

திருத்தொண்டர் வரலாறு

26

திருத்தெண்டி வரலாறு

(சுருக்கம்)

ஆக்கம் :

பேராசிரியர் க. வெள்ளோவாரனானுர்

அரிமழும்

திரு. அ. க. கணபதி செட்டியார் அவர்கள் பேத்தியும்

திரு. க. அ. அண்ணமலை செட்டியார் அவர்கள்
மகஞமான

செல்வி : செல்லம்

பனங்குடி

திரு. இராமசாமி செட்டியார் அவர்கள் மகன்

செல்வன் : மாணிக் கம்

இவர்கள் திருமணம்

குரோதன ஆண்டு பங்குனித் திங்கள் 4-ம் நாள்
(17-3-1986)

நிகழ்ந்தபோது வழங்கப்பெற்ற

திருமண வெளியீடு

காணிக்கை

திருவாரும் பெருந்துறையிற் சிவபெருமான்
குருவாகிச் செப்பும் வாய்மை
உருவாரும் வாசகத்தால் உணர்த்தியருள்
வாதலு ரடிகள் செய்ய
மருவாரும் மலரடிசேர் அரிமழும் அண்ணுமலையாம்
வள்ளல் எங்கள்
குருவாகும் அவர்க்குரிமை திருத்தொண்டர்
வரலாறு கூறும் இந்துல்.

மணமக்கள் வாழ்த்து

பெருந்துறையில் திருமுறையின் னிசைபயி ற்றும்
கலைக்கூடம் நிறுவிப்பேணி

இருந்துபயில் மாணவர்கட் கிளிய உண்டி
உறையுள் உடை எல்லாம் சந்தே

அருந்தமிழ்மா மகைவளர்த்த அரிமழும் அண்ணுமலையார்
மரபில் வந்த

பெருந்திருவாம் செல்லமுடன் மணமகனுர்
மாணிக்கம் பெட்பின் வாழ்க.

பதிப்புரை

சுந்தரமூர்த்தி நாயனார் பாடியருளிய திருத்தொண்டத் தொகைத் திருப்பதிகத்திற் போற்றப் பெறும் சிவநடியார்களின் வரலாறுகளைத் திருநாரையூரிற் பொல்லாப் பிள்ளையார் அருள்பெற்ற நம்பியாண்டார் நம்பிகள் திருத்தொண்டர் திருவந்தாதி என்னும் நூலில் வகைப் படுத்திக் கூறினார். குன்றத்தூரில் தோன்றிச் சோழ மன்னனுக்கு அமைச்சராயிருந்த அருண்மொழித்தேவர் அவ்வரலாறுகளைத் திருத்தொண்டர் புராணமென்னும் வரலாற்றுக் காப்பியமாக விரித்துப் பத்திச் சுவை நிரம்பப் பாடியருளினார். சேக்கிழார் அருளிய இப்பெரியபுராணக் காப்பியத்தில் விரித்துரைக்கப் பெறும் அடியார் வரலாறுகளைச் சூருக்கிக் கூறும் முறையில் கொற்றவன்குடி உமாபதி சிவாசாரியார் திருத்தொண்டர் புராண சாரம் என்ற நூலை இயற்றியருளினார்,

மேற்கூறிய நூல்களாற் போற்றப் பெறும் திருத்தொண்டர்கள் தமிழகத்தின் பல்வேறு பகுதிகளில் பல்வேறு நூற்றுண்டுகளில் பல்வேறு குலங்களில் தோன்றிச் சிவபெருமானிடத்தும் சிவநடியார்களிடத்தும் இடையருப் பேரன்புடையவர்களாய்த் தத்தமக் கேற்ற தொழில்களைச் செய்து வாழ்ந்தவர்கள். இவர்களில் ஆதிசைவ அந்தனர் முதல் ஆதித்திராவிடர் வரை பல்வேறு குலத்தவர்களும் உள்ளார்கள். இவர்களிற் பெரும்பாலோர் மனையற வாழ்க்கையில் மனையாளுடன்

அவர்கள் மகன் திருவளர் செல்வன் மாணிக்கத்திற்கும் நிகழ்ந்த திருமண அன்பளிப்பாக இந்நால் வெளியிடப் பெறுகிறது.

திருப்பெருந்துறையில் திருவாசகப் பாடசாலை நிறுவிக் குலப்பிரிவின்றி எல்லா இனத்தவரும் திருமுறைகளை இசையுடன் பயின்று ஒது வழிகாட்டியவரும் திருநாகேச்சரம், திருநீரூர் முதலிய தலஸ்களில் உள்ள திருக்கோயில்களைப் புதுப்பித்துப் பணி செய்த திருப் பணிச் செல்வரும் திருவாசக மூசையின் இடைவிடாது இயற்றிய சிவாநுபூதிச் செல்வரும் ஆகிய என் தந்தையார் அரிமழும் அரு. அ. அண்ணுமலைச் செட்டியார் அவர்களுக்கு இந்நால் காணிக்கையாக்கப் பெறுகின்றது. இந்நாலேத் தொகுத்து உதவியவர் என் தந்தையார் நிறுவிய திருப்பெருந்துறை திருவாசக பாட சாலையிற் பயின்றவரும் அண்ணுமலைப் பல்கலைக் கழகத் தமிழ்த் துறைத்தலைவராகப் பணியாற்றி ஓய்வு பெற்றவரும் என்கெழுத்தை நண்பரும் ஆகிய திருமுறை ஆராய்ச்சிக் கல்லூர் கலைமாமணி பேராசிரியர் திரு. க. வெள்ளை வாரணன் அவர்களாவர். என்னற்ற பணிகளுக்கிடையே, என் அன்பு வேண்டுகோளுக்கிணங்கி, இவ்வரும்பெரும் நூலை அழகுற ஆக்கித்தந்த அன்னாருக்கு என் இதயங்களிந்த நன்றியைத் தெரிவித்துக் கொள்கிறேன்.

(திருத்தொண்டர் வரலாறுகளை எல்லோரும் சுருக்கமாகவுணர்ந்து கொள்ளும் நோக்குடன் வெளியிடப்பெறும் இந்நாலேச் சைவவுகைம் வரவேற்றுப் பயன் பெறும் என நம்புகின்றேன்.

இங்ஙனம் அன்புள்ள
அ. கணபதி

வ
சிவமயம்

வினாயகர் துதி

வானுலகும் மண்ணுலகும் வாழுமறை வாழுப்
பானமைதரு செய்யதமிழ் பார்மிசை விளங்க
ஞானமத ஜங்துகர மூன்று விழி நால்வாய்
ஆளைமுகனைப் பரவி அஞ்சவிசெய் கிற்பாம்

நால்வர் துதி

ழூழியர்கோன் வெப்பொழித்த புகவியர்கோன் கழல்போற்றி
ஆழிமிசைக் கன்மிதப்பில் அணைங்தபிரான் அடிபோற்றி
வாழிதிரு நாவலூர் வன்றெண்டர் மதம்போற்றி
ஊழிமலி திருவாத ஹூரார்த்திருத் தாள்போற்றி

அறுபத்துமூவர், சேக்கிழார் துதி

தில்லைவாழ் அந்தணரே முதலாகச் சீர்படைத்த
தொல்லையதாங் திருத்தொண்டத் தொகையடியார் பதம்போற்றி
ஒல்லையவர் புராணகதை யுலகறிய விரித்துரைத்த
செல்வமலி குன்றத்தூர்ச் சேக்கிழா ரடிபோற்றி

மாணிக்கவாசக சுவாமிகள் அருளிச்செய்த
திருவாசகம்

சிவபூராணம்

திருச்சிற்றம்பலம்

நமச்சிவாய வா அழக நா தன்றுள் வா மூக
இமைப்பொழுதும் என்னெஞ்சில் நீங்காதான் தாள்வாழ்க
கோகழி யாண்ட குருமணிதன் தாள்வாழ்க
ஆகம மாகிநின் றண்ணிப்பான் தாள்வாழ்க
ஏகன் அநேகன் இறைவன் அடிவாழ்க
வேகங் கெடுத்தாண்ட வேந்த னடிவெல்க
பிறப்பறுக்கும் பின்னுக்கன்றன் பெய்கழல்கள் வெல்க
புறத்தார்க்குச் சேயோன்றன் பூங்கழல்கள் வெல்க
கரங்குவிவார் உள்மகிழுங் கோன்கழல்கள் வெல்க
சிரங்குவிவார் ஓங்குவிக்குஞ் சிரோன் கழல்வெல்க
ஈச னடிபோற்றி எந்தை யடிபோற்றி
தேச னடிபோற்றி சிவன்சேவடிபோற்றி
நேயத்தே நின்ற நிமலன் அடிபோற்றி
மாயப் பிறப்பறுக்கும் மன்னன் அடிபோற்றி
சீரார் பெருந்துறைநந் தேவன் அடிபோற்றி
ஆராத இன்பம் அருளு மலைபோற்றி

சிவனவனென் சிந்தையுள் நின்ற அதனால்
 அவனரு ளாலே அவன்றுள் வணங்கிச்
 சிந்தை மகிழ்ச் சிவபுரா ணந்தன் ணை
 முந்தை வினை முழுதும் ஓய வுரைப்பனியான்
 கண்ணுதலான் தன்கருணைக் கண்காட்ட வந்தெய்தி
 எண்ணுதற் கெட்ட ஏழிலார் கழவிறைஞ்சி
 விண்ணனிறைந்து மண்ணிறைந்து மிக்காய் விளங்கொளியாய்
 எண்ணிறந் தெல்லை யிலாதானே நின்பெருஞ்சீர்
 பொல்லா வினையேன் புகழுமா ரெண்றறியேன்
 புல்லாகிப் பூடாய்ப் புழவாய் மரமாகிப்
 பல்விருக் மாகிப் பறவையாய்ப் பாம்பாகிக்
 கல்லாய் மனிதராய்ப் பேயாய்க் கணங்களாய்
 வல்லசர ராகி முனிவராய்த் தேவராய்ச்
 செல்லா அ நின்றஇத் தாவர சங்கமத்துள்
 எல்லாப் பிறப்பும் பிறந்திலைத்தேன் எம்பெருமான்
 மெய்யேயுன் பொன்னடிகள் கண்டின்று வீடுற்றேன்
 உய்யன் உள்ளத்துள் ஒங்கார மாய்நின்ற
 மெய்யா விமலா விடைப்பாகா வேதங்கள்
 ஜயா எனவோங்கி ஆழ்ந்தகள்ற நுண்ணியனே
 வெய்யாய் தணியாய் இயமான ஞம்விமலா
 பொய்யா யினவெல்லாம் போயகல வந்தருளி
 மெய்ஞ்ஞான மாகி மினிர்கின்ற மெய்ச்சடரே
 எஞ்ஞான மில்லாதேன் இன்பப் பெருமானே
 அஞ்ஞானந் தன்னை அகல்விக்கும் நல்லறிவே
 ஆக்கம் அளவிறுதி இல்லாய் அனைத்துலகும்
 ஆக்குவாய் காப்பாய் அழிப்பாய் அருள்தருவாய்
 போக்குவாய் என்னைப் புகுவிப்பாய் நின்தொழும்பின்
 நாற்றத்தின் நேரியாய் சேயாய் நணியானே
 மாற்றம் மனங்கழிய நின்ற மறையோனே
 கறந்தபால் கண்ணலொடு நெய்கலந்தாற் போலச்
 சிறந்தத்யார் சிந்தனையுள் தேனூறி நின்று
 பிறந்த பிறப்பறுக்கும் எங்கள் பெருமான்
 நிறங்களோர் ஜந்துடையாய் விண்ணேர்கள் ஏத்து

மறைந்திருந்தாய் எம்பெருமான் வல்வினையேன் தன்னை
 மறைந்திட மூடிய மாய இருளை
 அறம்பாவ மென்னும் அருங்கயிற்றுற் கட்டிப
 புறந்தோல் போர்த்தெங்கும் புழுவழக்கு மூடி
 மலஞ்சோரும் ஒன்பது வாயிற் குடிலை
 மலங்கப் புலணைந்தும் வஞ்சளையைச் செய்ய
 விலங்கு மனத்தால் விமலா உனக்குக்
 கலந்தான் பாகிக் கசிந்துள் ஞருகும்
 நலந்தான் இலாத் சிறியேற்கு நல்கி
 நிலந்தன்மேல் வந்தருளி நீள்கழல்கள் காஅட்டி
 நாயிற் கடையாய்க் கிடந்த அடியேற்குத்
 தாயிற் சிறந்த தயாவான தத்துவனே
 மாசற்ற சோதி மலர்ந்த மலர்ச்சுடரே
 தேசனே தேனே ரமுதே சிவபுரனே
 பாசமாம் பற்றறுத்துப் பாரிக்கும் ஆரியனே
 நேச அருள்புரிந்து நெஞ்சிலவஞ் சங்கெடப்
 பேராது நின்ற பெருங்கருணைப் பேராமே
 ஆரா அமுதே அளவிலாப் பெம்மானே
 ஓராதார் உள்ளத் தொளிக்கும் ஒளியானே
 நீராய் உருக்கிளன் ஆருயிராய் நின்றுனே
 இன்பமுந் துன்பமும் இல்லானே உள்ளானே
 அன்பருக் கன்பனே யாவையுமாய் அல்லையுமாம்
 சோதியனே துன்னிருளே தோன்றுப் பெருமையனே
 ஆதியனே அந்தம் நடுவாகி அல்லானே
 ஈர்த் தென்னை ஆட்கொண்ட எந்தை பெருமானே
 கூர்த்தமெய்ஞ ஞானத்தாற் கொண்டுணர்வார் தங்கருத்தின்
 நோக்கரிய நோக்கே நுணுக்கரிய நுன் னுணர்வே
 போக்கும் வரவும் புணர்வுமிலாப் புண்ணியனே
 காக்குளம் காவலனே காண்பரிய பேரொளியே
 ஆற்றின்ப வெள்ளமே அத்தாமிக் காய்ந்தற
 தோற்றுச் சுடரொளியாய்ச் சோல்லாத நுன்னுணர்வாய்
 மாற்றமாம் வையைச் திட வெவ்வேறே வந்தறிவாந்
 தேற்றனே தேற்றத் தெளிவேளன் சிந்தலையுள்

அன்றூன வுண்ணே ரமுதே உடையானே
 வேற்று விகார விடக்குடம்பி னுட்சிடப்ப
 ஆற்றேனெம் ஜயா அரனேயோ என்றென்று
 போற்றிப் புகழ்ந்திருந்து பொய்கெட்டு மெய்யர்னேர்
 மீட்டிங்கு வந்து விணைப்பிறவி சாராமே
 கள்ளப் புலக்குரம்பைக் கட்டழிக்க வல்லானே
 நள்ளிருளில் நட்டம் பயின்றாம் நாதனே
 தில்லையுட் கூத்தனே தென்பாண்டி நாட்டானே
 அல்லற் பிறவி அறுப்பானே ஓவென்று
 சொல்லற் கரியானைச் சொல்லித் திருவடிக்கீழ்ச்
 சொல்லிய பாட்டின் பொருளுணர்ந்து சொல்லுவார்
 செல்வர் சிவபுரத்தி னுள்ளார் சிவனடிக்கீழ்ப்
 பல்லோரும் ஏத்தப் பணிந்து.

திருச்சிற்றம்பலம்

சந்தரமூர்த்தி நாயனார் அருளிய
திருத்தொண்டத் தொகையிற் போற்றப்பெறும்

திருத்தொண்டர் வரலாறு

உலகை லாம்மணர்ந் தோதற் கரியவன்
நிலவு லாவிய நீர்மலி வேணியன்
அலகில் சோதியன் அம்பலத் தாடுவான்
மலர்சி லம்படி வாழ்த்தி வன ந்குவாம்.

(1) சந்தரமூர்த்தி நாயனார் வரலாறு

திருக்கயிலாயத்தில் சிவபெருமானுக்கு அனுக்கத்
தொண்டராய் விளங்கியவர் ஆலாலசந்தரர். ஒரு நாள்
இறைவனுக்குப் பூக்கொய்யச் சென்றார். அப்போது
உமையம்மையார்க்குத் தொண்டுபுரியும் கமலினி, அநிந்திதை-
என்னும் மகளிர் இருவரும் பூக்கொய்தல் வேண்டி நந்து
வனத்தை அடைந்தனர். இறைவன் அருளால் ஆலால-
சந்தரர் அம்மகளிர் இருவரையும் கண்டு காதல் கொண்டாந்.
“நீ மாதர்மேல் மனம் வைத்தனையாதலால் அம்-
மகளிருடன் தென்னடிடிற் பிறந்து திருமணம் புரிந்து
வாழ்ந்து பின்னர் வருக” என இறைவன் பணித்தருளினார்

இறைவன் பணித்தவண்ணம் ஆலாலசந்தரர்
திருமூனைப்பாடி நாட்டிலே திருநாவலூரில் ஆதிசைவ
அந்தணராகிய சடையனர்க்கும் அவர் மனைவியார்
இசைஞானியார்க்கும் மகனுகத் தோன்றினார். நரசிங்க
முனையரையரால் வளர்க்கப்பெற்றார். கலைகள் பல
பயின்று திருமணப் பருவம் எதிய நிலையில் புத்தார்ச்
சடங்கவி சிவாசாரியார் திருமகளை நம்பியாருராக்கு
மணம் பேசி முடித்தனர். திருமணம் நிகழும் நிலையில்
வெண்ணொய்ந்தலார் இதற்காக கிழவேதியராகத்
தோன்றி நம்பியாருரன் எனக்கு அடியவன் என்று அடிமைசீ

சீட்டினீக் காட்டித் திருமணத்தைத் தடுத்தார். வென் ஜெயநல்லூர்க் சப்பயில் ஆவண ஒலை ஒன்றைக் காட்டி வழக்கில் வென்றுள்ளினர். கிழவேதியர் திருவெள்ளெண்ய நல்லூர் அருட்டுறைக் கோயிலுள் புகுந்து மறைந்த நிலையில் அவருடன் செங்ற நம்பியாரூர் அவரைக் காணுது திகைத்து நின்றார். அந்நிலையில் ‘நமக்கு அர்ச்சனை பாட்டேயாகும். ஆதலால் நம்மைச் சொற்றமிழ் பாடுக’ என இறைவன் பணித்தருளியவன்னம் ‘பித்தா பிறை சூழ’ என்னும் திருப்பதிகத்தினைப் பாடிப் போற்றினார். திருத்துறையூர் இறைவனையிறைஞாசித் தவநெறிவேண்டி னார். திருவதிகையில் இறைவன் திருவடி குட்டப் பெற்றார். தில்லைப்பதியை யடைந்து இறைவனது திருக் கூத்துகை ஐம்புலஸ்களும் ஒன்றிய நிலையிற் கண்டு மசிழ்ந்து திருப்பதிகம் பாடிப் பரவினார். அந்நிலையில் ‘ஆரூரில் நம்பால் வருக’ என அருள்வாக்கு எழுந்தது. அடியார்கள் எதிர்கொள்ளத் திருவாரூரை அடைந்து இறைவனைப் போற்றினார். ‘தோழமையாக உமக்கு நம்மைத் தந்தனம்’ என ஆரூரண்ணல் அருள்செய்த தம்பிரான் தோழரானார். முன்பு கயிலையிற்கண்ட கமணினியார் திருவாரூரில் பதியிலார்குலத்துப் பாவையார் என்னும் பெயருடன் தோன்றி ஆடல் பாடல் அழகு என்பவற்றுற் சிறந்து விளங்கினார். பண்டை நல்லூழினாற் பரவையாரைக் கண்ட நம்பியாரூர் இறைவன் அருளால் அவரைத் திருமணம் புரிந்துகொண்டார்.

பரவையார் கணவராகிய சுந்தரர் திருவாரூர்க் கோயிலிற் புற்றிடங்கொண்ட பெருமானை வழிபடத் செல்லும்போது தேவாசிரிய மண்டபத்திற் கூடியிருந்த அடியார் திருக்கூட்டத்தினைக் கண்டு இவர்கட்டு அடியவளுகும்பேறு கிடைத்தல் வேண்டும் என்று எண்ணிக் கொண்டு கோயிலினுள்ளே சென்றார். அப்போது புற்றிடங்கொண்ட பெருமான் எதிரே வந்து காட்டி கொடுத்தருளி அடியார் பெருமையினையுணர்த்தி, ‘தில்லை

வாழுந்தனர்தம் அடியார்க்கும் அடியேன்' என அடி யெடுத்துக் கொடுத்தருள அதனை முதலாக்கொண்டு நம்பியாருர் திருத்தொண்டத் திருப்பதிகத்தினைப் பாடி அடியார் திருக்கூட்டத்தை வணங்கிப் போற்றினார்.

தேசம் உய்யத் திருத்தொண்டத்தொகை அஞ்சிச் செய்த சுந்தரர் குண்டையூர்க்கிழவர் தமக்கு அளித்த நெல்லைக் கொண்டுவர ஆளிடும்படி கோளிலிப் பெரு மானைப் பாடிப் பெற்றார். புகலூர்ப்பெருமானை வழிபட்டுச் செங்கல்லே செழும்பொன்னைக்கப் பெற்று வந்தார். திரு முதுகுன்றப்பெருமான் அளித்த பன்னீராயிரம் பொன்னை மணிமுத்தாநதியிலிட்டுத் திருவாரூர்க் கமலாலயக் குளத்தில் எடுத்துப் பரவையாரிடம் கொடுத்தார். குருகாலூரிறைவர் அந்தணராக வந்து பொதி சோறளிக்கப் பெற்றுப் பசி தீர்ந்தார். திருக்கச்சூர் ஆலயக் கோயிலுக்கு நன்பகவிற் சென்றபோது இறைவனே வேதியராய் வீடுதோறும் பிச்சையேற்று வந்து சுந்தரரது பசியைத் தீர்த்தருளினார்.

திருக்கயிலாயத்தில் சுந்தரராற் காதலிக்கப்பெற்ற அறிந்திதை, சங்கிலியார் என்னும் பெயருடன் தொண்டை நாட்டில் ஞாயிறு கிழவர் என்பார்க்கு மகளாகத் தோன்றி வளர்ந்தார். மணப்பருவம் எய்திய நிலையில் பெற்றேர் இசைவுடன் திருவொற்றியூரிற் கன்னிமாடத்தில் தங்கி ஒற்றியூர் இறைவர்க்கு மலர்மாலை தொடுக்கும் பணி புரிந்தார். திருவொற்றியூர் இறைவரை வழிபட்ட சுந்தரர் சங்கிலியாரைக் கண்டு காதல் கொண்டு இறைவனருளாற் பிரியேன் என மகிழமரத்தடியிற் சபதஞ் செய்து மணம்புரிந்து அவருடன் ஒற்றியூரில் வாழுந்தார். சில நாட்கள் சென்றபின் திருவாரூர்ப்பெருமானை வழிபட வேண்டும் என்னும் ஆர்வம் தூண்டச் சபதத்தை மீறி ஒற்றியூரவிட்டுப் புறப்பட்டார்; எல்லை தாண்டியதும் இருகண்தனும் பார்வையிழுந்தன. வெண்பாக்

கத்தை வழிபடச் சென்றபோது இறைவர் ஊன்றுகோன் கொடுத்தருளினார். காஞ்சியில் திருவேகம்பரைப் பாடி இடக்கண் பெற்றார். திருத்துருத்தியில் குளத்தில் மூழ்கி உடல்நோய் நீங்கினார். திருவாரூரை மாலைப்பொழுதில் அடைந்து புற்றிடங்கொண்டாரை இறைஞ்சி ‘மீளா வடிமை யுமக்கே யாளாய்’ என்னும் பதிகம் பாடி வலக்கண் பெற்றார். பரவையாரது ஊடலைத் தணித்தறபொருட்டுத் திருவாரூர்த் தியாகேசப்பெருமானை இருமுறை தூதனுப்பினார். இச்செய்தி கேட்டுச் சினமுற்ற ஏயர்கோன் கலிக்காமனார்க்கு ஏற்பட்ட குலை நோயைத் தணிக்க இறைவரால் அனுப்பப்பட்டு அவருடன் நண்பு பெற்று இருவருமாகத் திருப்புல்கூர்ப்பெருமானை வழிபட்டு மகிழ்ந்தார்.

திருவாரூரில் தம்மைக் காணவந்த சேரமான் பெருமான் நாயனாரை வரவேற்று உபசரித்துச் சேரமான் தோழரானார். அவருடன் பாண்டிநாட்டுத் தலங்களை வழிபடச் சென்றபோது மதுரையிற் பாண்டியனும் பாண்டியன் மகளை மணந்து அங்கு விருந்தாய் வந்திருந்த சோழமன்னனும் உபசரிக்கத் தமிழ்வேந்தர் மூவரூடன் கூடித் திருப்பரங்குண்றப் பெருமானைப் பாடிப் போற்றினார். திருவாரூர் அடைந்த சுந்தரர் பரவையார் இசைவு பெற்றுச் சேரமான் பெருமானுடன் மலைநாட்டுக்குப் புறப்பட்டார். செல்லும் வழியில் காவிரியாறு வெள்ளம் பெருக்கெடுத்தோடிய நிலையில் இறைவராளரால் வெள்ளத்திடையே வழியுண்டாக ஜயாந்திரைவரை இறைஞ்சிப் போற்றினார். மலைநாட்டவர் எதிர் கொண்டு போற்றச் சேரமான் பெருமானுடன் கொடுங்கோளுரையடைந்து அவரால் வழிபட்டு உபசரிக்கப் பெற்று அவருடன் அளவளாவி மகிழ்ந்திருந்தார்.

ஆளூர் இறைவரைக் கண்டு வழிபடவேண்டும் என்னும் ஆர்வம் மேலிட்ட நிலையில் சேரமான் பெருமாள்பால்

அரிதின் விடை பெற்று அவர் கொடுத்த நிதிக்குவையுடன் திருமூருகன் பூண்டியிற் செல்லும் வேடர்கள் வழிப்பறி செய்தனர். அதனையறிந்த சுந்தரர் முருகன் பூண்டி இறைவரைப் பதிகம் பாடிப் போற்றிய நிலையில் வேடர்கள் பறித்த பொருள்களைத் திரும்பக் கொடுத்து வணங்கினர். பின்பு திருவாரூரையடைந்து புற்றிடங்கொண்ட பெருமாணை யிறைறஞ்சிப் பரவையார் மா. ஸ்கெ யடைந்து அவருடன் அளவளாவி மகிழ்ந்திருந்தார்.

நம்பியாசூரர் சிலநாட் சென்றபின் சேரமான் பெருமாளைக் காணும் விருப்புடன் திருவாரூரை விட்டுப் புறப்பட்டார். கொங்கு நாட்டில் புக்கொளியூரினை அடைந்தார். அவ்வூர் மடுவில் முதலையால் விழுங்கப்பட்ட அந்தணச் சிறுவனை மீட்டுத் தரும்படி அவிநாசியிறைவரை வேண்டித் திருப்பதிகம் பாடினார். இறைவரருளால் முதலையால் உழிமூப்பட்டு உயிர் பெற்றெழுந்த சிறுவனுக்குப் பெற்றேர் மகிழ் உபநயனஞ்சு செய்வித்தார். சேரமான் எதிர்கொள்ளக் கொடுங்கோளூரை அடைந்த சுந்தரர் அருகேயுள்ள சிவத்தலங்களை வணங்கிச் சேரமாணுடன் அளவளாவி மகிழ்ந்திருந்தார். ஒருநாள் சுந்தரர் திருவஞ்சைக்களத் திருக்கோயிலை வலம் வந்து இறைவரைப் பாடியபோது ‘வெறுத்தேன் மனைவாழ்க்கையை விட்டொழிந்தேன்’ என உளமுருகிப் போற்றினார். ஆசூரரது பாசப்பிணிப்பை, அகற்றத் திருவளங்கொண்ட கயிலைப் பெருமான் ஆசூரரைக் கயிலைக்கு அழைத்து வரும்படி தேவர்களுடன் வெள்ளாணையை அனுப்பியருளினார். தேவர்கள் யானையுடன் திருவஞ்சைக்களத் திருக்கோயில் வாயிலில் நின்று ‘இதன்மீதமர்ந்து கயிலைக்கு வருதல் வேண்டும்’ என்பது இறைவனது கட்டளை என்றனர். அந்நிலையிற் சேரமான் பெருமாளை நினைத்துக்கொண்டு சுந்தரர் யானைமீதமர்ந்தார். திருமஞ்சன சாலையில் நீராடிக்கொண்டிருந்த சேரமான் அக்குறிப்பிணையுணர்ந்து தம் குதிரையின் செவியிலே திருவைந-

தெழுத்தோதி ஏறினார். அக்குதிரை விண்ணனிற் போந்து சுந்தரர் அமர்ந்து செல்லும் வெள்ளாணியை வலம் வந்து அதன்முன் சென்றது. கலையாவுடலோடு கயிலையை அடைந்த சுந்தரர் பண்டுபோல் இறைவனுக்கு அனுக்கத் தொண்டு புரியும் ஆலாலசுந்தரராயினர். சேரமான் சிவகணத் தலைவரானார், நம்பியாருரரை மனைந்து வாழ்ந்த பரவையாரும் சங்கிலியாரும் திருக்கயிலையை அடைந்து உமையம்மையார்க்கு அனுக்கராகக் கமலினி யும் அநிந்திதையும் ஆகித் தொண்டு புரிந்து மகிழும் பேறு பெற்றனர்.

சுந்தரர் தாம் பாடியருளிய திருத்தொண்டத் தொகையில் திருநீலகண்டக்குயவர் முதல் திருநீல கண்டப்பானர் சலுக அறுபது பேர் தனியடியார்களைக் குறித்து அடியேன் எனப் போற்றியுள்ளார். அவர்களுடன் திருத்தொண்டத்தொகை அருளிய சுந்தரர். அவர் தந்தையார் சடையனார், தாயார் இசைஞானியார் ஆகிய மூவரையும் சேர்த்தென்னைத் தனியடியார்கள் அறுபத்து மூவர் ஆவர். தில்லைவாழுந்தனர், பொய்யடிமையில்லாத புலவர், பத்தராய்ப் பணிவார், பரமசீனயே பாடுவார், சித்தத்தைச் சிவங்பாலே வைத்தார், திருவாரூர்ப் பிறந்தார்கள், முப்போதுந் திருமேனி தீண்டு வார், முழுநீறு பூசிய முனிவர், அப்பாலும் அடிச் சார்ந்தார் ஆகிய ஒன்பது திருக்கூட்டத்தாரும் தொகையடியார் எனப் போற்றப்பெறுவர். இவர்கள் சுந்தரர் காலத்திலும் அவர் காலத்திற்கு முன்னும் பின்னும் ஆக மூன்று காலத்திலும் உள்ளவர்கள் ஆவர்.

திருத்தொகையிற் குறிப்பிடப்பெறுதவரும் சைவ சமயகுரவர் நால்வருள் ஒருவரும் ஆகிய மாணிக்கவாசகர் வரலாறு இதனுடன் இணைக்கப்பெற்றுள்ளது.

(2) தில்லைவாழுந்தனர்

அருமறைகளை	நன்குணர்ந்து	தில்லைப்பதியில்
வாழும்	அந்தணர்களாகிய	இவர்கள் தில்லைச்சிற்றம்

பலத்தில் ஆடல் புரிந்தாருள்ளும் கூத்தப்பெமானுக்கு அகம் படித் தொண்டு புரியும் திருக்கூட்டத்தினராவர். திருவாளூர்ப்பெருமான் நம்பியாளுரராகிய சுந்தரர் திருத் தொண்டாத்தொகை பாடுதூற்கு அடியெடுத்துக் கொடுத் தருளும்போது 'தில்லைவாழுந்தனர்தம் அடியார்ச்கும் அடியேன்' என இத்திருக்கூட்டத்தாரையே முதற்கண் குறிப்பித் தருளிய திறத்தால் இவர்களது பெருமை நன்கு புலனுகும்: மூவாயிரவராகிய இவர்கள் நீற்றினால் நிறைந்த கோலத் தினர்; நிருத்தனுக்கு உரிய தொண்டாம் பேற்றினை யுடையவர்கள்; இறைவன்பாற்பெருகிய அன்பினர்; நான் மறையோதி முத்தீ வேள்வி இயற்றிப் பொன்னம்பல நாதனை நாளும் வழிபடுவதனையே தம் செல்வமெனக் கொண்டவர்கள்.

(3) திருநீலகண்டக்ஞயவ நாயனார்

தில்லைப்பதியில் வேட்கோவக்குலத்திலே தோன்றி யவர். பாற்கடலில் தோன்றிய ஆலகால நஞ்சினை உலகெலாம் உய்யத் தானே உட்கொண்டு அடக்கிய பேரருளாளனுகிய சிவபெருமானை என்னி அவனது கண்டத்தினைத் திருநீலகண்டம் என இடைவிடாது ஒதும் இயல்பினராதலால் இவர் திருநீலகண்டர் எனப் போற்றப்பெற்றார். குயவர் மரபினராகிய இவர் சிவனடியார்கட்குத் திருவோடு அளித்தலையே தமது தொண்டாகக் கொண்டிருந்தார். இளமைமீதூரப் பெற்ற இவர் இன்பத்துறையில் எளியராய் ஒருநாள் பரத்தையரில்லத்துச் சென்று மீண்டார். அதனையறிந்த இவருடைய மனைவியார் இவருடன் ஊடல் கொண்ட வராய் 'எம்மைத் தீண்டுவீராயின் திருநீலகண்டம்' என்றார். அது கேட்ட திருநீலகண்டர் தம் மனைவியார் 'என்னைத் தீண்டுவீராயின்' என்னது 'எம்மைத் தீண்டு வீராயி ன்' எனப் பண்மையில் ஆணை சூறினமையால் தம் மனைவியையேயன்றிப் பிற மாதர்களையும் என்றன மனத்தாலும் தீண்டமாட்டேன் என உறுதி கொண்டு வாழ்ந்து

தார். அவர்தம் பணிவியாரும் தம் கணவரைத் தீண்டாது இல்லறக் கடமைகளை ஒழுங்காகச் செய்து வாழ்ந்தார். கணவன் மனைவி இருவரும் தமது பினைக் கிணை அயலவர் அறியாதவாறு இல்லறக் கடமைகளை முறைப்படி செய்து சிவனடியார்களைப் பேணிப் போற்றினார்.

இவ்விருவரது உள்ளத்துறுதி உலகத்தார் அறிந்து போற்றுதல் வேண்டும் எனத் திருவளங்கொண்ட சிவபெருமான் சிவயோகியார் வடிவில் திருநீலகண்டரையடைந்து தம் கையிலுள்ள திருவோடு ஒன்றைக் கொடுத்துப் பாதுகாத்து வைக்கும்படி சொல்லிச் சென்றார் ; சென்ற சிவயோகியார் சிவநாட் கழித்து திருநீலகண்டக் குயவனுரையடைந்து தாம் கொடுத்த ஓட்டிணைத் தரும்படி கேட்டார். திருவோடு வைத்த இடத்திற்காணுமையால் செய்வதறியாது வருந்திய திருநீலகண்டக்குயவனார் சிவயோகியாரைப் பணிந்து வேறு புதியதொரு திருவோடு தருவதாகக் கூறினார். சிவயோகியார் மிகவும் வெகுண்டு, ‘நீர் நுமது மனைவியின் கையைப் பற்றி நீரிலே மூழ்கி ‘நாங்கள் திருவோட்டை எடுத்துக் கொள்ளவில்லை’ என்று சத்தியஞ்செய்வீராக’ என்றார். திருநீலகண்டநாயனாரும் தமது மனைவியுடன் தில்லையில் திருப்புலீச்சரத் திருக்கோயிலின் எதிரிலுள்ள திருக்குளத்தையடைந்து ஒரு கோலைப் பற்றிக்கொண்டு முழுகப் புக்கனார். அந்நிலையிற் சிவயோகியார், ‘மனைவியின் கையைப் பற்றிக்கொண்டு நீரில் மூழ்குவீராக’ என வற்புறுத்தினார்; நாயனார் அவ்வாறு செய்தற்குத் தடையாகத் தங்களிடையேயுள்ள சபதத்தை அங்குள்ளார் கேட்ப எடுத்துச் சொல்லித் தம் மனைவியாருடன் குளத்தில் மூழ்கினார். மூழ்கி எழும் நிலையில் அவ்விருவரும் முதுமை நீங்கி இளமை பெற்றுத் தோன்றினார்கள்; சிவயோகியராக வந்த இறைவர் மறைந்து அம்மையப்பராக விடைமேல் தோன்றி அருள்புரிந்து மறைந்தருளினார்;

பெறலரும் இளமை பெற்ற அவ்விருவரும் இவ்வுலகில் திருப்பணிகள் புரிந்து பின்பு சிவலோகத்தினையடைந்து பேரின் பம் உற்றுர்கள்.

(4) இயற்பகை நாயனர்

சோழநாட்டுக் கடற்றுறைப்பட்டினமாகிய பூம்புகார் நகரத்தில் வணிகர் குலத்தில் தோன்றியவர் இயற்பகை நாயனர். இவர், சிவனடியார் எது கேட்டாலும் இல்லையென்னது வழங்கும் இயல்புடையராய் வாழ்ந்தார். சிவபெருமான், எதனையும் இல்லை என்னது சிவனடியார்க்கு ஈயும் இவரது அடியார் பத்தியினை உலகத்தார்க்கு வெளிப்படுத்த எண்ணிக் காமவணர் வடைய வேதியராக இயற்பகையார் இல்லத்தை யடைந்தார். 'இல்லையென்னது கொடுக்கும் இயற்பகையாரே, நாம் உமது மனைவியைப் பெறவேண்டி இங்கு வந்தோம்' என வேதியர் கூறக் கேட்ட இயற்பகையார் 'நம்மிடத்தில் உள்ள பொருளையே இவர் கேட்டார்' என எண்ணி உளம் மகிழ்ந்து அடியாரை வணங்கித்தம் மனைவியை அவர்க்குக் கொடுத்தனுப்பினார், அதனைக் கேட்டுப் பொறுத மானமுடைய அவர்தம் சுற்றத்தார் காழுக வேதியரைத் தடுத்து எதிர்த்தனராக, இயற்பகையார் சுற்றத்தார்களை வாளால் வீழ்த்தி வேதியரை மாதினென்று வழியனுப்பிவிட்டு வீட்டிற்குத் திரும்பினார். அந்நிலையில் வேதியராய் வந்த இறைவர் 'இயற்பகை முனிவா ஓலம், ஈண்டு நீ வருவாய் ஓலம், என ஓலமிட்டழைத்தார்; இயற்பகையாரும் 'இதோ வந்தேன்' என்று விரைந்து திரும்புமுன், வேதியராய் வந்த இறைவர் மறைந்தார்; விடையின்மீது அம்மையப்பராய் விசம்பில் தோன்றக் காட்சியளித்து இயற்பகை நாயனர்க்கும் அவர் மனைவியார்க்கும் இறந்த சுற்றத்தார்களுக்கும் வீடுபேற்றை நல்கியருளினார்.

(5) இளையான்குடி மாறி நாயனூர்

இளையான்குடி என்னும் ஊரிலே வேளாளர் மரபிலே தோன்றிய மாறர் என்பவர் உழுதொழிலால் செல்வம் படைத்தவர்; சிவபெருமானிடத்தும் சிவனடியார்களிடத்தும் பேரன்பு உடையவர்; மஜைவியாருடன் இல்லிருந்து விருந்தோம்பும் பண்பினராகிய மாறனர் சிவனடியார்களுக்கு நாள்தோறும் அறுசுவை யமுது படைத்து வந்தார். நாள்டைவில் செல்வஞ்சு சுருங்கி வறுமை எதிய காலத்திலும் தம்முடைமைகளை விற்றும் இத்தொண்டினைத் தொடர்ந்து செய்துவந்தார். ஒருநாள் முழுவதும் விடாத மழை பெய்தது. வீட்டில் உணவுப்பொருள் இன்மையால் மாறனரும் மஜைவியாரும் கடும்பசியுடையராய் உறக்கமின்றித் தெருக்கத்தவைத் தாளிட்டு இருந்தனர். அந்த நன்னிரவிலே சிவபெருமான் அடியார் வேடம் பூண்டு இளையான்குடி மாறர் இல்லத்தையடைந்து 'மிகுந்த பசியாயிருக்கிறது, அன்னம் இடுதல் வேண்டும்' என்றார். உடனே மாறனர் சிவனடியாரை வீட்டில் அமரச்செய்து அன்று பகலில் தாம் உழுது விதைத்த செந்தெல்லின் முளைகளை அள்ளிக்கொண்டு மஜைவியாரிடம் கொடுத்தார். வீட்டுக் கூரை அலகுகளைப் பிடுங்கி அடுப்பு மூட்ட அனித்தார். மஜைவியார் விரைந்து நெல்லை வெதுப்பிக் குற்றி அரிசியாக்கித் திருவழுது அமைத்தார். கொல்லையில் முளைத்த கீரையைக் கறி சமைத்தார். உறங்குவது போன்றிருந்த அடியாரை எழுப்பி 'சவாமி, திருவழுது செய்தருளவேண்டும்' என மாறனர் வேண்டிக்கொண்டார். அந்நிலையில் அங்கு அடியவராக எழுந்தருளிய சிவபெருமான் பேரொளிப் பிழம்பாகக் காட்சியளித்து இளையான்குடி மாறனர்க்கும் அவர்தம் மஜைவியார்க்கும் பேரின்பப் பெருவாழ்வை நல்கியருளினார்.

(6) மெய்ப்பொருள் நாயனார்

சேதி நாட்டின் தலைநகராகத் திகழ்வது திருக்கோவலூர். அவ்லூரில் மலயமான் மரபின் வழிவந்த மன்னர் ஒருவர் ஆட்சி புரிந்தார். அவர் சிவனடியார் களின் திருவேடத்தையே மெய்ப்பொருள் எனக் கொண்டு போற்றி வந்தமையால் மெய்ப்பொருள் நாயனார் எனப் பெயர் பெற்றார். இவன் பல முறை படையொடு வந்து எதிர்த்து நாதன். இவன் பல முறை படையொடு வந்து எதிர்த்து இவரோடு போர்செய்து தோல்வியுற்றான்; வஞ்சலையால் மெய்ப்பொருளாரை வெல்லச் சூழ்சி செய்தான்; சிவனடியார் வேடம் பூண்டு உடைவாளைப் புத்தகப்பையில் மறைத்துக்கொண்டு மெய்ப்பொருள் நாயனாரது அரண்மனையை அடைந்தான். காவலர் தடையை மீறி அரசர் தேவியாருடன் அமர்ந்த இடத்தை யனுகி அரசரை நேராக்கி “எங்குமில்லாத சிவாகம நூல் கொண்டுவந்துள்ளேன்” என்றான். அதனை விரித்து அருள் செய்யும் என அரசர் வேண்ட, அரசியாரை அப்புறம் செல்லும்படி செய்து புத்தகப்பையினை அவிழ்ப்ப வன் போன்று வாளினை எடுத்து முத்தநாதன் முன்னே தான் செய்ய நினைத்த கொடுஞ்செயலைச் செய்து முடித்தான். அதனையறிந்த தத்தன் என்னும் வாயில் காவலன் முத்தநாதனை வெட்டுதற்கு வாளையெடுத்தான். உயிர் பிரியும் நிலையினராகிய மெய்ப்பொருளார் தடுத்து நிறுத்தி, ‘தத்தா, நமர், இவரை நகருக்கு வெளியே இடையூறின்றி விட்டு வருக’ என்று பணித்து வீழ்ந்தார். தத்தனும் வஞ்சகனுகிய முத்தநாதனை ஊருக்கு வெளியே அனுப்பிவிட்டு விரைந்து வந்து தெரிவித்தான். அதுவரை உயிர் தாங்கியிருந்த மெய்ப்பொருள் நாயனார் திருநீற்றின்மீதும் சிவவேடத்தின்மீதும் வைத்த அன்பினைப் பாதுகாக்கும்படி யாவர்க்கும் எடுத்துக் கூறித் தில்லைச்சிற்றம்பலவரைப் போற்றிச் சிவப்பேற்றை அடைந்தார்

(7) விற்ளமிண்டாயனூர்

சேர்ரது மலைநாட்டிலே திருச்செங்குன் றாரில் வேளாளர் மரபில் தோன்றியவர் விறலமிண்டர். சிவனடியார் பெருமையைப் பேணும் நோக்குடைய இவர் திருவாரூரையடைந்து சிவனடியார்களுடன் தேவாசிரிய மன்படத்தில் தங்கி ஆரூர்ப் பெரு மாஜீ வழி பட்டிருந்தார். பரவையார் கணவராகிய சுந்தரமூர்த்தி நாயனூர் புற்றிடங்கொண்ட பெருமாஜீ வழிபடத் திருக் கோயிலில் நுழைபவர் தேவாசிரிய மன்படத்திலுள்ள சிவனடியார்களை முதலில் வழிபடாது ஒருபுறமாக ஒதுங்கிச் சென்றார். அதனைக் கண்ணுற்ற விற்ளமிண்ட நாயனூர், ‘சிவனடியார் திருக்கூட்டத்தை வழி படாது செல்லும் வன்றெருண்டனும் அவனுக்கு அருள் செய்யும் ஆரூர் இறைவரும் அடியார்களுக்குப் புறகு’ என வெகுண்டுரைத்தார். அந்நிலையிற் புற்றிடங்கொண்ட பெருமான் வன்றெருண்டர்க்கு எதிரே தோன்றித் திருத்தொண்டர் பெருமையை விரித்துக் கூறித் ‘தில்லை வாழுந்தனர்தம் அடியார்க்கும் அடியேன்’ என அடியெடுத்துக் கொடுத்தருள் நம்பியாரூரும் திருத் தொண்டத்தொகைத் திருப்பதிகத்தினைப் பாடிக்கொண்டு சிவனடியார்களைப் போற்றிப் பரவினார். அதனை உள்ளுளிரக் கேட்டு விற்ளமிண்ட நாயனூர் ஆரூர் இறைவரையும் நம்பியாரூரையும் உவந்து போற்றினார். இவ்வாறு அடியார் பெருமையினை உலகறியச் செய்த விற்ளமிண்ட நாயனூர் சிவகண்த்தலீவர்களுள்ளேருவராகத் திகழும் பேறு பெற்றார்.

(8) அமர்ந்தி நாயனூர்

சோழநாட்டில் பழையாறை என்னும் நகரத்திலே வணிகர் குலத்திலே தோன்றியவர் அமர்ந்தியார். இவர் வணிகத் தொழிலாற் பெருஞ்செல்வம் சட்டியவர். சிவனடியார்களைத் திருவமுது செய்வித்து அவர்கட்குப் போர்வையும் கோவணமும் அளிச்கும் தொண்

டினே மேற்கொண்டிருந்தார்: ஒருநாள் சிவபெருமான் அமர்ந்தி நாயனாரின் அடியார் பத்தியினை உலகம் அறிந்து உய்தந்தெராக்குடு அந்தணர் குலத்துப் பிரமசாரியாராக அவரையடைந்து தம்மிடமிருந்த கோவணம் ஒன்றினை அவரிடம் தந்து நீராடி வருவதாகச் சொல்லிச் சென்றார்: அமர்ந்தியாரும் அவர் தந்த கோவணத்தை வாங்கி வைத்துக்கொண்டார்: நீராடச் சென்ற மறையவர் மழையில் நீண்டது வந்து தாம் கொடுத்த கோவணத்தைக் கொண்டுவரும்படி நாயனாரைக் கேட்டார்: அமர்ந்தி நாயனாரும் அக்கோவணத்தைப் பாதுகாப்பாக வைத்த விடத்திற்காணது எங்கும் தேடியுங் கிடைக்காமையால் திகைப்புற்றார்: அதனினும் நல்லதாய்ப் புதிய கோவணம் தருவதாகக் கூறினார்: அது கேட்ட அந்தணர் சினமுற்று நான் முன்கொடுத்த கோவணத்திற்கு ஒத்த மற்றொரு கோவணம் என்பாலுள்ளது; அதற்கு ஒத்த நிறையுள்ள கோவணம் உம்மிடமுள்ளதாயிற் கொடுத்தாற்போதும் என்றார். அவர் கூறியபடி நிறைகோல் கொணர்ந்து நிறுத்தி ஒரு தட்டில் அந்தணர்பாலுள்ள கோவணத்தை வைத்து அதற்கு ஈடாகத் தம்பாலுள்ள கோவணம் ஆடை பொன் முதலியவற்றை இட்டும் நிறை ஒவ்வாழையால் தாழும் தம் மனைவியாரும் குழந்தையும் ஆக அத்தட்டில் ஏறி வானுலகம் தொழுது போற்றச் சிவலோகத்தையடைந்து பேரின்பய வாழ்வில் திணித்து மகிழ்ந்தார்.

(9) எறிபத்த நாயனுர்

கொங்கு நாட்டுக் கருவூரில் ஆனிலை என்னுந் திருக்கோயிலில் எழுந்தருளிய இறைவனை வழிபடும் இயல்பினர்; சிவன்டியார்களுக்கு ஓர் இடர் வந்துற்ற விடத்து விரைந்து சென்று உதவும் பண்புடையார்: அடியார்க்குத் தீங்கு புரியும் கொடியோரை எறிந்து தண்டித்தல் வேண்டிக் கையில் பரசு என்னும் மழுப் படையினை ஏந்தியவராதவின் எறிபத்தர் என திரு - 2

அழைக்கப்பெற்றார். கருவூர்த் திருவாணிசீலத் திருக் கோயிற்பெருமானுக்குப் பூத்தொண்டு புரியும் சிவகாமி யாண்டார் என்பவர் வைகறையில் திருநந்தன வளைத்திற்குச் சென்று மலர் கொய்து பூக்குடலையில் நிறைத்து அக்குடலையினைத் தண்டின்மேல் உயரப் பிடித்துக்கொண்டு திருக்கோயிலை நோக்கி விரைந்து சென்றார். மகாநவமியின் முதல் நாளான அன்று அந்தகரில் அரசு வீற்றிருக்கும் புகழ்ச்சோழரது பட்டத்து யானை ஆற்றில் நீராடிப் பாகர்க்கு அடங்காது மதச்செருக்குடன் திரும்பும்போது சிவகாமியாண்டார் கையிலுள்ள பூக்குடலையைப் பறித்துச் சிதறியது. பாகர், யானையை விரைந்து ஒட்டிச் சென்றனர். பூக்குடலை சிதறினமையால் சிவகாமியாண்டார் ‘சிவதா சிவதா’ என்று ஓலமிட்டு அரற்றினார். அவ்வொலி யினைக் கேட்டு அங்கு ஓடிவந்த ஏறிபத்தர் வெகுண்டு விரைந்தோடி யானையையும் பாகர் ஜவரையும் மழுப்படையாற் கொண்று வீழ்த்தினார். பட்டத்து யானையும் பாகரும் இறந்துபட்ட செய்தியைக் கேள்விப்பட்ட புகழ்ச்சோழர் பகைவர் செயலோ இதுவென ஐயுற்றுப் படையுடன் புறப்பட்டார். யானையும் பாகரும் இறந்து சிடக்கும் இடத்தில் சிவனடியார் ஒருவர்மட்டுமே மழுப்படையினைத் தாங்கி நிற்றலைக் கண்டார். ‘சிவனடியாராகிய இவர், குற்றஞ்செய்தால்லது பாகர் முதலியோரைக் கொன்றிருக்க மாட்டார். ஏதோ இங்குத் தவறு நடந்திருத்தல் வேண்டும்’ எனக் கருதி எறி பத்தரை அனுகினார். அவர் நிகழ்ந்தது கூறக் கேட்டு, ‘ஐயனே, யானையும் பாகரும் செய்த குற்றத்துக்கு யானும் பொறுப்புடையேன். ஆதவின் என்னையும் இவ்வாளினாற் கொல்லுதல்வேண்டும்’ எனக் கூறித் தமது உடைவாளை எறிபத்தர் கையிற் கொடுத்தார். அதனை வாங்கிக் கொண்ட எறிபத்தர் அரசரது பேரன்பின் திறத்தினையெண்ணி அவரது உள்ளாம் வருந்த நடந்துகொண்ட மைக்குப் பெரிதும் வருந்தி அவரிடமிருந்து தாம்

வாங்கிக்கொண்ட வாளினால் தமது கழுத்தை அறுத்துக் கொள்ள முற்பட்டார். அது கண்டு பதைப்புற்ற புகழ்ச் சோழர், எறிபத்தர் கையைப் பிடித்துத் தடுத்தார். அப் பொழுது ‘அன்புடையீர், உங்கள் தொண்டின் பெருமையை உலகறியும் பொருட்டு யானை ழுக் குடலையைச் சிந்தியது,’ என வானத்தில் அசரீரி எழுந்தது; இறந்துகிடந்த பாகர்களோடு பட்டத்து யானையும் உயிர் பெற்றெழுந்தது. எறிபத்த நாயனார் அன்புடைய அடியார்களது இடர்களையும் ஆண்மைத் திருத்தொண்டின் பயனாகத் திருக்கயிலாயத்தில் சிவகணத்தலைவராகும். பேறு பெற்று விளங்கினார்.

(10) ஏனதீநாத நாயனர்

சோழ நாட்டில் எயினனுரூரில் சான்றூர் குலத்தில் தோவிறியவர் ஏனதி நாதர். திருநீற்றுத் தொண்டில் ஈடுபட்ட இவர், அரசர்கட்கு வாட்போர்ப் பயிற்சியளிக்கும் ஆசிரியத் தொழிலுரிமையுடையராய் அதனால் வரும் ஊதியத்தால் சிவனடியார்களை உபசரித்துப் போற்றிவந்தார். இவரது தாயமுறையினஞ்சிய அதிகுரன் என்பவன் இவர்மேற் பொருமையுடையனும் ‘வாள் கொண்ட தாயம் வன்மையுடையாரே கொள்வதூ’ எனக் கூறி இவரை வலியப் போருக்கு அழைத்தான்: “நாம் இருவரும் சேனைகளை அணி வகுத்துப் போர் செய்யுமிடத்து வெற்றியடைந்தார் யாரோ அவரே வாள் பயிற்றும் உரிமையைக் கொள்ளவேண்டும்” என்றுன். ஏனதி நாதரும் இசைந்தார். இருதிறத்தார்க்கும் இடையே நிகழ்ந்த போரில் அதிகுரன் தோற்றேடுடன். தோல்வியுற்ற அவன் ஏனதி நாதரை வஞ்சனையாற் கொல்ல என்னினான். ‘நம் இருவர்க்கும் துணை வருவார் யாரு மின்றி நாம் இருவர்மட்டுமே நாளை விடியற்காலை குறித்த வேறேரிடத்திற் போர் செய்வோம்’ என ஏனதி நாதர்க்குச் சொல்லியனுப்பினான். அதற்கிணைந்த ஏனதி நாதர் மறுநாள் ‘விடியற்காலை தனியராய் வாளுடன்

சென்று அவன் குறித்த இடத்தில் அவனது வரவை எதிர் பார்த்து நின்றார். திருநீறணிந்த நெற்றியினாலை எவ்விடத்தும் கொல்லாத இயல்புடையார் ஏனது நாதர் என்பதனை அறிந்த அதிகுரன் இதற்குமுன் என்றுமே திருநீறிடாதவன் அன்று வென்னீரு நெற்றியில் விளங்கப் பூசி நெஞ்சத்தே வஞ்சளையாகிய கறுப்பினையுட்கொண்டு தன் முகத்தைக் கேடகத்தால் மறைத் துக்கொண்டு ஏனது நாதரெதிர் விரைந்து சென்றான். ஏனது நாதர் போர் செய்ய முற்பட்ட அளவில் கேடகத்தைச் சிறிது விலக்கிய நிலையில் நீறணிந்த அவன் முகத்தைக் கண்ட ஏனது நாதர், ‘இவர் சிவபெருமானுக்கு அடியவராகிவிட்டார். இவர் குறிப்பின் வழியே நிற்பேன்’ எனவாளையும் பலகையையும் கையிற்பிடித்தபடி போர் செய்வார்போல் வறிதே நின்றார். அந்நிலையில் அதி சூரனும் அவரைக் கொல்லசெய்ய என்னியதன் கருத்தினை எளிதில் நிறைவேற்றிக்கொண்டான். சிவபெருமான் பகைவனது கைவாளால் பாசம் அறுத்தருளிய ஏனது நாதர்க்கு எதிர் தோன்றி என்றும் பிரியாப்பேறவித்து மறைந்தருளினார்.

(11) கண்ணப்ப நாயனுர்

பொத்தப்பி நாட்டு உடுப்புரிலே நாகன் என்னும் வேடர் தலைவனுக்கும் அவன் மனைவி தத்தை என்பவருக்கும் மகனுக்கும் தோன்றியவர் திண்ணனார். விற்யயிற்சி பெற்ற இவர், பதினாறு நிரம்பிய பின் தந்தையின் சொற்படி வேடர்க்குலக் காவல் பூண்டார். வேடர்கள் சூழ வேட்டைக்குச் சென்று காட்டிலுள்ள கொடிய வீலங்குகளைக் கொன்றார். காட்டில் விரித்த வலையினை அறுத்துக்கொண்டு ஓடிய வலிய பன்றியினைத் தூரத்திச் சென்று குற்றுடை வாளால் இருதுண்டம் படக் கொள்று வீழ்த்தினார். நீர் வேட்கையினால் நாணனும் காடனும் தொடர்ந்துவரப் பொன்முகவியாற்றில் தண்ணீர் பருகி எதிரே தோன்றும் காளத்தி மலையினைக் கண்டார்

அம்மலைமேல் குடுமித்தேவர் இருப்பர், சும்பிடலாம் என்றான் நான். அவனுடன் மலைமீதேறிக் குடுமித் தேவராகிய சிவவிங்கப்பெருமானைக் கண்டு ஆரா அன்புடன் ஓடிச் சென்று தழுவிக்கொண்டார். இறைவரது அருள் நோக்கால் தின்னனார் அல்லே வடிவமாய் இறைவரைப் பிரிய மனமில்லாதவராய் அவர்க்கு இறைச்சி கொண்டுவரவேண்ணி மலையினின்றும் இறங்கினார். காடன் கொத்தி வைத்திருந்த பன்றியிறைச்சியைத் தீயிலிட்டுக் காய்ச்சிப் பல்லில் அதுக்கிச் சுவையும் பதமும் அறிந்து அதனைத் தொன்னையில் நிரப்பி ஒரு கையில் எடுத்துக்கொண்டார். வில்லை மந்திரேரு கையில் ஏந்தி இறைவனுக்குச் சாத்தும் பூவினைத் தம் தலையிலும் திருமஞ்சன நீரினைத் தமது வாயிலும் கொண்டு மலையின்மீதேறிச் சென்று, காளத்திநாதர் முடிமீது அஞியப்பெற்றிருந்த பச்சிலைகளைச் செருப் பணிந்த கால்களால் விருப்புறத் தள்ளித் தமது வாயிற் கொண்டுவந்த நீரை இறைவனுக்குத் திருமஞ்சனமாக ஆட்டித் தம் தலையிற்கொண்ட மலர்களை இறைவர்க்குச் சாத்திப் பன்றியிறைச்சியினைத் திருவழுதாகப் படைத்து மகிழ்ந்தார்.

பெற்றேர் அழைக்கவும் செல்லாது காளத்து யிறைவர்பாற் பேரன்புடையராய் தின்னனார் காலையிற் சென்று வேட்டையாடிக் கொண்டர்ந்த இறைச்சியை இறைவர்க்குப் படைத்தலையும் இரவெல்லாம் இறைவரைக் காத்து நிற்றலையும் தமது கடமையாகக் கொண்டார். ஆகம நெறியில் இறைவரை நாடொறும் பூசை செய்யும் சிவகோசரியார் இறைவனருகே பன்றியிறைச்சியும் நாயடியும் எங்கும் பரவியிருத்தலைக் கண்டு வருந்தித் தூய்மை செய்து தம் பூசையை நிறைவேற்றி வந்தார், நாள்கள் ஐந்தாயின். ஆரும் நாளில் தின்னனாரது பேரன்பின் திறத்தைச் சிவகோசரியார்க்கு அறிவுறுத்தத் திருவளங்களை கொண்ட காளத்தியிறைவர் தமது வலக்கண்ணில்

உதிரம் பெருகி யொழுகும்படி செய்தார். நண்பகவில் ஷுசைக்கு வந்த திண்ணனார் அதனைக் கண்டு வருந்திப் பச்சிலைகளாகிய நன்மருந்தினைத் தேடிக் கொணர்ந்து பிழிந்தும் உதிரம் நிற்கவில்லை. அந்நிலையில் ‘உற்ற நோய் தீர்ப்பது ஊனுக்கு ஊன்’ என்னும் பழமொழி நினைவுக்கு வந்தமையால் தமது வலக்கண்ணை அம் பினால் தோண்டியெடுத்துக் காளத்தியப்பரது வலக் கண்ணை அப்பினார். குருதியொழுகுதல் நின்றது. எனி னும் இறைவரது இடக்கண்ணை குருதியொழுகத் தொடங் கியது. மருந்து கைகண்ட திண்ணனார் தமது இடக் கண்ணையும் தோண்ட முற்பட்டார். அந்நிலையில் காளத்தி யிறைவர் ‘நிலலு கண்ணப்ப’ என முழுமூறை கூறித் தம் திருக்கையினால் திண்ணனார் கையைப் பிடித்துக்கொண்டு, ‘மாறிலாப் பேரன்பனே, என் வலப்பக்கத்தில் நிற்பா ட்டாக்’ எனத் திருவாய் மலர்ந்து கண்ணப்ப நாயனார்க்குப் பேரருள் புரிந்து பேரான்தப் பெருவாழ்வை நல்கி யருளினார்.

(12) குங்குலியக் கலய நாயனார்

திருக்கடலூரில் மறையவர் குலத்தில் தோன்றிய இவர், திருக்கடலூர் வீரட்டத்தில் நாள்தோறும் குங்குலியக்தாபம் இடும் பணியினைத் தவறாது செய்து வந்தார். வறுமை நிலை வரவே மனைவிமக்கள் பசி யினால் வருத்தமுற்றனர். மனைவியார் நெல் வாங்குதற் கெனத் தம்பால் கழற்றித்தந்த திருமங்கலியத்தைக்கொண்டு செல்லும் கலயனார் அத்திருமங்கலியத்தை விற்று எதிரே வந்த குங்குலியத்தை வாங்கித் திருக்கோயிலுக்குச் சென்று குங்குலியத்தொண்டு புரிவாராயினர். அந்நிலையில் கடலூரிறைவன் திருவருளால் இவரில்லத்தில் வேண்டும் பொருள்கள் வந்து நிரம்பின. வறுமை நீங்கப்பெற்ற குங்குலியக்கலயனார் திருப்பனந்தாளில் தாடகை என்னும் பெயருடைய அம்மையின் வழிபாட்டிற்கெனச் சாய்ந் திருந்த சிவலிங்கத்தைத் தம் கழுத்திற் கயிற்றுற்

பிணித்திமுத்து நிமிரச் செய்தார். திருஞானசம்பந்தரும் திருநாவுக்கரசரும் அடியார் திருச்சூட்டத்துடன் திருக்கடலூர் இறைவரை வழிபட வந்தபொழுது அவ்விருபெருமக்களுக்கும் தம்மில்லத்தில் திருவழுது செய்வித்து மகிழும் பேறு பெற்றார்.

(13) மாணக்கஞ்சாற நாயனார்

கஞ்சாறு என்ற ஊரில் தோன்றியவர் மாணக்கஞ்சாறர். (இக்காலத்து இவ்வூர் ஆனதாண்டவெப்புரம் என வழங்கப்படுகிறது). கஞ்சாற நாயனார்க்கு ஓரே பெண் குழந்தை பிறந்தது. அப்பெண் மணப்பருவம் எய்திய நிலையில் ஏயர்கோன் கவிக்காமனுர்க்குத் திருமணம் செய்து கொடுப்பதாக உறுதி செய்யப்பெற்றது. திருமணநாளில் சிவபெருமான் மாவிரதக் கோலமுடைய அடியாராக அங்கு எழுந்தருளினார். மாரணக்கஞ்சாறர் தம் மகளை அடியாரை வழிபடச் செய்தார். மணப்பெண்ணின் நீண்ட சூந்தலைக் கண்டு வியந்த மாவிரதியார் “இது நமது பஞ்சவடிக்கு ஆகும்” என்றார். அதுகேட்ட கஞ்சாறர் தம் மகள் சூந்தலை அரிந்து அவரிடம் கொடுத்தார். அடியார் மறைந்து சென்றார். இறைவரீது திருவருளால் மணமகட்கு முன்போல் சூந்தல் வளர்ந்தது. மணமகனுர் ஏயர்கோன் கவிக்காமர் இச் செய்தியைக் கேட்டு வியந்து மாணக்கஞ்சாறர் மகளை மணந்துகொண்டார். நாயனார் சிவபெருமான் திருவருளால் பேரின்ப நிலை பெற்றார்.

(14) அளிவாட்டாய நாயனார்

சோழ நாட்டில் கணமங்கலம் என்ற ஊரில் வேளாளர் குலத்துள் தோன்றியவர் தாயனார். இவர் செந்நெல் அரிசி, செங்கிரை, மாவடு ஆகிய இவற்றைச் சிவபெருமானுக்குத் திருவழுது செய்வித்தலைக் கடமையாகக் கொண்டிருந்தார். தாயனார் வறுமைக் காலத்தும் கூலிக்கு நெல்லறுத்துக் கிடைத்த செந்நெல் எல்லாம்

சிவனுக்குரியதென்று திருவமுது செய்வித்தார். தாயனுர் செந்நெலரிசி செங்கிரை மாவடு இவற்றைக் கூடையிற் சுமந்தவராய்த் தம் மனைவியார் இறைவனது திருமஞ்சனத்துக்கேற்ற பால் தயிர் முதலியன கொண்டு பின்னே வர முன்செஸ்பவர் கால் இடறிக் கீழே விழுந்தார். சிவனுக்கு அமுதாகிய செந்நெலரிசி முதலியன வயல் வெடிப்பிற் சிதறி வீழ்ந்தன. ‘இவற்றை இறைவன் அமுது செய்தருளும் பேறு பெற்றிலேனே’ என வருந்திய தாயனுர் தமது கையிலுள்ள அரிவாளால் தமது கழுத்தினை அரிய முற்பட்டார். அந்திலையில் அம்பலத் தாடும் அண்ணலாரது திருக்கையானது தாயனரது கையினைப் பற்றிக்கொள்ள இறைவன் மாவடுவினை அமுது செய்யும் நிலையில் விடேல் விடேல் என்னும் ஒசை, வயல் வெடிப்பினில்லும் தோன்றியது. இறைவனது அருட்பெருங்கருணையினை அஞ்சவி கூப்பி நின்று தாயனுர் இறைவனைப் பரவிப் போற்றினார். சிவபெருமானும் விடைமீது தோன்றித் தாயனுர்க்கு அருள் புரிந்தார். ‘இறைவர் அமுது செய்யப் பெற்றிலேன்’ என்ற ஏக்கத்தால் தம் கழுத்தினை அரிவாள் பூட்டி அரிய முற்பட்டமையால் இவர் ‘அரிவாள்தாயர்’ என அழைக்கப்பெற்றார்.

(15) ஆனுய நாயனார்

மேல்மழு நாட்டில் மங்கலம் என்னும் முதூரிலே ஆயர் குலத்திலே தோன்றியவர் ஆனுயர். பசுநிரை களை மேய்க்குந் தொழிலினராய் வேய்ந்குழலுதும் இசைப்பயிற்சியில் வல்ல இவர், சிவனடியில் அன்புமீதூர்ந்த சிந்தையுடன் இறைவனது திருவைந்தெழுத் தினை வேய்ந்குழலில் வைத்து வாசித்து எவ்வுயிரும் உளமுருக இசையமுதளித்தலைத் தமது பொழுது போக்காகக் கொண்டிருந்தார். கார்க்காலத்தில் ஒரு நாள் நிறை மேய்க்கச் சென்றவர் பொன்னிற மலர் களைப் பூத்துக் குலுங்கிய கொண்றை மரத்தினைக்

கண்டு அதனருகே சென்று வேய்ந்குழலில் திருவைந்தெழுத்தை ஆரோசையமரோசைகளில் அமைத்து வாசித்தார். ஆனால் வாசித்த இனிய குழலோசைகேட்டு நிற்பன நடப்பனவாகிய எவ்வுயிர்களும் தம்மை மறந்து அவ்விசைமயமாயின. அத்திருக்குழலிசையீன்ச் செவிமடுத்த சிவபெருமான் உமையம்மையாருடன் விடை மீதமர்ந்து விசம்பிலே தோன்றி அருட்காட்சியளித்து ‘என்றும் நம் சிவலோகத்தில் இருந்து வேய்ந்குழலாத நம் பாலீணவாய்’ என்று அருளிச்செய்ய ஆனால் நாயனாரும் சிவபெருமான் மருங்கு அணைந்து இன்புற்றிருந்தார்.

(16) மூர்த்தி நாயனார்

பாண்டி நாட்டில் மதுரை மாநகரில் வணிகர் குடியிலே தோன்றியவர் மூர்த்தியார். உலகப்பற்றினையறுத்து இறைவன் திருவடிகளையே மெய்ப்பற்றிறனம் பற்றிய இப்பெருந்தகையார் திருவாலவாய் இறைவர்க்கு நாள்தோறும் சந்தனம் அரைத்துத் தருதலைத் தமது சிந்தைக்கிணிய திருத்தொண்டாகக் கொண்டு வருமாந்தார். அக்காவத்தில் வடுக்கருநாடர் மன்னன் பாண்டி நாட்டினைக் கைப்பற்றி அந்நாட்டின் அரசன் ஆனால் சமணசமயச் சார்புடைய அவன் சிவனடியார் தொண்டு கள் நிகழவோட்டாமல் இடர்கள் பல செய்து வந்தான். அந்தலையிலும் மூர்த்தியார் இறைவனுக்குச் சந்தனம் அரைத்துத் தருதலாகிய அப்பணியைத் தடையின்றிச் செய்துவந்தார். அதுகண்ட மன்னன் முடிவில் சந்தனக்கட்டை கிடைக்காமல் தடைசெய்தனன்; சந்தனக்கட்டை கிடைக்காவிட்டாலும் அரைக்கும் கைக்கு முட்டுப்பாடில்லை என்று என்னிய மூர்த்தியார் தமது முழங்கையினீச் சந்தனக்கல்லில் வைத்துத் தேய்ப்பாராயினர். அந்தலையில் ஆலவாயிறைவர் திருவருளால் அன்பனே உன் கையில் உதிரம் ஒழுகும்படி இதீணச் செய்யற்க: உன் பணிக்கு இடர் விளைத்த கொடுங்கோல் மன்னன் பெற்ற நாடு முழுதும்-

நீ பெற்று இந்நாட்டின் துயர்துடைத்து உன் திருப்பணியைச் செய்து நமது சிவலோகத்தை அடைவாயாக” என்று அருள்வாக்கு எழுந்தது. அந்நாள் இரவில் கருநாடர் மனனன் இறந்தான். அவனுக்கு மைந்தர் இல்லாமையால் தக்க அரசர் ஒருவரைத் தேர்தெடுக்கப் பட்டத்துயானையைக் கணக்ட்டி விடுத்தனர் அமைச்சர். அந்த யானை மதுரை நகர வீதிகளெல்லாம் திரிந்து திருவால வாய்த் திருக்கோயிற்புறத்திலே நின்ற மூர்த்தியாரைத் தன்மேல் ஏற்றிக்கொண்டது. அமைச்சர்கள் மூர்த்தியாரைப் பணிந்து அரசராகும்படி வேண்டினர். அதற்கிணங்த மூர்த்தியாரும் திருநிறே அபிடேகப் பொருளாகவும் உருத்திராக்கமே அணிகலனாகவும் சடைமுடியே முடியாகவும் கொண்டு மும்மையால் உலகாண்டு ப்ராண்டி நாட்டின் தவவேந்தராக ஆட்சி புரிந்திருந்து பின்னர்ச் சிவபெருமான் திருவடிநீழுவிற் பிரியாதுடனுறையும் பெருவாழ்வு பெற்றார்.

(17) முருக நாயனார்

திருப்புகலூரில் அந்தணர் குலத்தில் தோன்றியவர் முருக நாயனார். இவர் புகலூர் வர்த்தமானீச்சரத் திருக்கோயிலில் எழுந்தருளியுள்ள சிவபெருமானுக்கு நாள் தோறும் காலை நண்பகல் மாலை ஆகிய மூன்று காலங்களிலும் பலவகை நறுமலர் மாலைகளைத் தொடுத்தணிந்து வழிபடும் இயல்புடையவர். இவருடைய திருமடத்திலே திருஞானசம்பந்தரும் திருநாவுக்கரசரும் தங்கியிருந்தனர். திருஞானசம்பந்தர்க்கு நண்பராகிய முருக நாயனார் திருநல்லூர்ப் பெருமணத்தில் ஆளுடைய பிள்ளையார்க்கு நிகழ்ந்த திருமணத்திற் கலந்துகொண்டு அங்குத் தோன்றிய ஈறில் பெருஞ்சோதியிற் கலந்து இறைவன் திருவடிகளையடைந்தார்.

(18) உருத்திரபகபதி நாயனார்

சோழ நாட்டில் திருத்தலையூரில் வேதியர் குலத்தில் தோன்றியவர் உருத்திரபகபதி நாயனார். இவர் தாமரை

மலர்கள் பூத்த தடாகத்திலே கழுத்தளவு நீரில் நின்றுகொண்டு சிவபெருமான் திருவடிகளைச் சிந்தித்துப் போற்றித் திருவைந்தெழுத்தையும் திருவருத்திரத்தையும் இரவும் பகலும் வழுவாமல் செபித்து வழிபடுதலைத் தமது வழக்கமாகக் கொண்டிருந்தார். இத்தகைய மந்திர வழிபாட்டின் பயனாகச் சிவபெருமான் திருவருளுக்கு உரியராய்ச் சிவலோகத்தையடைந்து பேரின்பம் பெற்றார்.

(19) திருநாளைப்போவார் ஈயனுர்

நந்தனூர் என்னும் பெயருடைய இந்நாயனூர் மேற்கா நாட்டில் கொள்ளிடத்தின் கரையிலுள்ள ஆசனூரில் ஆதி திராவிடர் குலத்திலே தோன்றியவர். அவ்வூரில் தமக்கு மானியமாக விடப்பட்ட பறைத்துடைவையாகிய நிலத்தின் விளைவையே தமக்குரிய உணவுரிமையாகக் கொண்டு தமது தொழில் முயற்சியால் சிவாலயங்கள் தோறும் பேரிகை முதலிய தோற்கருவிகளுக்குரிய தோலும் வாரும் ஷீணைக்கும் யாழுக்கும் நரம்பும் அர்ச்சனைக்குக் கோரோசனையும் கொடுத்து வந்தார். திருக்கோயிலின் புறவாயிலில் நின்று அன்பின் மேலீட்டினால் சிவனைப் போற்றி இசையுடன் பாடுவதனை மரபாகக் கொண்டிருந்தார். ஒருநாள் திருப்புன்கூர்ச் சிவலோகநாதர் கோயில் வாயிலில் நின்று இவர் இறைவனை இசையுடன் பாடிய போது இறைவன் நந்தியை விலகச் செய்து நேரே காட்சி கொடுத்தருளினார். திருப்புன்கூரில் சிவலிங்கப் பெருமானை நேரிற்கண்டு கும்பிட்ட நந்தனூர் அவ்வூரிற் குளம் ஓன்று தோண்டனார். தில்லையைக் காண விரும்பி நாளைப் போவேன் நாளைப் போவேன் என்று ஆர்வமுடன் சொல்லி வந்த நந்தனூர் ஒருநாள் தில்லையை யடைந்து வலம் வந்தார். தில்லையிற் கூத்தப்பெருமான் பணித்த வண்ணம் தில்லைவாழுந்தனர் செய்த வேள்வித் தீயில் மூழ்கி மெய்யில் வென்னூல் விளங்க வேணி முடிகொண்டு வெளிப்பட்ட திருநாளைப் போவாராம் மறைமுனிவர் தில்லைவாழுந்தனர் உடன்வரத் திருக்கோயிற்

கோபுரத்தைத் தொழுது உள்ளே புகுந்தார். அம்பல வாணர் உலகும்ய நடமாடும் எல்லையினைத் தலைப் பட்டார். யாவரும் அவரைக் காணுதவராயினர் : நந்தனாரது வினை மாசறுத்துத் தம்முடைய திருவடிகளைத் தொழுது இன்புற்றிருக்க அந்தமிலா ஆனந்தப் பெருங் கூத்தர் அருள் புரிந்தார்.

(20) திருக்குறிப்புத்தொண்ட நாயனார்

தொண்டை நாட்டில் காஞ்சி மாநகரத்தில் வண்ணூர் குலத்தில் தோன்றியவர் திருக்குறிப்புத் தொண்டர். இவர் சிவனடியார்களில் குறிப்பறிந்து திருத்தொண்டு செய்யும் இயல்பினராதலால் திருக்குறிப்புத் தொண்டர் எனப் போற்றப்பெற்றார். சிவனடியார்களில் ஆடையின் அழுக்ககற்றித் தூய்மை செய்து கொடுத்தலைத் தமது பணியாகக் கொண்டிருந்தார். ஒரு நாள் சிவபெருமார் அடியார் திருவருக்கொண்டு அழுக்கடைந்த கந்தையுடன் திருக்குறிப்புத் தொண்டரை அடைந்தார். ‘யான் உடுத்துள்ள இக்கந்தை அழுக்கேறி உடுத்தற்குத் தகுதியில்லாத நிலையிலிருந்தாலும் உடம் பினை வருத்தும் குளிருக்குப் பயந்து இதனை விட முடியாத நிலையில் உள்ளேன். இதனைத் துவைத்து உலர்த்தி மாலைப் பொழுதாவதற்கு முன் தருவீராயின் எடுத்துச் செல்லும்’ என்றார். அவ்வாறே தருவதாகத் திருக்குறிப்புத் தொண்டர் அக்கந்தையாடையை வாங்கிச் சென்றார். எதிர்பாராத நிலையில் மழை தொடங்கி விடாது பெய்தது. கந்தை உலராத நிலையில் அடியார் உடம்புக்கு ஊறு நேருமே என்று திருக்குறிப்புத் தொண்டர் கலக்கமுற்றார். மாலைப்பொழுது வரவரச் செய்வதறி யாது துணி துவைக்கும் கற்பாறையில் தலையை மோதினார். அந்நிலையில் திருவேகம் தம் திருக்கையால் தடுத்துப் பிடித்தருளி உழையொருபாகராய்க் காட்சி நல்கிச் சிவபத்தை அளித்தருளினார்.

(21) கண்டேசு நாயனுர்

பொன்னி வளந்தரும் சோழ நாட்டில் சேய்ஞாலூரில் வேதியர் குலத்தில் எச்சத்ததன் என்பானுக்கு மகனாகத் தோன்றியவர் விசாரசன்மர். வேதங்களை நன்கு பயின்று சிறிய வயதிலே பேரறிவுடையராகத் திகழ்ந்த இவர் தம்முரிற் பசுக்களை மேய்க்கும் ஆயன் தன்னால் மேய்க்கப்படும் பசுவொன்றனைக் கடுமையாக அடித்ததைக் கண்டு பொருது அவனை விலக்கி அப்பசுக்களைத் தாமே மேய்த்து வரலானார். எல்லாத் தெய்வங்நலங்களும் ஒருங்கே வாய்க்கப்பெற்று இறைவன் திருமஞ்சனம் ஆடுதற்குரிய பால் தயிர் நெய் முதலியன் அளிக்கும் பசுவின் பெருமையினையுணர்ந்து விசாரசன்மர் பசுக்களை அன்புடன் மேய்த்து வருவதால் பசுக்களும் நன்கு மேய்ந்து கண்று வாய் வைக்காமலே தாமே பால் சொரிவன வாயின. வீடுகளிலும் நிறையப் பாலைப் பொழிந்தன. அரனுக்குரிய ஆவின் பால் வீணாகலாகாது என என்னிய விசாரசன்மர் மன்னியாற்றின் தெங்கரையிலே ஆத்தி மரத்தடியில் மணலால் சிவவிளக்கம் அமைத்துப் பசுக்கள் சொரியும் பாலை இறைவனுக்குத் திருமஞ்சனமாட்டிப் பூசனை செய்துவந்தார். இவர் இவ்வாறு செய்வதை ஊரவர் சிலர் இவருடைய தந்தை எச்சத்தனுக்குச் சொன்னார்கள். அதனைக் கேட்ட தந்தை ஒருநாள் இவர் செய்கையை நேரிற்கண்டார். விசாரசன்மரைக் கோலாற் புடைத்தார். அவர் தம்மை மறந்து சிவபூசையில் ஈடுபட்டிருந்தார். பின்னர்த்தந்தை பாற்குடத்தைக் காலால் இடறினார். பால் சிந்தியது கண்ட விசாரசன்மர் அருகிற கிடந்த கோலொன்றையெடுத்துத் தந்தையின் இரு கால்களையும் தடிந்தார். அக்கோலே மழுப்படையாக மாறித தந்தையின் கால்களை வெட்டிய நிலையில் அவர் இறந்துபட்டார். அந்நிலையில் சிவபெருமான் உமையம்மையாருடன் எழுந்தருளித் தம் திருவடிகளில் வீழ்ந்து வணங்கிய சேய்ஞாலூர்ப்பிள்ளையாரை அன்புடன் அணைத்து, ‘நம்பொருட்டு நின்னைப் பெற்ற தந்தையை

மழுவினால் எறிந்தாய். இனி உனக்கு அடுத்து தந்தை நாம்' என்று அருள்செய்தார். 'நாம் குடும் மலர்களும் உடுக்கும் ஆடைகளும் உண்ட பரிகலமும் உனக்கேயாகுக" என்று கூறிச் சண்மசப்பதமும் தந்தருளினார். சண்மசவரபத்தை யடைந்தமையால் இவர் சண்டேசரநாயனார் எனப் போற்றப்பெறுகின்றார்.

(22) திருநாவுக்காச நாயன்

திருமுணைப்பாடி நாட்டில் திருவாழுரில் வேளாண் மரபில் குறுக்கையார் குடியிலே புகழனார்க்கும் மாதினியார்க்கும் மகளாகத் திலகவதியார் பிறந்தார். சில ஆண்டுகள் கழித்து அவர்க்குத் தம்பியாராக மருள் நீக்கியார் தோன்றினார். திலகவதியாரை மணம் பேசிய கலிப்பகையார் அரசர்க்குத் துணியாகப் போர்மேந்சென்று போர்க்களத்தில் உயிர் கொடுத்துப் புகழ் கொண்டார். தாய்தந்தையை யிழுந்து தளர்வதும் தம்பியார் மருள் நீக்கியாரைக் காத்தற்பொருட்டுத் திலகவதியார் உயிர் தாங்கியிருந்தார். உலக நிலையாமையை யுணர்ந்த மருணீக்கியார் அறம் பல புரிந்து சமண சமயம் சார்ந்து தருமசேனர் என அழைக்கப்பெற்றார். திருவதிகைவீரட்டானத்து இறைவனை வணங்கித் தொண்டு புரிந்திருந்த திலகவதியார் தம்பியைச் சமண சமயத் தினின்றும் மீட்டருளும்படி இறைவனை வேண்டிக் கொண்டார். இறைவரருளால் தருமசேனர்க்குச் சூலை நோய் தோன்றி வருத்தியது. சமணர்களின் மந்திர தந்திரங்களாலும் மருந்துகளாலும் அந்நோய் திராமையால் தருமசேனர் ஒருவரும் அறியாதபடி பாடலிபுத்தி ரத்தைச் சமணர் விட்டு நீங்கித் திருவதிகையைடைந்து திலக வதியாரைப் பணிந்து அவர் அளித்த திருநீற்றை உருவார் அணிந்து திருவதிகைவீரட்டானரை வணங்கினார். 'கூற்றுயினவாறு விலக்கக்கீலீர்' எனத் தொடங்கும் திருப்பதிகத்தைப் பாடிப் போற்றினார். சூலை நோய்

நீங்கியது. இறைவனும் திருநாவுக்கரசு என்று சிறப்புப் பெயர் அளித்தார்.

திருநாவுக்கரசர் சௌல சமயத்தைச் சார்ந்தமையறிந்த சமணர்கள் தம் சமயம் அழியுமே என அஞ்சினர். அச்சமயத்தினை மேற்கொண்ட பல்லவ அரசனிடம் முறையிட்டனர். அவர்கள் சொற்கேட்ட பல்லவன் நாவுக்கரசரை நீற்றறையில் இடச்செய்தான் நீற்றறை, ஈசன் இணையடி நீழல் எனக் குளிர்ந்தது. நஞ்சு கலந்த பாற்சோற்றை ஊட்டுவித்தனர். நாவரசர்க்கு நஞ்சும் அமிழ்தாயிற்று. யானையைவிட்டு இடறச் செய்தனர். ‘அஞ்சவது யா தொன்றும் இல்லை, அஞ்ச வருவது மில்லை’ என்ற உறுதியுடனிருந்த நாவுக்கரசரை வணங்கிய யானை, பாகர் முதலியோரைக் கொன்று ஓடியது. இத்தனை இடையூறுகளிலும் தப்பிய நாவுக்கரசரைக் கல்லோடு பின்தித்துக் கடவில் தள்ளினர். அஞ்செழுத்தோதிய நாவுக்கரசர்க்குக் கல்லே தெப்பமாய் மிதக்கத் திருப்பாதிரிப்புவிழுர் அருகே கரையேறிப் பெருமானை வணங்கி னார். பின்பு திருப்பெண்ணு கடத்திற் சிவபெருமானை வேண்டிச் சூலமும் இடபழும் பொறிக்கப்பெற்றார். தில்லையை வணங்கிச் சீகா ழி ப் பதி யில் ஆளுடைய பிள்ளையாரைக் கண்டு நண்பு. கொண்டு நல்லூரில் திருவடி சூட்டப்பெற்றார். திங்களூரில் அப்பூதியடிகள் இல்லத்தில் தங்கி அரவு தீண்டியிறந்த மூத்த திருநாவுக்கரசை உயிர் பெற்றெழுச் செய்தருளினார். திருஞானசம்பந்தகருடன் தலயாத்திரை செய்து பஞ்ச நாளில் திருவீழிமிழலையிற் படிக்காச பெற்று அடியார்களை உண்பித்தார். திருமறைக் காட்டில் மறைகளாற் பூசிக்கப்பெற்று அடைக்கப் பெற்றிருந்த திருக்கதவினைப் பதிகம் பாடித் திறப்பித் தார். பழையாறையில் சமணர்களால் வடதளி மறைக்கப்பட்டிருந்த நிலையில் உண்ணேநோன்பிருந்து அது திருக்கோயிலை வெளிப்படுத்தினார். திருப்பைஞ்சீலிக்குச்

செல்லும்போது இறைவரே உடன்வந்து பொதிசோறளிக் கப்பெற்றார்: தொண்டைநாட்டுத் தலங்களை வணங்கித் திருக்காளத்தி மலையை வணங்கியபோது திருக்கயி லாயத்தைக் கண்டு வழிபடவேண்டும் என்னும் என்னம் உள்ளத்தில் தோன்றவே வடநாட்டு யாத்திரையை மேற் கொண்டார்: நாவுக்கரசர் வடநாட்டில் வாரணைச் முதலிய தலங்களை வழிபட்டுக் கயிலைமலையை நோக்கிக் காடுமலை முதலியவற்றைக் கடந்து செல்லும் வழியில் உடல் தளர்ச்சியுற்றிராக அந்நிலையில் சிவபெருமான் தவ முனி வரா கத் தோன்றி அவரைத் தடுத்து நிறுத்தி விண்ணிடை மறைந்து நின்று, ‘அருகிலுள்ள தடா கத்தில் மூழ்கித் திருவையாற்றிற் கயிலைக்கோலம் காண்பாயாக’ என அருள் புரிந்தார். அவ்வாறே அக்குளத்தில் மூழ்கித் திருவையாற்றில் எழுந்து திருக்கயிலாயக் காட்சியைக் கண்டு மகிழ்ந்தார். திருப்பூந்துருத்தியில் திருமடம் அமைத்தார். பாண்டி நாட்டிற் சமணரை வாதில் வென்று திருநீற்றின் ஒளி பரப்பிய திருஞானசம்பந்தர் திருப்பூந்துருத்தியில் திருநாவுக்கரசரைக் கண்டு மங்கையர்கரசியார், நின்றசீர் நெடு மாறர், அமைச்சர் குலச்சிறையார் ஆகியோரது அன்பின் திறத்தை எடுத்துரைத்தார்: நாவுக்கரசர் பாண்டி நாட்டுத் தலங்களை வழிபட எண்ணித் திருப்புத்தாரை இறைஞ்சி மதுரைத் திருவாயிற் பெருமானை வழி பட்டுத் திருப்பதிகம் பாடினார். திருப்பூவணம் திருவிராமேச்சரம் நெல்வேலி, கானப்பேர் முதலிய தலங்களை வழிபட்டுத் திருப்புகலூரடைந்தார். புக்லூர்ப்பெருமானைப் போற்றி உழவாரப்பணி புரிந்தார். தம்மைப் புக்லூர் இறைவன் திருவடிக்கீழ் விரைவிற்கேர்த்துக் கொள்வான் என்னும் முன்னுணர்வு மூளப்பெற்று சித்திரை மாதம் சதயத்திருநாளில் ‘என்னுகேன் என் சொல்லி என்னுகேனே’ என்னும் திருத்தாண்டகத் திருப்பதிகத்தைப் பாடிப் ‘புண்ணியா உன்னடிக்கீழ்ப்

போதுகின்றேன் எனப் புகன்று நண்ணீரிய சிவானந்த ஞானவடிவேயாகித் திருப்புகலூர் அண்ணலார் சேவடிக் கீழ் ஆண்ட அரசு அமர்ந்திருந்தார்.

(23) குலச்சிறை நாயனார்

பாண்டிநாட்டு மணமேற்குடியில் தோல்றியவர் குலச்சிறையார். இவர் பாண்டியன் நின்றசிர் நெடுமாறனுக்கு அமைச்சர்; கூன்பாண்டினுய்ச் சமணத்திற் சேர்ந்திருந்த பாண்டியன் திருஞானசம்பந்தப்பிள்ளையாரால்சைவனுகி உய்திபெறுதற்கு உதவியாய் மங்கையர்க்கர சீயாரது சைவத்தொண்டுக்குப் பாதுகாவலாக இருந்தவர் அமைச்சர் குலச்சிறையாராவர். குலவேறுபாடு கருதாது சிவன்டியார் யாவராயினும் அவர்க்கு அடித்தொண்டு புரியும் ஆராத பேரன்புடைய இவர், திருஞானசம்பந்தர் பால் வாதில் தோல்லியற்ற சமணர்கள் தாம் செய்து கொண்ட சபதத்தின்படி கழுவேறக் கண்டார். தெங்பாண்டி நாடு முழுவதும் சிவநெறி பரவத் தொண்டுபுரிந்த குலச்சிறையார் ஆவவாயரன் திருவடியினை இடைவிடாது போற்றிச் சிவப்பேறு அடைந்தார்.

(24) பெருமிழலைக் குறும்ப நாயனார்

சோழ நாட்டின் உள்நாடாகிய மிழலை ந., பெருமிழலையின் தலைவராய் விளங்கிய பெருமிழலை குறும்பர். இவர், சிவன்டியார்களுக்கான திருப்பணிகளை விருப்புடன் செய்பவர்; நம்பியாருரராகிய சுந்தரமூர்த்தி களின் திருவடிகளைக் கையால் தொழுது வாயால்வாழ்த்தி மனத்தால் நினைத்து போற்றுதலைக் கடமையாகக் கொண்டவர்; நம்பியாருர் திருப்பெயரினை நாஞ்சும் நவின்ற நலத்தாலே அணிமா முதலிய எண்வகைச் சித்திகளும் கைவரப்பெற்றார். ‘சுந்தரர் நாளைய தினம் திருக்கயிலாயத்தை அடைவார்’ என்பதனை யோசி சிவ—3

சித்தியாலே முதலாளே யுணர்ந்துகொண்ட பெருமிழலைக்குறும்பர் ‘நானோ’ அவர் கயிலையினையடையக்கண்ணின் கரிய மணியினை இழந்தார்போல இவ்வுலகில் வாழுமாட்டேன்’ என்று எண்ணி ‘இன்றேயோகநெறியால் சிவன் தாள் சென்றடைவேன்’ என்று சொல்லி நாற்கரணங்களும் ஒரு நெறிப்பட்டு நல்லறிவு மேந்தொண்டு பிரமநாடியின் வழியே கருத்தைச் செலுத்தி யோக முயற்சியினாலே பிரமரந்திரம் திறப்புடலினின்றும் பிரிந்து கயிலைப் பெருமான் திருவடியினை அடைந்தார்.

(25) காரைக்காலம்மையார்

சோழநாட்டில் கடற்றுறைப் பட்டினங்களுள் ஒன்றுகியகாரைக்காவில் தனதத்தனுர் என்ற வணிகர் குலத்தலைவர்க்குப் பெண்மகவு பிறந்தது. புனிதவதி என்னும் பெயருடைய அப்பெண் விளையாடும் பருவத்திலேயே சில பத்தியுடன் வளர்ந்தது. தனதத்தனுர் தன் மகள் புனிதவதியாரை நாகையில் வாழ்ந்த. நிதிபதிமைந்தன் பரமதத்துனுக்குத் திருமணங்கெய்து கொடுத்து அவர்கள் இருவரும் காரைக்காவில் தனி மனையில் வாழுவும் பரமதத்தன் தனக்குரிய வணிகம் பூரிந்துவளம் பெறவும் வசதி செய்திருந்தார். ஒரு நாள் பரமதத்தனைக் காணவந்தோர் அவனிடம் மாங்கனிகள் இரண்டனைக் கொடுத்தார்கள். அவன் அவ்விரண்டனையும் வீட்டிற்கு அனுப்பிவைத்தான். அந்நிலையில் சிவனடியார் ஒருவர் பசியால் வர அவரை யுண்பிக்க வேண்டிப் புனிதவதியார் ஒரு மாங்கனியைப் படைத்தார். அதன்பின் கணவனுரக்கு அழுது படைக்கும் மற்றொரு கனியைப் படைத்தார். அக்கனியின் இன்சவையில் ஈடுபட்ட பரமதத்தன் ‘இன்னும் ஒன்றுளது’ அதனைக் கொண்டுவந்திடுக என்றார். கணவனுரக்கு மாங்கனியில் ஏற்பட்ட ஆர்

வத்தைத் தடுக்க என்னுத புனிதவதியார் உள்ளே சென்று இறைவனை வேண்டி அவனருளால் மற்றொரு மாங்கனியைக் கொணர்ந்து கணவனுக்குப் படைத்தான். அதன் அதிமதுரச் சவையைப் பருகிய பரமத்தன் ‘இது முன்தந்த மாங்கனியன்று; இதனை வேறு எங்குப் பெற்றது?’ என வினவினான். அது கேட்ட புனிதவதி யார் நடந்தபடி சொல்லுவதே முறையென்று நிகழ்ந்ததைக் கூறினார். ‘இக்கணி இறையருளாற் பெற்றதானால் இது போல் இன்னுமொரு கணி பெற்றுத் தருக’ என்றால் பரமத்தன். புனிதவதியாரும் இறைவனை வேண்டி ‘இன்னும் ஒரு கணி அளித்திரோயின் என்னுரை பொய்யா டிலிருமே’ வருந்தினார். இறையருளால் மற்றுமொரு மாங்கனி பெற்றுக் கணவன் கையிற் கொடுக்க அது உண்ணப் புகுழுன் மறைந்துவிட்டது. அது கண்டு அதிசயித்த பரமத்தன் புனிதவதியாரைத் தெய்வமென அஞ்சிகால் கடந்து வெளிநாடு சென்று பொருளீட்டி வருவதாகக் கூறிப் பிரிந்து சென்றான். பொருளீட்டி மற்றொரு பெண்ணை மணந்து பாண்டி நாட்டுக் கடற்றுறைப் பட்டினமொன்றில் வாழ்ந்திருந்தான். இச்செய்தியைக் கேள்வியுற்ற தனத்தனார் தம் மகளார் புனிதவதி யாரைப் பரமத்தன் இருக்கும் ஊர்க்குப் பெரியவர் துணையுடன் அனுப்பிவைத்தார். புனிதவதியார் வருகையை யறிந்த பரமத்தனதானும் இரண்டாந்தாரா மாக மணந்துகொண்ட மனியோடும் அவள் பெற்ற பெண் குழந்தையோடும் வந்து எதிர்கொண்டு வணங்கினான். அது கண்ட புனிதவதியார் இறைவனருளால் அந்துத் திருவந்தாதி பாடித் தம் உடலின் தசை யினையுதறி எப்புடம்பு தாங்கிப் பேய்குவழுடையராய், தலையாலே நடந்து திருக்கமிலையை அடைத்தார். கயிலைப்பெருமான் இவரைக் கண்டு ‘அம்மையே’ என அழைத்தார். அம்மையாரும் ‘அப்பா’ என்று அஃபினாற் பணிந்து

வேண்டினார். இறைவன் அருளிய வண்ணம் தொண்டை நாட்டுத் திருவெலங்காட்டினை யடைந்து அங்கு ஒண்ட முற நிமிர்ந்தாடும் சூத்தப்பெருமானை முத்த திருப் பதிகங்களாற் பாடிப் போற்றி அம்முதல்வன் எடுத் தகுஞஞ் சேவடிக்கீழ் : என்றுமிருக்கும்பேரின்ப நிலை வினைப் பெற்றார்.

(26) அப்புதியடிகள் நாயனார்

சோழநாட்டில் திங்களூரில் அந்தணர் குலத்தில் தோன்றியவர் அப்புதியடிகள். சிவபெருமான்பால் பேரன்புடையவர். திருநாவுக்கரசரைக் காணுதற்கு முன்னமே அவர்பால் அளவிறந்த அன்புடையவர்; அவர் திருப்பெயரையே தம் பிள்ளைகள் முதலியோர்க்கு இட்டழைத்தார். திருநாவுக்கரசர் திருப்பெயரால் தண்ணீர்ப் பந்தர், திருமடம் முதலிய நல்லறங்களைச் செய்துவந்தார். திருநாவுக்கரசர் திருப்பழனம் எல்லும் தலத்தை வணங்கும் பொருட்டுத் திங்களூரையடைந்தார். தம் பெயரால் தண்ணீர்ப்பந்தர் இருப்பதைக் கண்டு அதனை அமைத்தார் யாரென வினவி அப்புதியடிகள் இல்லத்தை யடைந்தார். ‘சிவன்டியார் பொருட்டு நீர்வைத்த தண்ணீர்ப்பந்தரில் நும் பேர் எழுதாதே வேறொரு பேர் எழுதவேண்டிய காரணம் யாது?’ என வினவினார், அது கேட்ட அப்புதியடிகள் ‘கல்லே மிதப்பாகக் கொண்டு கட்டல் கடந்த நாவுக்கரசின் பெருமையை அறியாதார் யார்? சிவ வேடத்துடன் நின்று இவ்வாறு பேசும் நீர் யார்’ என வெகுண்டு வினவினார். அப்புதியடிகள் அன்பின்திறத்தை யறிந்த திருநாவுக்கரசர் ‘புறச்சமயச் சூழலிற்புக்குச் சூலை நோயினால் இறைவன் ஆட்கொள்ள அடைந் துய்ந்த தெருஞம் உணர்வில்லாதேன் யான்’ என்றார். அது கேட்ட அப்புதியார் உரை தடுமாறி நிலமிசை வீழ்து திருநாவுக்கரசரை வணங்கினார். தம் மனையில்

அமுது செய்தருள வேண்டிக் கொண்டார். முத்த திருநாவுக்கரசு என்ற அப்பூதியார் மைந்தன் அடியார்க்கு அமுது படைக்க வாழையிலை அரியச் சென்றவன் தலைனீப்பாம்பு தீண்டிய நிலையிலும் அதனை உதறி விரைந்து ஓடி வந்து வாழையிலையைத் தாயிடம் தந்து விட வேகத்தால் கீழே வீழ்ந்து உயிர் நீத்தான். அடியார் அமுது செய்தருளவேண்டுமே என்ற ஆர்வத்தால் இறந்த மைந்தனீப் பாயில் சுருட்டி ஒரு பக்கம் மறைத்து வைத்துவிட்டுத் திருநாவுக்கரசரைப் பணிந்து திருவழுது செய்ய அழைத்தனர். தம்மை வணங்கிய எல்லோர்க்கும் திருநீறு அளித்த திருநாவுக்கரசர் உள்ளத்தே தடுமாற்றம் தோன்ற முத்த மைந்தன் எங்கே' என வினவினார். அது கேட்ட அப்பூதியார் அவன் இங்கு இப்போது உதவான் என்றார். அவன் எங்கே, உண்மையைச் சொல்லும் என நாவுக்கரசர் கேட்க, அப்பூதியார் நடுக்க முற்று நடந்ததைக் கூறினார். உடனே திருநாவுக்கரசர் முத்த திருநாவுக்கரசின் உடம்பினைக் கொணரசெய்து 'ஓன்றுகொலாம்' என்னும் திருப்பதிகம் பாடி விடந்தீர்த்தருளினார். உயிர் பெற்றெழுந்த முத்த திருநாவுக்கரசர் திருநாவுக்கரசு நாயனார் திருவடிகளில் வீழ்ந்து வணங்கினான். பின்பு அப்பூதியாரோடும் அவர்தம் மக்களோடும் திருநாவுக்கரசர் உடனமர்ந்து திருவழுது செய்தருளினார். திருப்பழனப்பெருமானீப் பரவிப் போற்றிய திருப்பதிகத்தில் "அஞ்சிப்போய்க் கலிமெலிய அழலோம்பும் அப்பூதி குஞ்சிப்பூவாய் நின்ற சேவடியாய்" எனத் திருநாவுக்கரசர் அப்பூதியடிகளின் சிவபத்தியினைச் சிறப்பித்துள்ளார். இவ்வாறு திருநாவுக்கரசர் திருவடிகளையே தமக்குரிய சார்பாகக் கொண்டு வாழ்ந்த அப்பூதியடிகளார் தில்லைமன்றுள் ஆடும் திருவடிகளை யடைந்து இன்புற்றார்.

(27) திருநீலங்க நாயன்

சோழநாட்டில் சாத்தமங்கை என்னும் ஊரிலே அந்தணர் குலத்தில் தோன்றியவர் திருநீலங்கர். அருமறைப்பொருளைத் தெளிந்த இவர் நாள்தோறும் சிவர்கம் விதிப்படி சிவபூசை செய்து அயவந்தி என்னும் திருக்கோயிலில் எழுந்தருளிய இறைவரை வழிபாடுசெய்து சிவஞ்சியார்களுக்குத் திருவழுது செய்வித்து வந்தார். ஒரு நாள் அயவந்தியீசர் வழிபாட்டை முடித்து இறைவர் திருமுச் திருவைத்தெழுத்தினைச் செபித்தார். அப்பொழுது சிலந்தியோன்று இறைவர் திருமேனி மீது விழுந்தது. உடனிருந்த மனைவியார்விரைந்து சென்று அதனைப் போக்கி இறைவர் திருமேனியில் வாயினால் உமிழுந்தார். அது கண்ட நீலநக்கர் மனைவியை நோக்கி ‘அநுசிதஞ் செய்தாய், அதனால் உண்ணெத் துறந்தேன்’ என்று கூறி இல்லத்திற்குத் திரும்பினார். அஞ்சிய மனைவியார் ஒரு பக்கம் விலகினார். அன்றிரவு நீலநக்கர் உறங்கும்போது அவர் கணவில் இறைவர் தோன்றித் தம் திருமேனியைக் காட்டி ‘உண் மனைவி ஊதித்துமிற்த இடம் தவிர எல்லா இடங்களிலும் சிலந்தியின் கொப்புளத்தைப் பார்’ என்று சொல்லி மறைந்தருளினார். விழித்தெழுந்த நீலநக்கர் மனைவியார் இறைவன்பாற கொண்டிருந்த அஞ்சினையுணர்ந்து ஆலயத்திற்குச் சென்று மனைவியாரை இல்லத்திற்கு அழைத்துவந்தார்.

திருஞானசம்பந்தர் அடியார் திருக்கூட்டத்துடன் சாத்தமங்கைக்கு எழுந்தருளியபோது எதிர்கொட்டி வரவேற்று திருவழுது படைத்து உபசரித்தார். பிள்ளையாருடன் வந்த திருநீலகண்டப் பெரும்பாணரும் அவர் மனைவியார் மதங்களுளாமனையாரும் தங்குதற்குத் தம் இல்லத்தில் வேள்வி வளர்க்கும் பூசையறையைக் கொடுத்தார். திருஞானசம்பந்தப்பி ள்ளையார் திருமணத் தினைக் காண மனைவியுடன் சென்று திருமண வேள்விச்

சடங்கினை முன்னின்று நிகழ்த்தித் திருநல்லூர் ப் பெருமணத்தில் ஈறில் பெருஞ்சோதியினில் உடன்புகுந்தார்

(28) எயின்தியழகன் நாயனூர்

இவர் சோழநாட்டில் ஏமப்பேறூரில் அந்தணர் குலத்தில் தோன்றினார். இவர்க்குப் பெற்றேர் இட்டபெயர் நம்பிநந்தி என்பதாகும். அதுவே நமிநந்தி எனத்திரிந்து வழங்கியது. நமிநந்தியடிகள் இரவும் பகலும் சிவபெருமானைப் பூசித்து மகிழும் சீலமுடையவர். இவர் ஒருநாள் திருவாரூர்த் திருக்கோயிலில் வழிபடச் சென்றார். அக்கோயிலின் ஒரு பக்கத்தே அரணைறி என்னும் கோயிலை மாலைக் காலத்தில் அடைந்தபொழுது அங்கு விளக்கில்லை. விளக்கேற்றி வழிபட என்னிய இவர், கோயிலின் அண்மையிலுள்ள ஒரு வீட்டிற்கென்று விளக்கிற்கு எண்ணெய் கேட்டார். அவ்வீட்டார் சமணர்கள். அவர்கள் நமிநந்தி பாரை நோக்கி தீயினைக் கையிலே வெந்தியுள்ள உங்கள் இறைவனுக்கு விளக்கு தேவையற்றது. நெய் இங்கு இல்லை. விளக்கெரிப்பதாகில் நீரை முகந்து எரிப்பீராக' என்றனர். அந்திலையில் 'நமி நந்தியே, அயலேயுள்ள குளத் தின் நீரை முகந்து விளக்கு ஏற்றுக' என்றதோர் அசரீரி வாஜிகெழுந்தது. அதனைக் கேட்ட நமி நந்தியடிகள் திருவைந்தெழுத்தோதி கமலாலயத் திருக்குளத்து நீரை முகந்து விளக்கேற்றினார், விளக்கு சுடர்விட்டெரிவ தாயிற்று. நானும் இவ்வாறு நீரால் திருவிளக்கும் பணியினை மேற்கொண்டு செய்து வந்தார். அப்பொழுது தண்டியடிகள் நாயனூரால் சமணர்கள் கலக்கமடைந்து ஆரூரைவிட்டு அகன்றனர். சோழமன்னர் நிபந்தமளித்துத் திருவாரூரிற் பங்குனி யுத்திரப் பெருவிழாவைச் சிறப்புற நிகழ்த்துதற்கு நமி நந்தியடிகள் உறுதுணையாயிருந்தார். திருவிழா நாட்களில் ஒருநாள் திருவாரூரிறைவர் அருகேயுள்ள 'மணலி' என்ற ஊருக்கு எழுந்தருள்வது வழக்கம். இறைவர் மீண்டு திருவாரூர் புக மாலைப் பொழுதாயிற்று. விழாவினைக் கண்டு மகிழ்ந்த நமிநந்தி

யடிகள் இரவில் தம்முர்க்கு வீட்டினுள்ளே புகாமல் புறங்கடையிற் படுத்துறங்கினார். மனைவியார் அவரை எழுப்பி, ‘வீட்டினுள்ளே வந்து சிவ வழிபாடு செய்து பள்ளிகொள்ள வாம்’ என அழைத்தார். அது கேட்ட நமிநந்தியடிகள், ‘இவ்வைய தினம் திருவாரூர்ப் பெருமான் திருமணவிக்கு எழுந்தருளியபோது யானும் உடன் சேவித்துச் சென்றேன்.. அக்கூட்டத்தில் எல்லாச் சா தியாரும் கலந்திருந்ததால் தீட்டுண்டாயிற்று. நீராடியே வீட்டிற்குள் வருதல் வேண்டும். குளித்தற்குத் தன்னீர் கொண்டுவா’ என்று கூற, அவரும் உள்ளே விரைந்து சென்றார். இதற் கிடையில் நமிநந்தியடிகளுக்குச் சிறிது உறக்கம் வந்தது.. அப்பொழுது வீதிவிடங்கப் பெருமால் அடிகள் கனவில் தோன்றி, ‘அன்பனே, திருவாரூர்ப் பிறந்தார் எல்லாரும் நம் சிவகணங்களே. அதை நீ காண்பாய்’ என்று சொல்லி மறைந்தருளினார். விழித்தெழுந்த நமிநந்தியடிகள் அடியார்களிடையே சாதிவேறுபாடு நினைந்தது தவறென்றுணர்ந்து எழுந்தபடியே வீட்டினுள்ளே சென்று சிவபூசையை முடித்து விடிந்தபின் திருவாரூர்க்குச் சென்றார். திருவாரூர்ப் பிறந்தார்கள் எல்லாரும் சிவசாருபம் பெற்றவர்களாகத் தோன்றக் கண்டார். அடியார்களிடையே சாதிவேறுபாடிருப்பதாக எண்ணிய தமது பிழையைப் பொறுத்தருனும்படி இறைவனை வேண்டினார். திருவாரூரையே தங்குமிடமாகக் கொண்டு திருத் தொண்டுகளைச் செய்து திருநாவுக்கரசரால் ‘தொண்டர்க்கு ஆணி’ எனச் சிறப்பிக்கப்பெறும் பேறு பெற்று இறைவன் திருவடி நீழலை அடைந்தார்.

(29) திருஞானசம்பந்தமுர்த்தி நாயனுர்

சோழ நாட்டிலே பிரமபுரம் முதலிய பண்ணிரண்டு திருப்பெயர்களையடைய சீகாழிப்பதியிலே நான்மறை யணர்ந்த அந்தணர் குலத்திலே கெளனிய கோது

திரத்திலே சிவபாதவிருதயர் என்பார் செய்த தவமிப்பயனாக அவர்தம் மனைவியார் பகவதியார் திருவயிற்றில் ஆன்மகவு பிறந்தது. வேத நெறி தழைத் தோங்க மிகுசைவத்துறை விளங்கத் தோன்றிய அக்குழந்தை மூன்றாம் வயதில் தம் தந்தையாருடன் சீர்காழிக்கோயிலுக்குச் சென்றது. தந்தையார் பிரமதீர்த்தக் கரையில் அக்குழந்தையை அமரச்செய்து தாம் குளத்தில் மூழ்கி நீராடினார். அவர் நீருள் மூழ்கி மந்திரம் ஒதும் நிலையில் தந்தையைக் காணுத அக்குழந்தை திருத்தோணிச் சிகரத்தைப் பார்த்து 'அம்மே அப்பா' என்று கூவியமுதது. அந்நிலையில் தோணிபுரத்து இறைவர் உமையம்மையுடன் விடை மேல் எழுந்தருளிப் பிரமதீர்த்தக் கரையினையடைந்து உமாதேவியாரை நோக்கி, 'அழுகின்ற பிள்ளைக்கு முலைப் பாலைப் பொற்கிண்ணத்தில் ஊட்டுக' எனப் பணித் தருளினார். உமையம்மையாரும் சிவஞானமாகிய இனிய அமிழ்த்ததை பாவிற்குழைத்துப் பிள்ளையார்கையிற் கொடுத்து அழுகையைத் தீர்த்துப் பாலடி சிலை ஊட்டி யருளினார். இங்நனம் பிள்ளைமைப் பருவத்திலேயே அம்மையப்பரால் ஆட்கொள்ளப்பெற்றமையால் ஆளுடைய பிள்ளையார் எனவும் திருஞானசம்பந்தர் எனவும் போற்றப் பெற்றார்.

நீரில் மூழ்கி நியமங்களை முடித்துக் கரையேறிய சிவபாதவிருதயர் பால் வடியும் வாயினராய் நின்றபிள்ளையை நோக்கி 'யார் கொடுத்த பாலையுண்டாய்? எச்சில் கலக்க இதனை அளித்தாரைக் காட்டுக' என்று சிறிய கோலொன்றை எடுத்து அடிப்பதற்கு ஓங்கினார். அப் பொழுது திருஞானசம்பந்தப்பிள்ளையார் 'தோடுடைய செவியன்' என்னும் திருப்பதிகத்தினைப் பாடி 'எம்மை இதுசெய்த பிரான் பிரமாபுரம் மேவிய பெம்மான் இவனே' எனத் தம் தந்தையார்க்குச் சுட்டிக் காட்டினார். தந்தை

யார் பின்தொடரத் தோணிபுரத்திறைவரைப் பாடிப்பரவிய திருஞானசம்பந்தர் அருகேயுள்ள திருக்கோலக்காத் திருக்கோயிலையடைந்து தம் மெல்லிய கைகளால் தாள் மிட்டுப் பாடினார். கோலக்காவிறைவர் அவருக்குப் பொற்றுளம் கொடுத்தருளினார். தம் தாயார் பிறந்த திருநவீபன்ளிக்குத் தந்தையார் தோளில் அமர்ந்த சென்ற பிள்ளையார் பாலை நிலம் நெய்தல் நிலமாகும்படி “காரரைகள் கூகைமுல்லை” என்ற பதிகம் பாடினார். திருநீலகண்ட யாழ்ப்பாணரும் அவர் மனைவியார் மதங்கக்குளாமணியாரும் திருஞானசம்பந்தரை வணங்கி அவர் அருளிய திருப்பதிகங்களை யாழில் வாசிக்கவும் மிடற்றிற் பாடவும் பேறு பெற்றனர்.

ஆன்டைய பிள்ளையார் தில்லைப்பெருமாளை வணங்கித் திருநெல்வாயில் அரத்துறை யடைந்தபொழுது அரத்துறையீசர் அருளால் முத்துச்சிலைக் குடை சின்னம் பெற்றார். சீகாழியில் தமக்கு உபநயனச்சடங்கு நிகழ்ந்தபோது ‘அந்தியுள் மந்திரம் அஞ்செழுத்துமே’ எனப் பஞ்சாக்கரத்திருப்பதிகத்தைப் பாடியருளினார். சீகாழிப்பதியில் தம்மைக் காண வந்த திருநாவுக்கரசரை, ‘அப்பரே’ என அஸ்புடன் அழைத்து நண்பினால் உபசரித்தார். திருப்பாச்சிலாச்சிராமம் என்ற தலத்தை வணங்கச் சென்றபோது மழநாட்டரசன் கொல்லி மழவன் பெற்ற பெண்ணின் முயலக நோயைத் தீர்த்தருளினார். பனிப்பருவத்தில் கொங்கு நாட்டில் திருக்கொடிமாடச் செங்குஜராரில் தங்கியிருந்தபோது தம் முடன் வந்த திருக்கூட்டத்தாரைப் பனியென்னும் சரநோய் பற்றுதபடி ‘அவ்வினைக் கிவ்வினை’ என்னும் திருநீலகண்டத் திருப்பதிகத்தைப் பாடியருளினார். வேணிற்பருவத்தில் நண்பகவில் பட்டாச்சரத்தையடைந்தபொழுது சிவபெருமான் திருஞானசம்பந்தர்க்கு முத்துப் பந்தர் கொடுத்தருளினார். தந்தையார் வேள்வி செய்தற்கெனப் பொன்வேண்டிப் பாடியபோது திருவாவடு

துறையின்றவர் ஆயிரம் பொல்களைக் கொண்ட உலவாக் கிழியினைக் கொடுத்தருளினார். திருநீலகண்டப்பானர் தாயார் பிறந்த தருமபுரத்தில் அவர் வேண்டியவண்ணம் யாழ்முரிப் பண் பாடியருளினார். திருச்சாத்தமங்கை, திருச் செங்காட்டங்குடி, திருப்புசுஹார் முதலிய தலங்களை வணங்கியபோது திருநீலங்க்கர், சிறுத்தொண்டர், முருகனார் முதலிய அடியார்களுக்கு நண்பராய் அவர்களைத் திருப்பதிகத்திற் பாராட்டினார். திருமருகவில் விடந்தீண்டியிறந்த வணிகளைப் பதிகம் பாடி எழுப்பி அவனுடன் வந்த பெண்ணை அவனுக்குத் திருமணங்கெய்து வைத்தருளினார். திருநாவுக்கரசருடன் திருவீழிமிழலையில் தங்கியிருந்தபோது திருவீழிமிழலைப்பெருமான் பஞ்சகாலத்தில் நாள்தோறும் இருவர்க்கும் படிக்காசு அருளாட்டன்வந்த அடியார்களுக்கு அமுது செய்வித்தருளினார். திருமறைக்காட்டில் ‘சதுரம் மறைதான் துதி செய்து வணங்கும்’ என்ற திருப்பதிகத்தினைப் பாடி மறைக்கத்தவினை மூடசெய்தார்.

பாண்டிமாதேவியார் மங்கையர்க்கரசியாரும் அமைச்சர் குலச்சிநையாரும் வேண்டிக்கொண்டதற்கிசைந்து பாண்டிநாடு சென்று திருவாலவாய்ப்பெருமானைப் பாடிப் பரவினார்.. பாண்டியனது சார்பு பெற்ற சமணர்கள் சம்பந்தர் தங்கிய திருமடத்தில் நள்ளிரவில் தீயிட்டனர். அத்தையுணர்ந்த சம்பந்தர் ‘அத் தீபையவே சென்று பாண்டியற் காகவே’ எனப் பாடினமையால் பாண்டியனுக்கு வெப்பு நோய் உண்டாயிற்று. சமணர்கள் மந்திரித்தும் பயனில்லை. மந்திரியார் குலச்சிறையாரும் மங்கையர்க்கரசியாரும் திருஞானசம்பந்தரைப் பணிந்து வேண்ட அவர் ‘மந்திரமாவது நீறு’ என்னும் திருநீற்றுப்பதிகத்தைப் பாடி நீறுகொண்டு பாண்டியன் மேனியில் தடவியருளப் பாண்டியன் சுரநோய் நீங்கி அய்ந்தான். தோல்வியுற்ற சமணர்கள் நெருப்பிலும் நீரிலும் தத்தம் சமயவேடுகளை, இட்டு வாது செய்

வோம் எனச் சம்பந்தரை வாதுக்கு அழைத்தனர். பின்னொயாரும் ‘போகமார்த்த’ என்னும் திருப்பதிகம் எழுதிய ஏட்டினைத் தீயிலிட்டுப் பச்சைப்பதிகமாகக் காட்டினார். ‘வாழ்க அந்தனர்’ என்னும் திருப் பாசுரம் பாடி அப்பதிக ஏட்டினை வைகையாற்றில் இட்டு எதிர் ஏறிச் செய்தருளினார். இவ்வாது களில் தோல்வியுற்ற சமனர்கள் தாம் செய்துகொண்ட சபதப்படி கழுவிலேறி உயிர் துறந்தனர்.

சமனர் சூழலில் அகப்பட்டிருந்த கூஸ்பாண்டியனை கூனிமிர நின்றலீர் நெடுமாறனுக்கிய திருஞானசம்பந்தர் ஆலவாய் இறைவரைப் போற்றிப் பாண்டி நாட்டுத் தலங்களைப் பணிந்து சோழ நாட்டுக்கு எழுந்தருளினார். திருக்கொள்ளம்பூதூர் இறைவனை வழிபடச் செல்லும் போது ஆற்றில் வெள்ளம் பெருகியது, ‘கொட்ட மேகமழும்’ என்ற பதிகம் பாடி நாவலமே கோல ஓடஞ் செலுத்தி அடியார்களுடன் இறைவனை வழிபட்டார். திருத்தெளிச்சேரியில் பின்னொரது திருச்சின் ஒலி கேட்டுப் புத்தர்கள் தடுத்தனர், பின்னொர் பாடிய திருப்பதிகங்களை எழுதிக்கொள்ளும் அடியார் ஒருங்கு, ‘புத்த சமன்கழுக்கையை’ என ஞானசம்பந்தர் பாடலைப் பாடி புத்த நந்தி தலையில் இடி விழாச் செய்தார். புத்தர் கள் வாதில் தோற்றுச் சைவராயினர்.

திருப்பூந்துருத்தியை அடைந்த திருஞானசம்பந்தா நன்பிற்கிறந்த நாவுக்கரசருடன் அளவள்ளாவி மகிழ்ந் தார். சிகாழிப்பதியை யடைந்து தோணியப்பரை வணங்கினார். தொண்டை நாட்டுத் தலங்களை வணங்க எண்ணிய சம்பந்தர் தில்லைக்கூத்துளைப் பணிந்து அண்ணுமலையை வழிபட்டுத் திருவோத்தாரை யடைந்தார். அங்கு அடியார் ஒருவர் வேண்டுகோட்கிணங்கிப் புத்தேர்ந்தாயன் என்ற பதிகத்தால் ஓத்தார்ப் பெரு

மாண்பு பரவிப் போற்றி ஆண்பளைகள் பெண்பளை சளாகக் காய்க்கும்படி செய்தருளினார். காரைக்காலம்மையார் தலையாலே நடந்த பதியாகிய திருவலாங்காட்டினை மிதிக்க அஞ்சி அதன் அருகேயுள்ள ஊரில் துயில் கொண்டார். அந்நிலையில் ஆலங்காட்டடிகள் கனவில் தோன்றி ‘நம்மைப் பாடுதற்கு மறந்தனையோ’ என வினவியருளத் ‘துஞ்ச வருவாரும்’ என்ற பதிகத்தைப் படித்து போற்றினார். திருக்காளத்தியை யடைந்து காளத்து யிறைவரையும் அருகே நின்ற கண்ணப்ப நாயனுரையும் வழிபட்டுத் திருவொற்றியூரை யடைந்தார்.

மயிலாப்பூரில் வணிகர் குலத்திற் பிறந்த சிவநேசர் என்பார் திருஞானசம்பந்தர் பாண்டி நாட்டில் சமணரை வாதில் வென்று திருநீறு பரப்பிய திறத்தை அறிந்தார் வாயிலாகக் கேட்டு, ‘காழிநாடுடைய சம்பந்தர்க்கு அடியேன். யான் பெற்ற பூம்பாவையையும் ஈட்டிய பெருஞ் செல்வத்தையும் அவர்க்கே உடைமையாகக் கொடுத் தேன்’ என மொழிந்தார். தன் மகள் பூம்பாவை மலர் கொய்யும் நிலையில் அரவு தீண்டியிறந்தாள். அவளது உடம்பைத் தகனஞ்செய்து எலும்பினை ஒரு குடத்தில் இட்டூக் கண்ணிமாடத்தில் வைத்துப் பூசித்து வந்தார். திருவொற்றியூரில் திருஞானசம்பந்தர் எழுந்தருளிய நிலையில் அவரைத் திருமயிலைக்கு அழைத்து வந்து தமது குறையைத் தெரிவித்துக்கொண்டார். திருமயிலாப்பூரைத் யடைந்த திருஞானசம்பந்தர் இறைவரை வழிபட்டுப் புறத்தே போந்து சிவநேசரை நோக்கி அவர் மகளது என்பினைச் சேமித்துவைத்த குடத்தினை கோயில் வாயிலிற் கொணரச் செய்தார். இறைவனது திருவருளை நினைந்து மக்கள் அடைதற்குரிய பெரும்பயன் சிவநடியார்களை அழுது செய்வித்தலும் இறைவனது திருவிழாப் பொலிவு கண்டு மகிழ்தலுமே என்பது உண்மையானால் பூம்பாவாய்

நீ உலகர் முன் உயிர் பெற்று வருவாயாக’ என ‘மட்டிட்ட புன்னையங்கானல்’ என்ற திருப்பதிகத்தைப் பாடியருளி னார். அந்நிலையில் செந்தாமரை மலர் விரிய ‘அதனுள் இருந்து தோன்றும் திருமகள் போன்று குடம் உடையக் குவித்த செங்கையினளாய் உயிர் பெற்றுத் தோன்றினான் சிவபெருமானை யிறைஞ்சி திருஞானசம்பந்தரை வணங்கி நின்றான். புண்ணியப் பதினாறு நிரம்பிய ஞான சம்பந்தரை நோக்கிப் பூம்பாவையைத் திருமணஞ்செய்து கொள்ளும்படி சிவநேசர் வேண்டிக்கொண்டார். ‘நீவிர் பெற்ற பெண் விடத்தினால் இறந்த பின்பு இறைவன் திருவருளால் யாம் பூம்பாவையை மீண்டும் பிறப்பித் தோம். ஆதலால் இவள் என் மகளே என்று மறுத்தருளி னார். பூம்பாவையும் சிவனருளோச் சிந்தித்திருந்து சிவத்தை மேவினான்.

திருஞானசம்பந்தர் மயிலீப் பெருமானை வழி பட்டுப் பல தலங்களைப் பணிந்து பாடிச் சீகாழிப்பதியையடைந்தார். அவரை வணங்கும் விருப்புடன் முருக நாயனார், திருநீலநக்கர் சுற்றத்தாருடன் சீகாழிப்பதியை அடைந்தனர். சிவபாதவிருதயரும் சுற்றத்தாரும் திருஞானசம்பந்தரைத் திருமணஞ்செய்துகொள்ளுதல் வேண்டும் என வற்புறுத்தி உடன்படச் செய்தார்கள். திருநல்லூரில் வாழும் நம்பாண்டார் நம்பி மகளாரை மகடபேசி முடித்தார்கள்; திருமண நாளில் திருஞானசம்பந்தர் திருமணக்கோலத்துடன் திருநல்லூர்க்கெழுந்தருளினார். நம்பாண்டார் நம்பி தம் மனைவியாருடன் திருஞானசம்பந்தர் திருவடிகளைத் தூய நீரால் விளக்கி, ‘யான் பெற்ற மகளை ஆளுடைய பிள்ளையார்க்கு அளித்தேன்’ என நீர் வார்த்துக் கொடுத்தார். திருநீலநக்கநாயனார் திருமணச் சடங்கினை வேத விதிப்படி நிகழ்த்தினார். திருஞானசம்பந்தர் வெண்பொரியினைத் தூவித்து

தீவலஞ் செய்யும் நிலையில் மணமகளது கையைப் பற்றிக்கொண்டு. ‘விருப்புறும் அங்கியாவார் விடையூயர்த் தவரே’ என மந்திர முறையில் வளர்த்த தீயினை வலம் வருபவர் ‘இவரோடும் சிவச் தான்சேரவேன்’ என்னும் உறுதி கொண்டு திருப்பெருமணக்கோயிலை அடைந் தார். உறவினர்களும் திருமணங் காணவந்த அடியார் களும் பிள்ளையாரைத் தொடர்ந்து சென்றனர். ஞான சம்பந்தர் ‘கல்லூரப் பெருமணம் வேண்டா’ என்ற திருப்பதிகத்தினைப் பாடி ‘நாதனே உன்திருவடி நீழல் சேரும் பருவம் இதுவாகும்’ என உளமுருகிப் போற்றினார். அப்பொழுது திருப்பெருமணக்கோயிலில் இறைவன் தூய சோதிப் பிழம்பாகத் தோன்றி ‘ஞானசம்பந்தனே நீயும் நின் மதைவியும் திருமணங்கான இங்கு வந்துள்ள எல்லோரும் இந்தச் சோதியுள்ளே வந்து சேருங்கள்’ என அச்சோதியிற் புகுதற்குரிய வாயிலையும் காட்டி அருள் புரிந்தார். உலகத்தார் உய்ய ஞான நன்னெறி யினை அறிவுறுத்த எண்ணிய திருஞானசம்பந்தர் ‘காதலாகிக் கசிந்து கண்ணீர் மலக’ என்னும் நமச் சிவாயத் திருப்பதிகத்தைப் பாடி இச்சோதியுள் யாவரும் வந்து புகுமின் என அழைத்துத் திருமணங் காணவந்த எல்லோரும் புகுந்த பின்னர்க் காதவியைக் கைப்பற்றிச் சோதியை வலம் வந்து அதனுள்ளே புகுந்து சிவ பெருமானேடு ஒன்றி உடனானார்.

(30) ஏயர்கோன் கலிக்கா நாயனார்

சோழநாட்டில் திருப்பெருமங்கலம் என்றலூரில் வேளாளர் குலத்தில் ஏயர் கோக்குடியில் தோன்றியவர் ஏயர்கோன் கலிக்காமர். நம்பியாரூர் பரவையார்பால் இறைவனைத் தூதாக அனுப்பிய செய்தியைக் கேட்டுப் பொருது மனம் வருந்திய கலிக்காமர் யான் சுந்தரரைனக் கண்டால் என்னுகும் என்று வெகுண்டார். சுந்தரரையும்

யீர்கோளையும் ஒன்றுபடுத்தத் திருவளங்கொண்ட சிவபெருமான் கலிக்காமர்க்குச் சூலை நோய்வருமாறு செய்து கலிக்காமரிடம் சென்று ‘இந்நோய் வன்றேண்டன் வந்தால் நீங்கும்’ என்று கூறி வன்றேண்டரை ஏயர்கோனுக்குற்ற நோயைத் தீர்க்கும்படி அனுப்பியருளினார். தமது சூலை நோயை நீக்க வன்றேண்டர் வருவதையீர்நித கலிக்காமர் அவரால் நோய் தீர்வதிலும் தாம் இறத்தலே நன்றென்று, உடைவாளால் தமது வயிற்றைக் கிழித்து உயிர் துறந்தார். அந்நிலையில் அங்கு வந்த வன்றேண்டர் யானும் உயிர் துறப்பேன் என்று அவ்வடைவாளை எடுத்தார். அப்போது கலிக்காமர் இறைவனருளால் உயிர் பெற்றெழுந்து அவ்வடைவாளைப் பற்றிக்கொண்டு சுந்தரரது அண்பின் திறத்தை யுணர்ந்து அவருடைய திருவடிகளில் வீழ்ந்து வணக்கினார். சுந்தரரும் ஏயர்கோன் கலிக்காமரும் திருப்புன்கூர் இறைவரைப் போற்றி ஆருயிர் நண்பராயினர்.

(31) திருமூல ணாயனுர்

திருக்கயிலாயத்தில் இறைவன் திருவருள் பெற்ற சிவயோகியாராகிய சித்தர்களில் ஒருவர் அகத்திய முனிவரைக் காணப் பொதியமலைக்குச் செல்ல விரும்பினார். செல்லும் வழியில் திருக்கேதாரம், பசுபதி நேபாளம், அவி முத்தம் (காசி), விந்தமலை, திருப்பருப்பதம், திருக்காளத்தி முதலிய தலங்களைப் பணிந்து திருவேகம்பப்பெருமானை இறைஞ்சித் தில்லையம்பலத்தில் திருக்கூத்துத் தரிசனங்கண்டு காவிரியில் நீராடி அதன் தென்கரையில் திருவாவடுதுறையினை யணுகி இறைவனை வழிபட்டார். அங்கிருந்து புறப்பட்டுக் காவிரிக்கரையை அடைந்தபோது பசுக்களை மேய்த்துக்கொண்டிருந்த மூலன் என்னும் ஆயன் திமிரென இறந்தானாக, அவனுல் மேய்க்கப்பெற்ற பசுக்கள் அவனைச் சுற்றிக் கதறின.

இவன் உயிர் பெற்றெழுந்தாலன்றி இப்பக்கள் துயரம் தீராது' என எண்ணிய சிவயோகியார், தம்முடைய உடம் பினைப் பாதுகாவலான இடத்தில் மறைத்து வைத்துவிட்டுக் கூடு விட்டுக் கூடு பாய்தல் (பரகாயப் பிரவேசம்) என்னும் சித்தித்திறத்தால் தமது உயிரை ஆயனுடம்பிற்புகு மாறு செலுத்தித் திருமூலராய் எழுந்தார்! பக்கள் மகிழ்ந்தன. மாலைப்பொழுது வந்ததும் தத்தம் உறை யுனுக்குத் திரும்பிச் சென்றன. திருமூலர் அவற்றின் பின்னே சென்றார். மறுநாள் தமது பழையவடம் பினைப் பாதுகாத் துவைத்திருந்த இடத்திற்கு வந்து பார்த்தார். இறைவனருளால் அவ்வுடம்பு மறைக்கப் பட்டது. அதனால் மூலன் உடம்பிலேயேயிருந்து திருமூலராகித் திருவாவடுதுறையிலுள்ள திருக்கோயிலில் அரசசு மரத்தடியில் சிவயோகத்து அமர்ந்திருந்தார். என்னைத் திருமூலனுடம்பிற் புகுத்திய இறைவனது அருள் நோக்கம் தமிழாகத்தால் தன்னியல்பினை நன்றாக உணர்த்துதற் பொருட்டே எனத் தெளிந்து ஆண்டொன்றுக்கு ஒரு பாடலாகத் தமிழ் மூவாயிரம் ஆகிய திருமந்திரமாலையை அருளிச்செய்து திருக்கயிலையை அடைந்தார்.

(32) தண்டியடிகள் நாயனார்

திருவாரூரிற் பிறந்த தவச்செல்வராகிய இவர் திருவாரூர்த் திருக்குளத்தினேச் சமணர்கள் வரவரத் தூர்த்துக்கொண்டு வருதலைத் தடைசெய்ய எண்ணினார். பிறவிக்குருடராகிய இவர் அக்குளத்தை ஆழப்படுத்தக்கருதித் திருக்குளத்தில் ஒரு தறியும் குளக்கரையில் ஒரு தறியும் நட்டு, அவற்றிடையே கயிறு கட்டி அக்கயிற்றைத் தடவிக்கொண்டே குளத்தில் இறங்கி மண்ணைத் தோண்டிக் கரையிற் கொண்டுவந்து கொட்டினார். இவர் செயலை வெறுத்த சமணர்கள் மண்ணைத் தோண்டினால் சிற்றுயிர்கள் இறந்துபடும் என்று கூறித் தடுத்தனர்: தண்டியடிகள் அவர்கள் பேச்சைக் கேளாது தமது பணியினேச் செய்ய முற்பட்டார். அந்நிலையில் சமணர்கள் தண்டிகளை

நோக்கிக் ‘குருடா, செவியும் இழந்தனையோ’ என இகழ்ந்தனர். அதுகேட்ட தண்டியடிகள் வெசுன்னு ‘மந்துணர்வும் விழிக்குருடும் கோாச் செவியும் உமக்கேயுள்ளன’ என்றார். அது கேட்ட சமணர்கள் ‘நீ உன்தெய்வத்தருளால் கண் பெற்றூயாகில் நாங்கள் இந்தலூரில் இருக்கமாட்டோம்’ என்று சொல்லித் தண்டியடிகள் கையிலுள்ள மன்வெட்டியைப் பறித்து நட்ட தறியையும் பிடுங்கி ஏறிந்தனர். தண்டியடிகள் அரசன் முன்னிலையில் திருக்குளத்தில் மூழ்கி இறைவனருளால் கண்ணேளி பெற்று எழுந்தார். சமணர்கள் யாவரும் கண்ணேளி யிழுந்தனர். அரசன் தண்டியடிகட்கு இடர் விளைத்த சமணர்களை ஊரைவிட்டு அகற்றினான். குளக்கரையினையடைத்திருந்த சமணப்பாழிகளை இடித்துப் போக்கிக் குளத்தின் கரைகளைச் செம்மைப்படுத்தினான். தண்டியடிகள் நாயனார் திருவாரூரிற் சிவப்பணிகள் பல புரிந்து இறைவனடி சேர்ந்தார்.

(33) மூர்க்க நாயனர்

தொண்டை நாட்டில் திருவேற்காடு என்னும் ஊரில் வேளாளர் குலத்திற் பிறந்தவர் மூர்க்க நாயனார். இவர் சூதாடுந்தொழிலில் தேர்ச்சி பெற்றவர். சூதாடி வென்றுகொண்டே பொருளையெல்லாம் சிவண்டியார் சுளுக்கு அமுதாட்டுவதில் செலவு செய்துவந்தார். தம் மூரில் சூதாட வருவோர் கிடைக்காமையால் சோழ நாட்டுத் திருக்குடந்தைக்கு வந்து தங்கிச் சூதாடிப் பெற்ற பொருளைக்கொண்டு நாள்தோறும் சிவண்டியார் களுக்கு அமுது படைத்து வருவாராயினர். தம்முடன் சூதாட வருவோர் ஆட்டத்தில் முறை தவறி நடப்பாராயின் அவர்களை வாளாற் குத்திக் கொல்லும் மூர்க்கத் தண்மையினராக இவர் வாழ்ந்தமையால் மூர்க்கார் என வழங்கப்பெற்றார். எத்தொழிலைச் செய்தேனும் அடியார்களது பசியை அகற்றுதலைக் குறிக்கோளாகக்கொண்ட மூர்க்க நாயனார் சிவண்டியார்களுக்கு அண்ணம் அளித்து அரண்டியை அடைந்தார்.

(34) சோமாசிமாற நாயனுர்

சோழ நாட்டில் அரிசிலா ற்றங்கரையிலுள்ள அம்பர் (அம்பல்) என்ற ஊரில் நான்மறை வழியே வேள்ளி செய்யும் வேதியர் மரபில் தோன்றியவர் சோமாசிமாறர். வேள்விகள் பல செய்த இவர், சிவணடியார்களுக்கு அன்புடன் அமுதாட்டும் பணியினை ஆர்வமுடன் செய்பவர்; திருவைந்தெழுத்து ஒதும் நியமம் பூண்டவர்; திருவாழூரை அடைந்து சுந்தரமூர்த்தி நாயனுரிங் திருவடிகளை அன்பினால் இடையருது போற்றினார். இத்தகைய அன்பின் திறத்தால் சிவலோகத்தை யடைந்து பேரின்பும் உற்றார்.

(35) சாக்கிய நாயனுர்

சங்கமங்கை என்னும் ஊரில் வேளாளர் மரபிற்கு பிறந்த இவர், எவ்வுயிர்க்கும் அருளுடையராய்ப்பா பிறவா நிலை பெற விரும்பிக் காஞ்சி நகரத்தையடைந்து புத்த சமயத்தை மேற்கொண்டார். அதுபற்றிச் சாக்கியர் எனப் பெயர் பெற்றார். புத்த சமயத்தை மேற்கொண்ட இவர் பல சமய நூல்களையும் பயின்று சிவநெறியே பொருளாவது எனத் தெளிந்தார். உலகிற் செய்யப்படும் விளை; அவ்வினையைச் செய்யும் ஆன்மா, விளைப்பயனை ஆன்மா நுகரும்படி ஊட்டுவிக்கும் இறைவன் என்னும் மெய்ப்பொருள் நான்கையும் வற்புறுத்துவது சைவசமயம் ஓன்றேயாகும். எந்நிலையில் நில்குலும் எக்கோலம் கொண்டாலும் சிவணடியினை மறவாது போற்று தலே உறுதிப்பொருளாகும் என்று ஆராய்ந்து துணிந்து சாக்கியர் தாம் கொண்ட புத்த வேடத்துடனேயே சிவ பெருமானை மறவாது போற்றுவாராயினார். சிவலிங்கப் பெருமானைக் கண்டு கும்பிட்ட பின்னரே உன்பது என உறுதி பூண்டார். சிவலிங்கத்தினைக் கண்டார். அம்மகிழ்ச்சியின் பயனாக இன்னது செய்வதென்றறியாது அருகிற்கிடந்த செங்கற்சல்லியை எடுத்து அதன் மேல் எறிந்தார். அதுவே சிவபெருமானுக்கு உவப்பாயிற்று;

ஒரு நாள் உணவுண்ண வந்த சாக்கியர் ‘இன்று எம் பெருமானைக் கல்லால் எறிதற்கு மறந்துவிட்டேனே’ என்று எழுந்து விரைந்தோடிச் சிவலிங்கத்தின்மேல் சிறு கல்லினை எறிந்தார். இறைவனை மறவாத பேரன் பினையுடைய அவர்க்குச் சிவபெருமான் உமையம்மையாருடன் விடைமேல் தோன்றிக் காட்சி கொடுத்துச் சிவ லோகத்தில் தம் பக்கத்தேயிருக்கும் பெருஞ்சிறப்பினை வழங்கியிருளினார்.

(36) சிறப்புவி நாயனார்

பொன்னி நாட்டில் திருஆக்கூரில் அந்தணர் குலத்திலே தோன்றியவர் சிறப்புவி நாயனார். இவர் சிவன்டியார்பாற் பேரன்புடையராய் அவர்களை எதிர் கொண்டு வணங்கி இன்மொழி பகர்ந்து திருவழுது செய் வித்து அவர்கள் விரும்புவனவற்றைக் குறைவறக் கொடுத்து மகிழும் சீர்கொண்ட புகழ் வள்ளலாகச் சிறந்து விளங்கினார். இவர் திருவைந்தெழுத்தோதிச் சிவபெருமானைக் குறித்துச் செய்தற்குரிய வேள்விகள் புரிந்து இடையருப் பேரன்பால் நல்லறங்கள் பல செய்து சிவபெருமான் திருவடி நீழலை அடைந்து இன்புற்றார்.

(37) சிறுத்தொண்ட நாயனார்

சோழ நாட்டில் திருச்செங்காட்டங்குடியில் மரமாத் திரர் குலத்தில் தோன்றியவர் பரஞ்சோதியார். இவர் மருத்துவத்துறையிலும் படைக்கலத்தொழிலிலும் நிரம்பிய பயிற்சியுடையராய்ப் பல்லவ மன்னனுக்குச் சேநைப்பியாய்ப் போர்முனையிற் பகையரசரைப் பொருது வென்று அரசனால் நன்கு மதிக்கப்பெற்றார்; மன்னன் பொருட்டு வடபுலத்திற் படையுடன் சென்று வாதாவி நகரத்தை அழித்து அங்கிருந்து பல்வகை நன்மனி க்ளையும் யானை குதிரை முதலியவற்றையும் கைப் பற்றித் தம் வேந்தன்பாற் கொணர்ந்தார். இவரது களிற்றுரிமை ஆண்மையினை மன்னன் வியந்து பாராட்டக்

கேட்ட அமைச்சர்கள், ‘அரசே, இவர் சிவபெருமான்பால் பேரன்புடைய தொண்டராதலால் இவரைப் ‘போரில் எதிர்க்க வல்லார் யாரும் இல்லை’ என்றனர். அதனைக் கேட்ட மன்னன் ‘எம்பெருமான் அடியாரைப் போர்முனையில் விட்டிருந்தேனே’ என அஞ்சிப் பரஞ்சோதியாரை நோக்கி ‘இனி நீவீர் உமது விருப்பம்போல மெய்ம்மை புரி திருத்தொன்டு செய்வீராக’ என நிதிக்குவையினையும் நீடுவிருத்திகளையும் அளித்து விடை கொடுத்தனுப்பினான்.

மன்னவன்பால் விடை பெற்ற பரஞ்சோதியார் தமது ஊராகிய திருச்செங்காட்டங்குடியினை யடைந்து கணபதீச்சரத்திருக்கோயிலில் எழுந்தருளிய இறைவரை வழிபட்டுச் சிவநெறித்தொன்டுகளைச் செய்திருந்தார். திருவெண்காட்டு நங்கையாருடன் மனைவாழ்க்கையினை நிகழ்த்தி நாள்தோறும் சிவனடியார்களைத் திருவழுது செய்வித்துப் பிஸ்பு தாம் உண்ணுதலை வழக்கமாகக் கொண்டார். அடியார்களுக்கு முன் மிகச்சிறியராய்ப் பணிந்து ஒழுகினமையால் சிறுத்தொண்டர் என அழைக்கப் பெற்றார். சிறுத்தொண்டர்க்கு வெண்காட்டு நங்கைபால் சிராளதேவர் என்னும் திருமைந்தர் அவதரித்தார். ஐந்து வயதில் அவரைப் பள்ளியிற் கல்வி பயில வைத்தனர். அந்நாளில் திருஞானசம்பந்தர் செங்காட்டங்குடிக்கு எழுந்தருளச் சிறுத்தொண்டர் அவரை எதிர்கொண்டுபோற்றினார். ஞானசம்பந்தர் கணபதீச்சரப்பெருமானைப் பாடிய திருப்பதிகத்தில் சிறுத்தொண்டரைச் சிறப்பித்துப் பாராட்டினார்.

சிறுத்தொண்டரது அடியார் பத்தியினை உலகமறியச் செய்யத் திருவளங்கொண்ட கயிலைப்பெருமான் பயிரவ அடியார் வேடந்தாங்கிச் செங்காட்டங்குடியினை அடைந்து சிறுத்தொண்டர் மனையை வினவியடைந்து தாம் கணபதீச்சரத்தில் திருவாத்தியின்கீழ் இருப்பதாகச் சொல்லிச் சென்றார். சிவனடியாரைத் தேடிக் காணுது திரும்பிய சிறுத்தொண்டர், வீட்டிலுள்ளார் சொல்ல ஆத்திமரத்தின்கீழமர்ந்திருந்த அடியாரைக் கண்கீ

வணங்கினார். தமது இல்லத்தில் திருவழுது செய்தருள வேண்டும் என வேண்டிக்கொண்டார். அன்புக்குரிய சிறுத் தொண்டரே, யாம் ஆறு மாதத்துக்கு ஒருமுறை பசுவைக் கொன்று உண்போம். அதற்கு உரிய நாளும் இன்றே. நாம் உண்ணப்படுக்கும் பசு நரபச. உண்பது அஞ்ச பிராயத்துள்; உறுப்பில் மறுவில்லாதிருக்கவேண்டும். ஒரு சூடிக்கு நல்ல சிறுவன் ஒரு மகளைத் தாதை அரியத் தாய் பிடிக்கும்பொழுது தம்மில் மனமுவந்து குற்றமின்றி அழைத்த கறியினை யாம் இட்டு உண்பது. இது செய்தற்கரிய காரியம். உம்மாற் செய்யவொன்னைது' என்று கூறினார். அது கேட்ட சிறுத்தொண்டர் 'அடியார் அழுது செய்வதாயின் எனக்கு யாதும் அரியதில்லை' எனக் கூறி மனையை அடைந்து அடியார் கூறியவற்றை மனைவியாரிடம் கூறி 'யாம் உய்ய நீ பெற்ற மகளை இங்கு அழைப்போம்' என்றார். அது கேட்ட மனைவியார் 'மைந்தனைப் பள்ளியிற் சென்று அழைத்து வாரும்' என்றார். சிறுத்தொண்டரும் மைந்தனை அழைத்து வந்தார். இருவரும் ஒன்றுபட்ட உள்ளத்தினராய் உலகத்தார் அறியாதபடி காதல் மைந்தனைச் சிவன்டியார்க்குக் கறி சமைத்து வேறு கறிகளும் சோறும் சமைத்துப் பயிரவைக் கோலத்து அடியாரைத் திருவழுதுண்ண அழைத்து வந்து 'திருவழுது படைக்கும் வகை எவ்வாறு' என்னினார். பயிரவ அடியாரும் 'இனிய அன்னமுடன் கறிகள் எல்லாம் ஒருசேரப் படைக்க' எனப் புணித்தார். 'அவர்கூறியவன்னம் வெண்காட்டு நங்கையார் பரி கலந்திருத்திப் பாவாடையில் ஏற்றிச் செந்தெற்சோறும் கறியழுதும் படைத்தார். வந்த பயிரவர் சொன்னபடி பசுவினது உறுப்பு எல்லாவற்றையும் கறியாக்கி வைத்தீரோ என்றார். தலையிறைச்சி அழுதுக்காகாது எனக் கழித்து விட்டோம் என்றார். வெண்காட்டு நங்கையார். அதனைக் கேட்ட பயிரவர் 'அதுவங்கூட நாம். உண்பது' என்றார். சிறுத்தொண்டாரும் மனைவியாரும் அதுகேட்டுத் திகைத் தனர். அப்போது சந்தனத்தாதியார் 'அந்தத் தலை

விறைச்சி வந்த தொண்டர் அமுதுசெய்யும்பொழுது நினைக்கவரும் என்று அதனை முன்னமே கறியாக்கி வைத்துள்ளேன்' என்று அதனை எடுத்துக் கொடுத்தார். அந்நிலையிற் பயிரவ அடியார் சிறுத்தொண்டரைப் பார்த்து 'நமக்குத் தனியே உண்ண ஒண்ணாலும் அருகில் அடியார் இருந்தால் அழையும்' என்றார். 'வேறு அடியார் யாரையும் கண்டிலேன் 'யானும் திருநீறு இடுவாரைக் கண்டு பூசிய அடியவன்' என்றார் சிறுத்தொண்டர். 'உம்மைப் போல நீறிட்டார் உள்ரோ? நீரும் என்னுடன் இருந்து உண்பீர்' எனக் கூறிய பயிரவர் வென்காட்டு நங்கையாரை நோக்கி வேறெருா இலைபோடச் செய்து, அதன்கண் வெம்மையிறைச்சிச் சோற்றை எடுத்துப் படைக்க என அவ்வாறே செய்தார். அருகே உண்ண அமர்ந்த சிறுத்தொண்டர் அடியாரை உண்பித்தல் வேண்டித் தாம் உண்ணத் தொடங்கியதும், பயிரவ அடியார் அவரைத் தடுத்து 'நம்முடன் உண்ண மகவினைப் பெற்றீராயின் மைந்தனை அழையும்' என்றார். அதுகேட்ட சிறுத்தொண்டர் 'இப்பொழுது அவன் உதவான்' என்றார். 'நாம் இங்கு உண்பது அவன் வந்தால்தான். அவனை நாடி அழைப்பீர்' எனப் பணித்தார் பயிரவர். சிறுத்தொண்டரும் மனைவியாரும் புறத்தே போய் அழைக்கும் போது சிறுத்தொண்டர் 'மைந்தா வருக' என அழைத்தார். 'சிவஞாரடியார் உடன் உண்ண அழைக்கின்றார் சீராளா வாராய்' என அழைத்தார் வென்காட்டு நங்கையார். அப்போது இறைவர் திருவருளால் பள்ளிக் கூடத்திலிருந்து ஓடிவருவ ஜைப் போன்று வந்த புதல் வளைத் தழுவியெடுத்துக்கொண்டு அடியாரை 'அமுது செய்வித்தல் வேண்டி வென்காட்டுநங்கையும் சிறுத்தொண்டரும் வீட்டினுள்ளே புகுந்தனர். அந்நிலையில் பயிரவராய் வந்த அடியார் மறைந்தார். அவர்க்குப் படைத்த இறைச்சியணவும் காணப்படவில்லை. அப்பொழுது மறைந்த சிவபெருமான் உமாதேவியாருடனும் முருகப் பெருமானுடனும் விடைமீதமர்ந்து இனிய கறியும் திரு

வழுதும் அமைத்தார் காண எழுந்தருளித் திருவருள் நோக்கம் செய்தருளினார். சிவபெருமானும் உமையம்மையும் முருகப்பெருமானும் தம்மை வணங்கி நின்ற சிறுத்தொண்டர், வெண்காட்டுநங்கையார், சீராள தேவர், சந்தனத்தாதியார் ஆகிய நால்வரையும் தம்மை என்றும் பிரியாது வணங்கி மகிழ்ந்திருக்கும் வண்ணம் உடன் அழைத்துக்கொண்டு திருக்கயிலையை அடைந்தருளினார்.

(38) சேரமான்பெருமாள் நாயனா

மலைநாட்டிலே கொடுங்கோ ஞானில் சேராகுடியிலே பெருமாக்கோதையார் பிறந்தருளினார். முடிவேந்தர் குடியிற்பிறந்த இவர் தமக்கு உரிய அரசுத் தொழிலை விரும்பாமல் திருவஞ்சைக்களத்து எழுந்தருளிய சிவபெருமான் திருவடிகளையே பரவும் கருத்துடையராய்த் திருப்பணிகள் பல புரிந்து ஒரு நெறிய மனத்தினால் அருச்சித்து வழிபாடு புரிந்தனர். அங்ஙனம் நிகழும் நாளில் மலைநாட்டை ஆட்சி புரிந்த செங்கோற்பொறையன் அரசு பதவியினைத் துறந்து தவஞ்செய்யச் செல்றனன். அவனையுடுத்து நாடா ஞானிமைமுறையினர் பெருமாக்கோதையார் என உணர்ந்த அமைச்சர்கள் திருவஞ்சைக்களத் திருக்கோயிலில் உள்ள பெருமாக்கோதையாரைப் பணிந்து சேர நாட்டு ஆட்சியுரிமையினை ஏற்றருளும்படி வேண்டினர். ‘இஸ்பம் பெருகும் திருத்தொண்டுக்கு இடையூருக் இவர் மொழிந்தார்’ என எண்ணைய பெருமாக்கோதையார் அஞ்சைக்களத்து இறைவனைப் பணிந்து, உலகில் யாரும் யாவும் கூறியன எல்லாவற்றையும் கூறுவனவற்றை உய்த்துணரும் நுண்ணுணர்வும் கெடாத தறுகண்மையும் தளராத கொடைவண்மையும் வேண்டிப் பெற்றார். கழறிற்றவாராகிய இவர் சேரநாட்டின் அரசராக முடிகுடிப் பட்டத்து யானைமீதமர்ந்து திருவலாப் போந்தார். அப்போது உவர்மண் பொதியைத் தோளில்சுமந்து வரும் வண்ணுணைக் கண்டு திருந்திறு பூசிய அடியார் எனக் கருதி யானைமீதிருந்தும் வணங்கினார்

அரசர் தலைனை வணங்கக் கண்டு அஞ்சிய வண்ணேன் ‘யாரென்று அடியேனைக் கருதியது? அடியேன் அடித் தொழில் புரியும் வண்ணேன்’ என்றால். அதுகேட்ட சேரமான் ‘அடியேன் அடிச்சேரன், திருநீற்றின் அன்பர் திருவேடத்தை நினைப்பித்தீர். வருந்தாது செல்வீராக’ என அவ்வண்ணேனுக்குத் தேறுதலுரை பகர்ந்து அனுப்பினார்.

கூத்தப்பெருமானது எடுத்த திருப்பாதத்தினை நாள்தோறும் வழிபடுதலைத் தமக்குரிய கடமையாகக் கொண்டிருந்த சேரமான் பெருமான் பூசை முடிவில் இறைவனது திருவடிச் சிலம்பொலியினைச் செவிகுளிரிக் கேட்டு மகிழ்ந்தார். சிவனடியார்களுக்கு வரையாது வழங்கியும் சிவவேள்விகள் செய்தும் எவ்வுயிர்க்கும் நலஞ்செய்து வந்தார். தலைனை யாழிலையாற் பரவும் பாணபத்திரரது வறுமையைப் போக்கத் திருவுளங் கொண்ட மதுரைத் திருவாலவாய் இறைவர் ‘மதிமலி புரிசை’ எனத் தொடங்கும் திருமுகப்பாசரம் எழுதிய ஒலைப் பாயிரத்தைப் பாணர் கையிற் கொடுத்தனுப்பினார். பாணர் தந்த திருமுகத்தைப் பெற்ற சேரமான் அவர் வேண்டும் பொருள்களை எடுத்துக்கொள்ளும்படி வேண்டி வேண்டும் பொருளைக் கொடுத்தனுப்பினார்.

கழறிற்றறிவாராகிய சேரமான் பெருமான் என்றும் போல் ஒருநாள் சிவபூசை செய்துகொண்டிருந்த போது பூசை முடிவில் கேட்டு இன்புறுவதாகிய சிலம் பொலியைக் கேட்கப்பெறுது தம் உயிரைப் போக்கிக் கொள்ளத் தம் உடைவாளையுருவினர். அந்நிலையில் கூத்தப்பெருமான் விரைந்து தமது திருவடிச்சிலம் பொலியை ஒலிப்பித்தருளினார். ‘சேரனே, தில்லையிலே நாம் புரியும் திருக்கூத்தினைக் கண்டு ஜம்புலன்களும் ஒன்றியவணர்வுடன் திருப்பதிகம் பாடி நம்மைப் பரவினேன். அவன் பாடிய திஞ்சுவைப்பாடவில் நாம் திளைத்திருந்தமையால் இங்கு நீ புரியும் வழிபாட்டிற்கு உரிய நேரத்தில்வரத் தாழ்த்தோம்’ எனத் தோன்றிய இறைவனது

அருள்வாக்கினைச் செவிமடுத்த சேரமான் பெருமான் நாயனார் தில்லையம்பலத்தில் அருட்கூத்துக்கீர்ண் வணங்கி வன்றெண்டறையும் கண்டு வழிபட விரும்பினார். சேர நாட்டிலிருந்து புறப்பட்டுக் கொங்குநாடு கடந்து சோழ நாட்டை யடைந்தார். காவிரியில் நீராடினார். தில்லை மூதாரில் அடைந்து திருக்கூத்துத் தரிசனங்கண்டு பொன்வண்ணத்தந்தாது பாடிப் போற்றி னார். திருவாரூரையடைந்து வன்றெண்டறைக் கண்டு புற்றிடங் கொண்ட பெருமானைப் பணிந்து திருமும்மணிக்கோவை பாடினார். நம்பியாரூராருடன் திருமறைக்காடு முதலிய தலங்களை வழிபட்டுப் பாண்டி நாடடைந்து மதுரைத் திருவாலவாய்ப்பெருமானைப் போற்றினார். பாண்டிவேந்தனும் பாண்டிய மன்னன் மகளை மணந்து மதுரைக்கு வந்திருந்த சோழமன்னனும் தாழுமாக முடிவேந்தர் மூவருடன் சுந்தரர் திருப்பரங்குன்றப் பெருமானைப் பாடிப் போற்றி மகிழும் நிலையில் அன்பினால் அளவளாவி மகிழ்ந்தார். வன்றெண்டருடன் சோழ நாடடைந்தார். பரவையார் இசைவு பெற்று வன்றெண்டறை மலை நாட்டுக்கு அழைத்துச் சென்று உபசரித்துப் போற்றினார். திருவஞ்சைக்களத்தில் இறைவரை வழிபட்ட சுந்தரர் இறைவன் அனுப்பிய வெள்ளையானைமீதமர்ந்து செல்லும் போது தம்அன்புடைத் தோழராகிய சேரமானைத் தம் நெஞ்சத்தில் நினைத்துச் சென்றார். திருமஞ்சன சாலையில் இருந்த சேரமான் அதனையுணர்ந்து தமது குதிரையின் செவியிலே திருவைந்தெழுத்துக்கீர்ண் உபதேசத்தார். சேரமான் ஊர்ந்த குதிரை விசம்பிற் சென்று வன்றெண்டர் ஏறிச் செல்லும் வெள்ளையானையை வலம் வந்து அதற்கு முன்னே சென்றது. சேர வேந்தரைத் தொடர்ந்த வீரர்கள் தம் உடைவாளினால் தம் உடம்பை வெட்டி வீழ்த்தி வீரயாக்கை பெற்று முன் சென்றனர். திருக்கயிலை வாயிலில் சேரமான் பெருமான் தடைப்பட்டு நின்ற நிலையில் அவர்தம் உயிர்த்தோழர் நம்பியாரூரர் இறைவனை இறைஞ்சிச் சேரர் பெருமானை உள்ளே

யழைத்து வரும்படி இசைவு பெற்றனர். சேரமான் பெருமாள் நாயனார் தாம் பாடிய திருக்கயிலாய ஞானவுலாவைக் கயிலைப்பெருமான் திருமுன்னர் அரங்கேற்றினார். பின்பு சேரமான் பெருமாள் சிவகணத்தலைவராகத் திருக்கயிலாயத்தில் திருத்தொண்டு புரிந்திருந்தார்.

(39) கணாத நாயனார்

இவர் ஆளுடைய பிள்ளையார் அவதரித்தருளி யசோழிப்பதியில் தோன்றியவர். மனையற வாழ்க்கையினை மேற்கொண்டு திருந்தவனம் அமைத்தல், மலர் கொய்து மாலை தொடுத்தல் முதலிய திருப்பணிகளைத் திருத் தோணியப்பருக்குத் தாமே செய்தும் அத்தொண்டு களில் அடியார்களைப் பழக்கியும் அடியார்களுக்கு வேண்டிய வசதிகளை அன்புடன் செய்தும் வந்தார். மதுரையில் சமனர்களை வாதில் வென்று சைவம் வளர்த்த திருஞானசம்பந்தப்பிள்ளையார் திருவடிகளை முப்பொழுதும் வழிபடும் நியமமுடையராய் வாழ்ந்தார். பிள்ளையார் அருளிய திருமுறைகளை எழுதுதலும் வாசித்தலும் ஆசிய செந்தமிழப்பணியைத் திருத்த முறச் செய்து வந்தார். திருக்கயிலாயத்தை யடைந்து சிவகணிங்களுக்கு நாதரானார்.

(40) கூற்றுவ நாயனார்

களாந்தை என்னும் ஊரிலே குறுநில மன்னர் குடியிலே தோன்றியவர் கூற்றுவ நாயனார்; திருவைந் தெழுத்தை நானும் ஒதிச் சிவனடியார்களை வழிபடும் இயல்புடைய இவர் வேந்தர் பலரோடும் போர் புரிந்து வாகை மாலை புனைந்தவர், அரசர்க்குரிய முடி புனைதல் ஒன்றும் நீங்கலாக அரசியல் அங்கங்கள் அனைத்தும் பெற்ற கூற்றுவ நாயனார் தில்லைவாழுந்தன்றை யடைந்து தமக்கு முடிகுட்டும்படி வேண்டினார். தில்லைவாழுந்தனர்கள் சோழ மன்னர்க்கு அன்றி வேறு எவர்க்கும் முடி சூட்ட மாட்டோம், என்று கூறி முடியைக் காத்துக்கொள்ளும்படி

ஒரு குடும்பத்தாரிடம் ஓப்படைத்துவிட்டுச் சேரநாட்டை அடைந்தார்கள். கூற்றுவனுர் தில்லையம்பலவரை மனங்கொண்டு ‘அடியேன் நின் திருவடிப் போதினே முடியாகப் பெறுதல்வேண்டும்’ எனக் கூத்தப்பெருமானை வேண்டித் துயில் கொண்டார். அந்தி லையில் கூத்தப்பெருமான் கூற்றுவ நாயனுர் கணவில் தோன்றித் தம்முடைய திருவடியை முடியாகச் சூட்டியருளினார். அம்பலதிருவடியை முடியாகத் தாங்கிய கூற்றுவ நாயனுர் திருத்தலங்கள் தோறும் சிவபெருமானை வழிபட்டு நாட்டினே நீதிமுறையில் ஆட்சி புரிந்து உழையொருபாகர் திருவடியை அடைந்தார்.

(41) பொய்யடிமையில்லாத புலவர்

மதுரைத் திருவாலவாயில் நிலைபெற்ற தமிழ்ச் சங்கத்தில் அமர்ந்து பொய்ப்பொருட்டு அடிமைப் படாது மெய்ப்பொருளாகிய சிவபெருமான் திருவடிக்கே உள்ளத்தைச் செலுத்தி அகப்பொருட்செய்யுள்களைப் பாடிய க்பிளர் பரணர் நக்கீரர் முதலிய நாற்பத் தொண்பதின்மராகிய புலவர்களும் அவர்களைப் போன்று மெய்ப்பொருளாகிய இறைவனுக்கே புலமைப்பணி புரியும் தமிழ்ப்புலவர்கள் அணைவரும் ஆகிய திருக்கூட்டத்தினர் திருத்தொண்டத்தொகையில் நம்பியாரூர் ராற் போற்றப்பெற்ற பொய்யடிமையில்லாத புலவர்கள் ஆவர்.

(42) புகழ்ச்சோழ நாயனர்

சோழநாட்டின் தலைநகரமாகிய உறையுரில் சோழர் குடியிலே தோன்றியவர் புகழ்ச்சோழர். இவர் உலக மௌலாம் செங்கோலின்வழி நிற்பச் சிவநெறி தழைப்ப அரசு புரிந்தார். கொங்கு நாட்டரசர்களும் குடநாட்டு வேந்தர்களும் தரும் திறைப்பொருளை வாங்குதற் பொருட்டுச் சேனையுடன் கருலூரில் தங்கி ஆனிலையண்ணலாரை இறைஞ்சி அரியாசனத்தில் வீற்றிருந்தார். ஒருநாள் சிவகாமியாண்டார் கையிலுள்ள பூக்குடலையைப் பட்டத்து யானை சிதறிய குற்றத்திற்காக அந்த யானையை

யும் பாகரையும் கொன்று நின்ற ஏறிபத்த நாயனுரை யடைந்து தம்முடைய உடைவாளைத் தந்து இச்குற்றத் திற்காக என்னையும் கொல்லுதல் வேண்டும்' என்றாக எறிபத்தர் அவ்வாளினால் தன்னைக் குத்திக்கொள்ளும் நிலையில் அவர் கையைப் பற்றிக்கொள்ள இறைவனருளால் யானையும் பாகரும் உயிர் பெற்றெழும்படி அடியார் பத்தியிற்கிறந்து விளங்கினார். புகழ்ச்சோழர் அனுப்பிய சேனைத் தலைவர்கள், திறை கொடாத அதிகனது மலையரஜைப் பொடியாக்கி அவன் ஒடி ஒளியும்படி, அவனுடைய படைவீரர்களைக் கொன்று அவர்கள் தலைகளையும் நிதிக்குவியல்களையும் சேனைகளையும் கருவூர்க்குக் கொண்டுவந்தனர். அவர்கள் வெட்டிக் கொணர்ந்த படை வீரர்களிலே சிவனடியார்க்குரிய சடைத்தலை ஒன்றானைக் கண்ட புகழ்ச்சோழர் 'சீர்தாங்கும் இவர்வேணிச் சிரந்தாங்கி வரக்கண்டும் பார்தாங்க இருந்தேனே பழிதாங்குவேன்' என்று நெஞ்சம் நெகிழ்ந்து இரங்கினார். செந்தி வளர்க்கும்படி செய்து திருநீற்றினை அணிந்து சடைத்தலையினைப் பொற் கலத்தில் ஏந்தித் தமது முடிமேல் தாங்கிக்கொண்டு தீயினை வலம் வந்து திருவைந்தெழுத்தோதி அத்தீயினுள்ளே புகுந்து சிவபெருமான் திருவடி நீழுற்கீழ் அமர்ந்து இன்புறும் பெருவாழ்வு பெற்றார்.

(43) நாசிங்கமுளையரை நாயனார்

திருமுனைப்பாடி நாட்டினைத் திருநாவலுரைத் தலைநகராக்கொண்டு ஆட்சி புரிந்தவர் நரசிங்கமுனையரையார். முனையரையர் குடியிற்பிறந்த இவர் பகைவரைப் புறங்கண்ட பெருவீரர்; சிவபெருமான் திருக்கோயில்தோறும் செல்வம் பெருகத் திருத்தொண்டு கள் பல புரிந்தவர். திருவாதிரை நாள்தோறும் சிவனடியார்களைத் திருவழுது செய்வித்து ஒவ்வொருவர்க்கும் நூறு பொன் வழங்கி வந்தார். ஒரு நாள் தூர்த்த வேட முடைய ஒருவர் திருநீறு அணிந்து அடியார் கூட்டத்திற் சேர்ந்து வந்தார். அவருடைய தூர்த்த வேடத்தைக்

கண்டு அருகே நின்றவர்கள் இகழ்ந்து ஒதுங்கினர். அது கண்ட நரசிங்கமுனையரையர் அவ்வடியவரை எதிர் சென்று வணங்கி உபசரித்தார். சீலமில்லாதவர்களே யானாலும் திருநீறணிந்தாரை உலகத்தார் இகழ்ந்து நரகத்தில் விழாதபடி அவ்வடியார்க்கு இருநூறு பொன் கொடுத்து இன்மொழி பகர்ந்து அனுப்பினார். இவ்வாறு திருந்திய சிந்தையராய்த் திருத்தொண்டு பல புரிந்த நரசிங்க முனையரையர் சிவபெருமான் திருவடி நீழலையடைந்து இன்புற்றார்.

(44) அதிபத்த நாயனார்

சோழநாட்டில் நாகப்பட்டினத்தில் பரதவர் குலத் தில் தோன்றியவர் அதிபத்தர். பரதவகுலத் தலைவராகிய இவர் கடவில் வலை வீசி மீன் பிடிக்கும்போது முதலில் கிடைக்கும் மீனை அன்பி ஞந் சிவபெரு மானுக்கு என விட்டுவிடுவதனை வழக்கமாகக் கொண்டிருந்தார். இறைவன் ஆணையால் வலைவளந்தப்பி வறுமை எய்தித் தம் சற்றத்தார் உணவின்றி வருந்தவும் பலநாள்களிலும் ஒவ்வொரு மீனே இவருக்குக் கிடைத்தது. கிடைத்த அவ்வொரு மீனையும் சிவபெருமானுக்கென்றே கடவிளங்கன் விட்டுவந்தார். ஒரு நாள் இவருடைய ஏவலர்கள் கடவில் வலை வீசியபோது விலைமதிக்கவொண்ணதை நலம்ணிக்கினின் ஒளி வாய்ந்தபொன்மீன் ஒன்று வலையிற் சிக்கியது. அது கண்ட அதிபத்த நாயனார் ‘இது என்னை ஆட்கொண்டருளிய சிவனுக்கேயுரியது’ என்று சொல்லிக் கடவிலே விட்டுவிட்டார். அப்பொழுது சிவபெருமான் விடைமீது அதிபத்தர்க்குமுன் விசம்பில் தோன்றி அடியார்களுடன் சிவலோகத்தே அமர்ந்திருக்க அருள்புரிந்து மறைந்தருளினார்.

(45) கவிக்கம்ப நாயனார்

தில்லைப்பதியின் மேல்பாலுள்ள திருப்பெண்ணைகடம் என்ற ஊரிலே வணிகர் குலத்தில் தோன்றியவர்

கலிக்கம்பர். இவர் தூங்காணமாடத் திருக்கோயிலில் எழுந்தருளிய இறைவனைப் பணிந்து சிவனடியார் கருக்குத் திருவழுதனிக்கும் தொண்டினை ஆர்வமுடன் செய்து வந்தார். ஒருநாள் தம் மனைவியார் நீர் வார்க்க அடியார் திருவடிகளை விளக்கி வரும்போது முன் தம் வீட்டில் பணிசெய்தவர் பணியினை வெறுத்துச் சிவனடியாரான அவருடைய திருவடிகளையும் விளக்கப் படுகுந்தார். அந்த நிலையில் தன்னீர் வார்த்துவரும் இவருடைய மனைவியார் ‘இவர் நம் வீட்டிற் பணி செய்த வேலையாள் போலும்’ என எண்ணி நீர்வார்க்கத் தாமதித்து நின்றார். அதனையுணர்ந்த கலிக்கம்பர் மனைவியார் கையிலுள்ள தன்னீர்க் கரகத்தை தாம் கைக்கொண்டு அவர் கையினை வாளால் தடிந்து தாமே அடியார் திருவடிகளை நீர்வார்த்து விளக்கி அடியார் அமுதுசெய்தற்கு வேண்டுவன எல்லாம் ஆர்வமுடன் செய்து அடியார்களைத் திருவழுது செய்வித்தார். அடியார் பத்தியின் மேலீட்டால் இத்தகைய சிவனடித் தொண்டுகள் பல புரிந்து கலிக்கம்ப நாயனார் சிவபதம் அடைந்தார்.

(46) கலிய நாயனார்

தொண்டை நாட்டில் திருவொற்றியூரிலே எண்ணெய் வணிகர் மரபில் தோன்றியவர் கலிய நாயனார். பெருஞ்செல்வராகிய இவர் ஒற்றியூர்த் திருக்கோயிலில் இரவும் பகலும் திருவிளக்கிடும் திருத்தொண்டினை ஆர்வமுடன் செய்துவந்தார். இவரது அன்பின் திறத்தை உலகத்தார் அறியச் செய்தல்வேண்டும் என்னும் இறைவனது அருட்குறிப்பினால் இவரது செலவும் குறைய வறுமைநிலை யுண்டாயிற்று. வறுமையிலும் கூலிக்குச் செக்காடி அக்கூலிகொண்டும் தம்முடைமைப் பொருள்களை விற்றும் திருவிளக்கெரிக்கும் பணியினைத் தடையின் றிச் செய்து வந்தார். முடிவில் தம் மனைவியாரை விற்றேறனும் இத் தொண்டினைச் செய்தல் வேண்டும் என எண்ணி அவரை வீற்க முற்பட்ட நிலையில் வாங்குவார் இல்லாமையால்

மனந்தளர்ந்த கவியனூர் ஒற்றியூர்க் கோயிலுள் திரியிட்ட அகல்களைப் பரப்பி எண்ணெய்க்கு ஈடாக உதிர்த்தையே நிறைக்க என்னித் தமது கழுத்தை அரிந்தார். அந்நிலையில் அருட்கடலாகிய சிவபெருமான் விடைமீது தோன்றி அருட்காட்சி வழங்க உடம்பின் ஊறு நீங்கித் தலைமேற் கைகுவித்து வணங்கி நின்றார். சிவபெருமான் கவிய நாயனரைப் பொற் புடைய சிவபுரியிற் பொலிந்திருக்க அருள் புரிந்தார்.

(47) சத்தி நாயனூர்

சோழநாட்டில் வளிஞ்சையூரில் வேளாண்மரபில் தோன்றி யவர் இவர். சிவநடியார்களை யாரேனும் இகழ்ந்துரைப் பாராயின் அக்கொடியோரது நாக்கினை அறுத்தற்கென எப்பொழுது கையிற் சத்தி(சத்தி)யுடன் இருப்பவர் ஆதலால் சத்தியார் என அழைக்கப்பெற்றார். அடியார்களை அவமதித்துத் தீமொழி கூறுபவர் நாக்கினைக் குறட்டாற் பற்றியிழுத்துக் கையிலுள்ள சத்தியினால் அரிதலாகிய ஆண்மைத் திருப்பணியினை இவர் அன்பினேடு நெடுங்காலம் செய்திருந்து சிவபெருமான் திருவடியை அடைந்தார்.

(48) ஜெயத்கன் காடவர்கோன் நாயனூர்

காஞ்சி நகரத்திற் பல்லவர் குலத்தில் தோன்றித் தொண்டை நாட்டினை ஆண்ட இவ்வரசர் பெருமான் வடமொழி தென்மொழிகளில் வல்லவர்: இவ்வுலகியல் வாழ்வு நிலையற்றதெனத் தெளிந்து தமது அரச பதவியைத் துறந்து தில்லைச்சிற்றம்பலம் முதலிய திருத்தலங்களைப் பணிந்து ஒவ்வொரு வெண்பாவினுற் பாடிப் போற்றிச் சிவபெருமான் திருவடியை அடைந்தார். இவர் பாடிய வெண்பாப்பனுவல் கேஷத்திரத் திரு வெண்பா எனப் பதினேராந்திருமுறையிற் சேர்க்கப்பெற்றுள்ளது.

(49) கணம்புல் நாயனூர்

வடவெள்ளாற்றுத் தென்கரையிலுள்ள இருக்கு வேளுர் என்னும் ஊரிலே தோன்றியவர். ‘எப்பொருளும்

ஆவன ஈசர்கழல்' எனக்கொண்ட பெருஞ்செல்வராகிய இவர், சிவபெருமான் திருக்கோயிலில் திருவிளக்கு எரிக்கும் பணியின் ஆர்வமுடன் செய்துவந்தார். வறுமையுற்ற இவர் தில்லைப்பதியை அடைந்து கணம்புல் என்ற புல்லை அரிந்து விற்று அப்பொருளைக் கொண்டு நெய் வாங்கித் திருப்புல்ச்சரத் திருக்கோயிலில் திருவிளக்கு எரித்து வந்தார். கணம்புல்லை விற்றுவந்மையால் கணம்புல்லர் என அழைக்கப் பெற்றார். ஒருநாள் கணம்புல் விற்கா தொழியத் திருக்கோயிலில் அந்தப் புல்லையே கொண்டு விளக்காக எரித்தார் அப்புல் விளக்கெரிக்கப் போதாமையால் அதனுடன் தமது முடியையும் சேர்த்து எரித்தார். அப்பொழுது சிவபெருமான் காட்சி கொடுத்தருள அம்முதல் வரை வணங்கிச் சிவலோகத்தை அடைந்தார்.

(50) காரினாயனார்

திருக்கடலூரில் தோன்றிய காரியார், வன்தமிழின் துறையான பயன் தெரிந்து சொல் விளங்கிப் பொருள் உள்ளுறையாக மறையத் தம்பெயராற் காரிக்கோவை எனத் தமிழ்க்கோவை பாடித் தமிழ் மூவேந்தர்களிடமும் சென்று அவர்கள் மகிழும்படி அதற்குப் பொருள் விரித்துரைத்தார். வேந்தர்களிடம் பெற்றபொருளைக் கொண்டு சிவபெருமானுக்குத் திருக்கோயில்கள் பல கட்டுவித்தார். மக்கள் மகிழச் செய்யுட்களின் சொற்பொருள் நயங்களை விளக்கி அவர்கள் தந்த பொருள்களைச் சிந்தையராய காரிநாயனார் சிவனருளால் வாய்ந்த மனம்போல் உடம்பும் வடக்கிலைமலை சேர்ந்தார்.

(51) நின்றசீர் நெடுமாற நாயனார்

பாண்டி நாட்டிலே மதுரை மாநகரிலிருந்து ஆட்சிபுரிந்த கூன்பாண்டியன் சமண சமயத்தை மேற் கொண்டு, பின்னர்த் திருஞானசம்பந்தர் பாடியருளிய திருநீற்றுப்பதிகத்தால் வெப்புநோய் நீங்கிச் சைவ சமயத்தை மேற்கொண்டு கூன் நிமிர்ந்து நின்றசீர் நெடுமாறன் ஆயினேன் மங்கையர்க்கரசியார் கணவராகிய சிவ—5

நின்றசீர் நெடுமாறர் வடபுலவேந்தரை நெல்வேலிட் போரில் வென்று வாகைமாலை புணைதார். சிவபெரு மானுக்குரிய திருத்தொண்டுகள் புரிந்து அருள்நெறி வளம் பெற நெடுங்காலம் அரசளித்த நின்றசீர் நெடுமாற நாயனார் இறைவர் அருளால் சிவலோகத்தினை எய்தி இன்புற்றார்.

(52) வாயிலார் நாயனார்

தொண்டை நாட்டில் மயிலாப்பூரில் வேளாண் மரபில் வாயிலார் குடியில் தோன்றியவர் வாயிலார் நாயனார். சிவனடித்தொண்டில் ஆர்வமுடைய இப்பெருந் தகையார், மறவாமையால் அமைத்த மனக்கோயில் னுள்ளே இறைவனை எழுந்தருளச்செய்து, ஆண்டான் அடிமை உறவினை யுணரவல்ல ஞானமாகிய திருவிளக்கினை ஏற்றி, அழியாத ஆனந்தமாகிய திருமஞ்சனம் ஆட்டி, அன்பாகிய திருவழுதினைப் படைத்து வழி படுதலாகிய அகப்பூசையினை நெடுநாள்கள் வழுவாது செய்திருந்தார். பின்னர்ச் சிவபெருமான் திருவடி நீழற் கீழ்ச் சென்றடைந்தார்.

(53) முளையடுவார் நாயனார்

இவர் சோழநாட்டில் திருநீறுரில் வேளாண் குலத்தில் தோன்றியவர். சிவபெருமானிடத்தும் சிவனடியார் திறத்தும் நிறைந்த பேரன்புடையவர். பகைவர்களைப் போர்முளையில் வென்று பெற்ற செல்வங்களைச் சிவனடியார்க்கு வரையாது அளிக்கும் வண்மையுடையவர். போரிற் பகைவர்க்குத் தோற்றவர்கள் தம்மிடம் வந்து துணைவெண்டினால் நடுவு நிலையில் நின்று அவர்களோடு ஆள்வினையிற் சுவி பேசிக்கொண்டு அவர்கட்காகப் போர் முளையிற் சென்று போர் செய்து பொருள் சேர்த்துச் சிவனடியார்களுக்கு நிறையக் கொடுத்து அறுசுவைக் கறி களுடன் திருவழுது செய்வித்தலைத் தமது பணியாகக் கொண்டிருந்தார். அதனால் இவருக்கு முளையடுவார் என்றுந் திருப்பெயர் வழங்குவதாயிற்று. முளையடுவார்

நாயனார் சுசனடியார்க்கான திருப்பணிகள் புரிந்திருந்து உமையொருபாகர் திருவருளாற் சிவலோகத்துப் பிரியா துறையும் பெருவாழ்வு பெற்றார்.

(54) கழற்சியங்க நாயனார்

இவர் பலவர் குலத்தே தோன்றித் தொண்டை நாட்டினை ஆட்சி புரிந்த பேரரசர். வடபுலவேந்தரை வென்று அறநெறியில் நின்று நாடாளும் வேந்தராகிய இவர், தம் தேவியுடன் திருவாளர்ப் பெருமானை வழிபடச் சென்றார். கோயிலை வலம் வந்து திருப்பூமன்படத்தை யடைந்த பட்டத்தரசி கீழே கிடந்த நறுமலரோன்றை எடுத்து முகர்ந்தாள். அந்நிலையில் அங்கு வந்த செருத் துணையார் என்னும் சிவனடியார் ‘இவள் இறை வனுக்குச் சாத்தும் மலரை மோந்தாள்’ என்று வெகுண்டு அரசியின் மூக்கினைக் கத்தியால் அரிந்தார். அரசியின் அரற்றுதலைக் கேட்டு அங்கு வந்த கழற்சிங்கர் நடந்த நிகழ்ச்சியினையறிந்து ‘பூவை எடுத்த கையை யல்லே முதலில் தடிதல் வேண்டும்’ என்று கூறித் தம் உடைவாளை உருவி அரசியின் கையைத் தடிந்தார். சிவபெருமான் பால் வைத்த பேரன்பில் திறத்தால் இத்தகைய அரிய திருத்தொண்டினைச் செய்த கழற்சிங்க நாயனார் சைவ நெறி தழைத்தோங்க அரசாண்டு சிவபெருமான் திருவடிநீழிலில் அமர்ந்திருக்கும் பேரின்ப வாழ்வு பெற்றார்.

(55) இடங்கழி நாயனார்

சோழர் குடியில் தோன்றிய இவர், கோணட்டின் தலைநகராகிய கொடும்பாளுரில் தங்கியிருந்து இருக்கு வேளிர்குலத்து அரசினை ஏற்று அந்நாட்டின் தலைவராய் ஆட்சி புரிந்தார். சைவ நெறி வைத்திக்கத்தின் தரும நெறி யோடு தழைப்பத் திருக்கோயில்கள் எங்கும் வழிபாட்டு அரச்சனை நிகழச் செய்துவந்தார். சிவனடியார்கள் வேண்டுவனவற்றை விரும்பிக் கொடுப்பதனை இயல் பாக்கக்கொண்டிருந்தார். அந்நாளில் சிவனடியார்க்குத்

திருவமுதளிக்கும் தவமுடைய அடியார் ஒருவர் உணவுக்குரிய நெல் எங்கும் கிடைக்காமையால் அரசர்க்குரிய நெற்பண்டாரத்திலே நள்ளிரவிற் புகுந்து நெல்லைக்களவு செய்தார். அந்நிலையிற் காவலர்கள் அவ்வடிய வரைப் பிடித்து இடங்கழியார்முன்னர்க் கொண்டு வந்து நிறுத்தினர். அரசர் அவரைப் பார்த்து ஏன் நெல்லைக்களவு செய்தீர் என வினவினார். ‘சிவனடியார் களைத் திருவமுது செய்வித்தற்குப் பொருள் இல்லாமையால் இவ்வாறு செய்தேன்’ என அவ்வடியவர் கூறினார். அம்மொழி கேட்டு இரங்கிய இடங்கழியார் ‘எனக்கு இவரன்றே பண்டாரம்’ என்று சொல்லிப் பாராட்டினார். ‘சிவனடியார்கள் எல்லோரும் எனது நெற்பண்டாரமாத்திரமன்றி நிதிப்பண்டாரங்களையும் கவர்த்து கொள்க’ என எங்கும் பறையறையச் செய்தார். அருள் வேந்தராகிய இவர் தண்ணீயுடையராய் நெடுங்காலம் அரசு புரிந்து சிவபதம் பெற்றார்.

(56) செருத்துணை நாயனார்

சோழநாட்டின் அகநாடுகளில் ஓன்றுகிய மருகல் நாட்டிலேயுள்ள தஞ்சாவூரிலே வேளாளர் குலத்தே தோன்றியவர் செருத்துணை நாயனார். சிவபெருமான் திருவடிக்கே பதித்த நெஞ்சடைய இவர் திருவாறுரை அடைந்து புற்றிடங்கொண்ட பெருமானைக் காலந் தோறும் போற்றித் திருத்தொண்டு புரிந்தார். ஒருநாள் பல்லவர் வேந்தர் கழற்சிங்களுருடைய உரிமைப்பெருந் தேவி திருக்கோயிற் பூமண்டபத்தின்கீழ் வீழ்ந்து கிடந்த நறுமலரை எடுத்து முகர்ந்ததைக் கண்டு வெகுண்டு அவளது மூக்கினை அரிந்தார். இவ்வாறு சிவபெருமான் திறத்தில் குற்றஞ்செய்தோர் யாவராயினும் அச்சமின்றித் தண்டித்துத் திருத்திய இவர் இறைவர் திருவடி நீழல் அடைந்து இறவா இன்பம் எய்தினார்.

(57) புகழ்ந்துணை நாயனார்

சோழநாட்டில் அழகார்புத்தூர் என வழங்கும் அரிசிற்கரைப் புத்தூரில் ஆதிசைவர் மரபில் தோன்றியவர்

புகழ்த்துணையார். இவர் சிவாகம விதிப்படி அரிசிற்கரைப் புத்தார்த் திருக்கோயிலில் இறைவளைப் பூசனை செய்திருந்தார். அக்காலத்திற் பஞ்சம் உண்டாயிற்று. தமக்கு உணவின்றி வாட்டமுற்ற நிலையிலும் ‘எம் இறைவனை வழிபடாது விடுவேனல்லேன்’ என்னுந்துணிவுடையராய் அல்லும்பகலும் வழிபாடு செய்தார். ஒருநாள் சிவாவிங்கப் பெருமானுக்குத் திருமஞ்சனம் ஆட்டும்போது பசிநோயினாற் கைசோர்ந்து திருமஞ்சனக்குடம் இறைவன் திருமுடிமேல் விழத் திருவடியில் உயிர்ப்பறறு வீழ்ந்தார். அப்பொழுது இறையருளால் உறக்கம் வர, இறைவன் கனவிலே தோன்றிப் ‘பஞ்சம் நீங்கும் வரையிலும் நாம் நாள்தோறும் இங்கு ஒருகாச் வைப்போம்’ என்று அருள்செய்தார். துயிலுணர்ந்தெழுந்த புகழ்த்துணையார் இறைவர் திருப்பீடத்தின்கீழ் ஒரு காசு இருக்கக் கண்டு அதனைக் கைக்கொண்டு உணவு பெற்று அழுதுசெய்து தமது வழிபாட்டினைக் குறைவறச் செய்து வந்தார். அந்நாள் முதல் பஞ்சம் நீங்கும் வரையிலும் காசு பெற்று இறைவனைப் பூசித்துப் பஞ்சம் நீங்கிய பின்னரும் நெடுநாள் சிவபூசனை புரிந்து புனிதர் அடி நீழல் சேர்ந்தார்.

(58) கோட்டுவி நாயனர்

சோழநாட்டில் நாட்டியத்தான் குடியில் வேளாண்மரபில் தோன்றியவர் கோட்டுவி நாயனர். சோழமன்னர்க்குச் சேனைப்பதியாக விளங்கிய இவர், மன்னன்பால் ஊதியமாகத் தாம் பெற்ற பொருளைக்கொண்டு சிவாலயங்களுக்குத் திருவழுதுக்கென நெல்லை வாங்கி நெற்கூடுகளிற் சேமித்துவைக்குந் திருப்பணியைப் பல்லாண்டுகளாகச் செய்துவந்தார். அரசனது ஏவலால் கோட்டுவியார் போர்முனைக்குச் செல்ல நேர்ந்தது. அப்பொழுது கோட்டுவியார் தம் சுற்றுத்தாரை நோக்கி ‘இறைவனுக்கு அழுது’ படிக்காக வைத்துள்ள இந்நெல்வினை நீங்கள் எடுத்தல் கூடாது, திருவிரையாக்கலி ஆணை’ எனத் தனித்தனியே சொல்லிவிட்டுப் போர்முனைக்குச் சென்றார் சில-

நாளிலே கடும்பஞ்சம் வந்தது. அந்நிலையில் பசியால் வருந்திய சுற்றுத்தார் ‘நாம் உணவின்றி இறப்பதைவிட இறைவர்க்கு வைத்த நெல்லைக் கொண்டாகிலும் பிழைத்து உயிர் தாங்கியிருந்து பின்னர் எடுத்த சூற்றந் தீரக் கொடுத்துவிடுவோம்’ என்று எண்ணி நெற் கூட்டைத் திறந்து செலவழித்துவிட்டார்கள். போர் முனையிற் சென்று பகைவரை வென்று வந்த கோட்டுவி யார் இறைவன் திறத்துச் சுற்றுத்தார் செய்த சூற்றத்தை யுணர்ந்து சுற்றுத்தாரை வீட்டினுள்ளே அழைத்து எல் வோரையும் வாளாற்கொன்று வீழ்த்தினார். அங்குள்ள இளங்குழந்தையைக் கொல்லப் புகுந்தபோது வாயில் காவலன் தடுத்தான். ‘இக்குழந்தை நெல்லுண்டவளது பாலையுண்டது’ என்று அதனை மேலே எடுத்தெறிந்து வாளால் இருதுணிபட வீழ்த்தினார். அந்நிலையிற் சிவ பெருமான் கோட்டுவியார்க்கு வெளிப்பட்டுத் தோன்றி, ஒன்பனே, உண்ணுடைய கைவாளால் பிறவிப்பாசம் அறுத்த நின் சுற்றுத்தார் பொன்னுலகின் மேலுலகம் புக்களைந்தனர். புகமுடைய நீ இந்நிலையே நம்முடன் அணைவாயாக” என அருள் புரிந்து மறைந்தருளினார்.

கோட்டுவி நாயனார் சுந்தரமூர்த்தி நாயன்ரைத் தம் இல்லத்தில் வரவேற்று உபசரித்துத் தாம் பெற்ற வனப் பகை, சிங்கடி என்னும் பெண்கள் இருவரையும் பணிப் பெண்களாக ஏற்றருளும்படி வேண்டினார். சுந்தரர் அவ் விருப்பெண்களையும் தம்முடைய அன்புக்குரிய மக்களாக ஏற்று அவர்களுக்குத் தந்தை எனத் தாம் பாடிய திருப் பதிகத் திருக்கடைக் காப்புப் பாடல்களில் தம்மைக் குறிப் பிட்டு மகிழ்கின்றார்:

(59) பத்தாராப்பணிவார்

சிவண்டியாரைக் கண்டார் சாதி முதலியன் விசாரி யாமல் அவர்களைச் சிவனெனவே வழிபடுவர்கள், சிவபூசைதனைக் கண்டு மகிழ்பவர்கள், சிவனை அருச்சிப்

யவர்கள், சிவனுக்கே தொண்டு புரியும் நியமம் உடைய வர்கள், சிவசாரிதங்களை விரும்பிக் கேட்பவர்கள், சிவபெருமானைத் தியானித்து மெய்ம்மயிர் பொடிப்பக்கன்னீரரும்பி விதிர்விதிர்ப்பெய்துபவர்கள், நின்றாலும் இருந்தாலும் கிடந்தாலும் நடந்தாலும் மன்றாடும் மலர்ப்பாதம் மறவாத சிந்தையினையுடையவர்கள், சிவபெருமானுக்கு ஆட்பட்ட தம் அடிமைத்திறத்தைப்பிறர்க்குப் புலப்படுத்தி அதனாற் பயன்கொள்ளாத தூய நெஞ்சுத்தினர். இங்குக் குறிக்கப்பட்ட என்பெருங்குணங்களாலும் இவ்வுலகினை விளக்கும் பெருமைவாய்ந்த அடியார்களே பத்தராய்ப் பணிவார்கள் என்னுந் திருக்கூட்டத்தினராவர்.

(60) பரமணையே பாடுவார்

தென்தமிழும் வடமொழியும் ஏனைய திசை மொழியும் ஆகியவற்றில் இறைவனையே பொருளாகக் கொண்டு இயற்றப்பெற்ற இயலிசைப் பாடல்களை ஒன்றிய மெய்யுனர் வினாடும் இசை பொருந்த உள்ளம் உருகிப் பாடும் அடியார்கள் பரமணையே பாடுவார் என்னும் திருக்கூட்டத் தினராவர்.

(61) சித்தத்தைச் சிவன்பாலே வைத்தார்

படைத்தல், காத்தல், அழித்தல், மறைத்தல், அருளால் என்னும் ஐந்தொழில்களைச் செய்யும் பிரமன், திருமால், உருத்திரன், மகேஸரன், சதா சிவன் என்னும் ஐம் பெருங்கடவுளர் இருக்கும் ஜவகைத் தாமரைப் பீடங்களையுடைய பத விகளைக் கடந்து, அட்டாங்கயோகத் துள், இயமம் நியமம் ஆசனம் பிராண்யாமம் பிரத்தியாகாரம் என்னும் ஐந்தனையும் பயின்று சித்தத்தை ஒருவழி நிறுத்தலாகிய தாரரணையால் திகழோளியாயுள்ள சிவம் ஞானாளி வீசி விளங்கும் நாதாந்தத்தில் சித்தத்தை நிறுத்துதலினாலே சிவத்தினிடத்தே நிலை பெற்ற சித்தத்தை யுடையவர்கள் சித்தத்தைச் சிவன்பாலே வைத்தார்

என்னும் திருக்கூட்டத்தினராவர். இவர்கள் மறைமுது முதல்வனுகிய தில்லைச்சிற்றம்பலவன் தொண்டின்வழி நின்று அம்முதல்வனை அடைந்தோராவர்.

(62) திருவாரூர்ப் பிறந்தார்கள்

சிவபெருமான் மகிழ்ந்து வீற்றிருந்தருஞம் திருவாரூர்த் தலத்திலே பிறக்கும் பேறு பெற்றவர்கள் எல்லாரும். திருக்கயிலையில் வீற்றிருந்தருஞம் சிவபெருமானுடைய திருக்கணத்தினராவர். அவர்கள் திருவடிகளை வணங்கி ஒன்றிய மனத்தினையுடையார்க்கு உயர்ந்த வீட்டு நெறி அணிமையுடையதாகும்.

திருவாரூர்ப் பிறந்தார்கள் எல்லாரும் சிவகணநாதர்கள் என்னும் உண்மையினைச் சிவபெருமான் நமிந்தியடிகளுக்குப் புலப்படுத்தியருளிய செய்தி இங்கு நினைத்தற்குரியதாகும்:

(63) முப்பொழுதும் திருமேனி தீண்டுவார்

சிவபெருமானது திருவருளினாலே உண்மையான சிவாகம ஞானநெறியின்படி முறை தவறுமல் காலங்கள் தோறும் வழிபாடு செய்வதிற் பேரார்வமும் அன்பும் உடையராய் நாள்தோறும் விடியற்காலையில் நீராடித் திருநீணிந்து திருவைந்தெழுத்தோதிக் காலை, நண்பகல், இரவு என்னும் முன்று காலங்களிலும் சிவவிங்கத் திருமேனியைத் தீண்டி அருச்சிக்கும் ஆதிசைவ அந்தணர்கள் முப்பொழுதும் திருமேனி தீண்டுவார் என்னும் திருக்கூட்டத்தினராவர்.

(64) முழுவிறு பூசிய முனிவர்

அறநெறியில் ஒழுகித் தத்துவங்களை நன்குணர்ந்து நீதி நெறியில் தவறுதவர்களாய்த் தொன்றுதொட்டுவரும் மும்மலங்களை அறுத்த வாய்மையையுடைய அரிய தவமுனிவர்கள் நியமம் தவறுது செய்யும் நித்தியாக்கினியில் விளைக்கு எடுத்த திருநீற்றினைப் புதிய

பாத்திரத்தில் வைத்துக்கொண்டு சிவபெருமானை வணக்கி அவரது திருவருள் வண்ணமாகிய திருநீற்றினை உடல் முழுவதும் பூசிக்கொள்வார். இப்பெரியோர்களே முழுநீறு பூசிய முனிவர் எனப் போற்றப் பெறுந் திருக்கூட்டத்தினராவர்.

கன்றீஸ்ர பசவிள் சாணத்தைச் சத்தியோசாதமந்திரத்தினால் ஏற்றுச் சிவமந்திரங்களால் உண்டாக்கப்பட்ட சிவாக்கினியில் இட்டு எடுத்த திருநீறு கற்பம் எனப்படும். காட்டில் உலர்ந்த பசஞ்சாணத்தைக் கொணர்ந்து கோ சலத்தைவிட்டுப் பிசைந்து அத்திரமந்திரம் ஒது ஓமத்தீயில் இட்டுச் சிறப்புற வெந்த நீரூ அநுகற்பம் எனப்படும். காட்டில் மரங்கள் பற்றியெரிந்தமையால் வெந்த நீரும் கொட்டில் முதலிய இடவகைகள் தீப்பற்றிக்கொள்ள வெந்த நீரும், செங்கற்களைச் சுட்ட தீயினால் விளைந்த நீரும் ஆகியவற்றை உண்டையாக்கித் திருமடங்களில் விளங்கும் சிவாக்கினியினால் விதிப்படி நீருக்கப்பட்டவை உபகற்பம் எனப்படும்.

(65) அப்பாலும் அடிச்சார்ந்தார்

சேர சோழ பாண்டியர்களாகிய மூலேந்தர்களால் ஆளப்பெறும் தமிழ் நாட்டுக்கு அப்பாலுள்ள பிற நாடுகளிற் பிறந்து சிவபெருமான் திருவடிகளை அடைந்தவர்களும், சுந்தரமூர்த்தி சுவாமிகள் அருளிய திருத்தொண்டத் தொகையிலே போற்றப்பெற்ற சிவன்டியார்கள் வாழ்ந்த சாலத்துக்கு மூன்றும் பின்னும் தோண்றிச் சிவபெருமானுடைய திருவடிகளைச் சார்ந்தவர்களும் அப்பாலும் அடிச்சார்ந்தார் என்னும் திருக்கூட்டத்தினராவர்

(66) பூசலார் நாயனார்

தொண்டை நாட்டில் திருநின்றலூர் என்னும் பதியிலே அந்தணர் குலத்திற் பிறந்தவர் பூசலார். சிவபெருமானிடத்தும் அடியாரிடத்தும் பேரன்புடைய இவர்

மனத்தினுலேயே பொருள் தேடித் தம் மனத்தின்கண்ணே நீண்ட நாளாகச் சிந்தனை செய்து சிவபெருமானுக்கு ஒரு திருக்கோயில் அமைத்தார். அக்கோயிலில் இறைவனை எழுந்தருளச்செய்ய நல்லதொரு நாளும் குறித்தார். அக்காவத்திற் காடவர் கோமானகிய பல்லவமன்னன் காஞ்சி நகரத்திற் கற்றனி (கயிலாய நாதர் திருக்கோயிலை) அமைத்து இறைவனை எழுந்தருளச் செய்தற்கு ஒரு நாளை நிச்சயித்தான். பூசலார் குறித்த நாளும் பல்லவன் குறித்த நாளும் ஒன்றுக அமைந்தது. பூசலாரது பேரன்பின் திறத்தை வெளிப்படுத்தத் திருவளங்கொண்ட சிவபெருமான் பல்லவ மன்னன் கனவில் தோன்றித் தான் அந்நாளிற் பூசலார் கோயிலில் எழுந்தருளுவதாகவும், மன்னன் கட்டிய கோயிலில் மற்றொரு நாள் எழுந்தருளுவதாகவும் அருள்செய்து மறைந்தார். மன்னவன் திருநின்ற ஓர்க்குச் சென்று பூசலாரை வணங்கி அவர் கட்டிய மனக்கோயிலின் மாண்பினை அறிந்துகொண்டார். பூசலாரும் தம் மனக்கோயிலுள் இறைவனை எழுந்தருளச் செய்து நாட்பூசனையும் திருவிழாவும் நடத்திச் சிவபெருமான் திருவடி சேர்ந்து இன்புற்றார்.

(67) மங்கையர்க்கரசியார்

சோழ நாட்டில் வளவர் குடியில் மணிமுடிச்சோழன் மகளாராகத் தோன்றி மானியார் என்னும் இயற்பெயர் பெற்ற இவர், செந்தாமரை மலரில் வீற்றிருக்குப் திருமகள் என்தகும் பொவிவுடையார்; பாண்டிய மன்னை மனந்து, பாண்டியர் குலத்துக்கு நேர்ந்த பழியினைத் தீர்த்த தெய்வப்பாவை. திருஞானசம்பந்தப் பிள்ளையார் திருவருளினுலே செந்தமிழ்ப் பாண்டி நாட்டின் புறச்சமய இருள் நீக்கித் திருநீற்றினைப் பரவச் செய்தவர்; ஆளுடைய பிள்ளையார் ‘மங்கையர்க்கரசி வளவர்கோன் பாவை’ எனத் திருப்பதிகத்திற் சிறப்பித்துப் பாராட்டப்பெற்ற பெருந்தவச் செல்வியார். பாண்டிமா தேவியாராகிய இவ்வம்மையார் தம் கணவர் புறச்

சமயக்கனும் உடற்கனும் நீங்கி நின்றசீர் நெடு மாறஞாகத் திகழச் சைவ வழித்துணையாய் நெடுங் காலம் வாழ்ந்து சிவநெறியின் வளர்த்தும் தம் கணவனு ருடன் ஆவாயரன் சேவடிக்கீழ் அமர்ந்திருக்கும் நற் பேறு பெற்றார்.

(68) சே நாயனர்

காம்பீவி என்னும் பழம்பதியில் சாலியர் குலத்திலே தோன்றியவர் நேச நாயனர். ஆடை நெய்யுந் தொழி வினராகிய இவர் சிவனடியார் திருவடிகளைச் சென்னி யிற்கொண்டு போற்றும் புகழுடையார். இவர் தம் மனத்தின் செய்கையைச் சிவபெருமான் திருவடிக்கு ஆக்கி, வாக்கின் செய்கையைத் திருவைந்தெழுத்துக்கு உரியதாக்கி, கைத்தொழிலின் செய்கையைச் சிவனடியார்களுக்கு ஆக்குவாராய் உடையும் கீழும் கோவணமும் நெய்து அடியார்களுக்கு அன்புடன் கொடுத்தலாகிய திருப்பணியினை இடையருது செய்து இறைவன் திருவடிநிழலில் அமர்ந்து இன்புற்றார்.

(69) கோக்ஷக்கட்சோழ நாயனர்

சோழநாட்டிற் சந்திர தீர்த்தத்தின் அருகில் உள்ள சோலையில் வெண்ணேவல் மரத்தடியில் வெளிப் பட்ட சிவலிங்கத்தைப் பெருந்தவத்தையுடைய வெள்ளையானை திருமஞ்சனஞ் செய்து மலர் தூவி வழிபாடு செய்தது, அதனால் அவ்விடத்திற்குத் திருவாணக்கா என்ற பெயருண்டாயிற்று. அங்கே மெய்யுணர்விற்சிறந்த சிலந்தி யொன்று இறைவன் திருமுடிமேல் சருகு முதலியன் உதிராதபடி தனது வாயின் நூலாற் பந்தரிமூத்து வழி பட்டது. வாய்நீர் நூலால் அமைந்த அப்பந்தர் தூய்மையில்லாதது என்யானை சிதைத்தது. சிலந்தி மீளவும் பந்தர் செய்தது. யானை மறுநாளும் அதனைச் சிதைத்துப் போக்கியது. அது கண்டு வெகுண்ட சிலந்தி யானையின் துதிக்கையினுள்ளே புகுந்து கடித்தது. வருத்தம்

பொருத யானை, கையை நிலத்தில் அறைந்து உயிர் துறந்தது. சிலந்தியும் உயிர் துறந்தது. ஆனைக்கா இறைவர் வெள்ளானைக்கு வீடுபேறவித்தார்.

சோழமன்னன் சுபதேவனும் அவன் மணவி கமல வதியும் செய்த சிவபுண்ணியத்தின் பயனுக்குத் தன்னை வழிபட்ட சிலந்தியை அவர்கட்குமகனுகூப் பிறக்கச் செய்தருளினார். ஈன்றதாய் செங்கண்ணாகிய அக்குழந்தையைக் கண்டு ‘என்கோச்செங்கண்ணே’ என அருமைதோன்ற அழைத்து உடனே உயிர் நீங்கினான். மன்னன் தன் குழந்தையை வளர்த்து உரிய காலத்தில் நாடாள்வேந்தனாக முடிகுட்டித் தவநெறியைச் சார்ந்து சிவலோகஞ் சார்ந்தான்.

கோச்செங்கட்சோழர் சிவபெருமானது திருவருளினாலே முன்னைப் பிறப்பில் உணர்வோடு சிவநெறி வளரச் சிவாலயங்கள் பலவற்றைக் கட்டுந் திருப்பணியை மேற்கொண்டார். திருவானைக்காவில் வெண்ணால் மரத்தடியில் வீற்றிருந்தருஞும் இறைவனுக்குப் பெருந்திருக்கோயில் அமைத்தார். சோழநாட்டின் அகநாடுகள்தோறும் சிவபெருமானுக்கு மாடச்கோயில் அமைத்து நாள்வழிபாடும் திருவிழாவும் சிறப்புற நிகழவேண்டும் நிபந்தங்கள் வகுத்து நாட்டினை நல்லமுறையில் ஆட்சிபுரிந்தார். இறைவன் திருநடம் புரியும் தில்லைப்பதியை யடைந்து பொன்னம்பலவளை வணங்கித்தில்லைவாழுந்தனர்களுக்குத் திருமாளிகைகள் கட்டுவித்து மேலும் பல திருப்பணிகளைச் செய்து தில்லையீப்பலவாணர் திருவடி நீழலை அடைந்தார்.

சங்க காலச் சோழமன்றராகிய கோச்செங்கட்சோழர் சேரமான் கணைக்காவிரும்பொறை வென்று சிறைப்படுத்தியபொழுது பொய்கையார் களவழி நாற்பது என்னும் பனுவலைப் பாடிச் சேரனைச் சிறையினின்றும் விடுவித்தார். இவர் பாண்டியர்க்குரிய தெண்ணட்டையும் கைக்கொண்டு வேப்பமலர் மாலை சூடி ஆட்சி

புரிந்தார் என்பது, ‘தென்னவனு யுலக்காண்ட செங்கணு ரகடியேன்’ என்ற திருத்தொண்டத்தொகையாலும் ‘நிம்பநறுந் தொங்கற் கோச்செங்கணேன்’ என வரும் திருத்தொண்டர் திருவந்தாதியரலும் புலனாகும்.

(70) திருநீலகண்டயாழ்ப் பாண நாயனார்

இவர் நடுநாட்டிலே திருஞருக்கத்தம்புவிழுரிலே பாணர் மரபில் தோன்றியவர். மணவியார் மதங்க சூலாமணியாருடன் மதுரைத் திருவாலவாய்த் திருக்கோயி விள்ள முன் நின்று இறைவரது பொருள்சேர் புகழ்ப் பாடல்களை யாழிலிட்டு வாசித்தார். ஆலவாயிறைவர் பாணரைத் திருக்கோயிவிள் உள்ளே அழைத்துப் பொற் பலகையிடும்படி அடியார்கட்குப் பணித்தருளப் பாணரும் பொற்பலகையில் ஏறியமர்ந்து உமையொருபாகர் வண்ணங்களை உலகெலாம் அறிய இன்னிசை யாழில் இட்டு வாசித்துப் போற்றினார். திருவாரூரையடைந்த போது ஆரூர்ப்பெருமான் பாணர் உள்ளே வர வட திசையில் வேறேரு வாயில் வகுத்தருள ஆரூர்த் திருமூலட்டானத்து அமர்ந்த இறைவர் திருமுன் யாழிசைத்துப் போற்றினார். காழிப்பதியை யடைந்த திருநீலகண்டப் பெருமானார் திருஞானசம்பந்தப்பிள்ளையாரை வணங்கி னார். பிள்ளையார் அருளிய திருப்பதிகங்களை யாழி விட்டு இசைத்துப் பிள்ளையாரைப் பிரியாதுடனிருக்கும் பேற்றினைப் பெற்றார். திருநல்லூர்ப் பெருமணத்தில் ஆஞ்சையபிள்ளையார் திருமணத்தைக் கண்டு மதங்க சூலாமணியாருடன் ஈறில் பெருஞ்சோதியினுள்ளே புகுந்து பேரின்ப வாழ்வு பெற்றார்.

71) சடைய நாயனார்

திருநாவலூரிலே ஆதிசைவ மரபிலே தோன்றியவர் சடையனார். இவர் இசை ஞானியாரை மணந்து உலக மௌலாம் மெய்ஞ்ஞானவொளியினைப் பரப்பும் நம்பி யாரூரரை மகவாகப் பெற்று யாவரும் போற்றும் பெருமையை அடைந்தார்.

(72) இசைஞானியர்

சடைநாயனுரது திருமணீவியாராகிய இசைஞானி அம்மையார் சைவமுதல்வராகிய ஆளுடைய நம்பியென் னும் சுந்தரமூர்த்தி சுவாமிகளோப் பெற்ற பெருமை வாய்ந்தவர். திருவாரூர் இறைவரை மறவாத நெஞ்ச முடையவர். இவர் திருப்பெயரை ஒதுவோர் சிவ ஞானம் பெறுவர்.

இவர், கமலாபுரத்தில் (திருவாரூரில்) கெளதம கோத்திரத்தவரான ஞானிவாசாரியார் என்பவருடைய மகள் என்று திருவாரூர்க் கல்வெட்டிற் குறிக்கப் பெற்றுள்ளார்.

‘ என்றும் இன்பம் பெருகும் இயல்பினால்
ஒன்று காதலித் துள்ளமும் ஒங்கிட
மன்று ளாரடி யாரவர் வான்புகழ்
நின்ற தெங்கும் நிலவி யுலகெலாம்’.

மாணிக்கவாசகர் வரலாறு

செந்தமிழ்ப் பாண்டிநாட்டிலே திருவாதலூரிலே ஆமாத்திய அந்தனர் குலத்திலே இறைவனருளால் தோன்றியவர் திருவாதலூரர். இளமையிலே எல்லாக் கலைகளையும் பயின்ற வாதலூரரைப் பாண்டியன் தன் அமைச்சராக அமர்த்தித் தென்னவன் பிரமராயன் என்ற சிறப்பளித்துப் பாராட்டினான். வாதலூரர் பாண்டி யனுக்கு அமைச்சராய் அறநெறி வழுவாமல் தம் கடமையைச் செய்து வந்தார். ஆயினும் உலகியற் பற்றின்றி மெய்ப்பொருளுணர்த்தவல்ல அருட்குருவை நாடியிருந்தார்.

சோழநாட்டுக் கடற்கரையில் வெளிநாட்டிலிருந்து குதிரைகள் வந்திருங்கிய செய்தியை அறிந்த பாண்டியன் வாதலூரரை அழைத்து நல்ல குதிரைகளை வாங்கி வரும்படி பெரும்பொருள் கொடுத்துப் பரிசனங்களுடன் அனுப்பினான். அங்கயற்கண்ணியுடன் அமர்ந்தருளும் ஆலவாயிறைவரை வணங்கி மதுரையிலிருந்து புறப்பட்ட வாதலூர் தென்வெள்ளாற்றின் கரையிலுள்ள திருப் பெருந்துறையை அடைந்தார். அந்திலையிற் சிவபெருமான் வாதலூரரை ஆட்கொள்ளவேண்டி அந்தனராய்க் குருவடிவந் தாங்கிக் குருந்த மரத்தடியில் எழுந்தருளி மாணைக்கர் பலர்க்கும் சிவஞானப் பொருளை உணர்த்திக் கொண்டிருந்தார். அவ்வழகிய திருக்கோலத்தைக் கண்ட வாதலூர் குருமுர்த்தியின் திருவடிகளில் வீழிந்து வணங்கித் தம்மை ஆண்டு கொண்டருளும்படி வேண்டி நின்றார். குருவாய் எழுந்தருளிய இறைவன் வாதலூர்க்கு ஞானதீட்சை செய்து திருவைந்தெழுத்தை உபதேசித்தருளினார். குருவருள் பெற்ற வாதலூர் தம்

குருவே சிவமெனக் கொண்டு உடல் பொருள் ஆவி யணித்தையும் ஆசிரியர்க்கு உரிமையாக்கி உள்ளங்கசிந் துருகி அழகிய மாணிக்கமணிபோலும் சொற்களால் இயன்ற திருவாசகச் செழும்பாடல்களைப் பாடிப் போற்றினார். அதனைக் கேட்டு மகிழ்ந்த குருமூர்த்தி மாணிக்கவாசகர் எனப் பெயர் சூட்டித் திருக்கோயிற் பணிசெயப் பணித்து அடியார் சூட்டத்துடன் மறைந் தருளினார்.

மாணிக்கவாசகர் துறவுக்கோலங் தாங்கித் தாம் கொண்டுவந்த பொருள்களையெல்லாம் அரன்பணிக்கும் அடியார்க்கும் செலவு செய்தார். குதிரை வாங்கச் சென்ற வாதலூரர் செயலையறிந்த பாண்டியன் ‘குதிரை யுடன் விரைவில் வருக’ என ஒலை போக்கினான். அவ்வோலையைக் கண்டு திகைப்புந்த வாதலூரர் பெருந் துறைப் பெருமானிடம் சென்று முறையிட்டார். பெருந் துறையிறைவரும் வாதலூரரை நோக்கி ‘நாம் ஆவணி மூலத்தில் குதிரைகளைக் கொண்டுவருவோம். நீ முன்னர்ச் செல்க. இம்மாணிக்கக்கல்லை அரசனிடம் கொடுக்க’ என்று கூறி ஒரு மாணிக்கக்கல்லையும் கொடுத்து அனுப்பினார். அதனைப் பெற்றுக்கொண்டு மதுரையை அடைந்த வாதலூரர் பாண்டியனிடம் அம்மணியைப் பரிசாக்கத் தந்து ‘ஆவணிமூலத்தில் குதிரை வரும்’ என்று கூறினார். பாண்டியனும் மகிழ்ந்திருந்தான். சொல்லியபடி ஆவணிமூலத்தில் குதிரை வாராமையால் சினமுற்ற பாண்டியன் மாணிக்கவாசகரைச் சிறையிலிடைத்துத் துன்புறுத்தினான். அப்போது மணிவாசகர் இறைவன் திருவருளையெண்ணி ‘நன்றே செய்வாய் பிழை செய்வாய் நானே இதற்கு நாயகமே’ என்ற மனத்தின் மையுடன் துன்பங்களைப் பொறுத்துக்கொண்டிருந்தார். அந்நிலையிற் பெருந்துறையிறைவர் நரிகளையெல்லாம் பரிகளாக்கித் தாமே குதிரைச் சேவனுக ஆவணி மூலத் தன்று மதுரைக்கு வந்து குதிரைகளைப் பாண்டியனிடம் ஓப்படைத்து மறைந்தருளினார்.

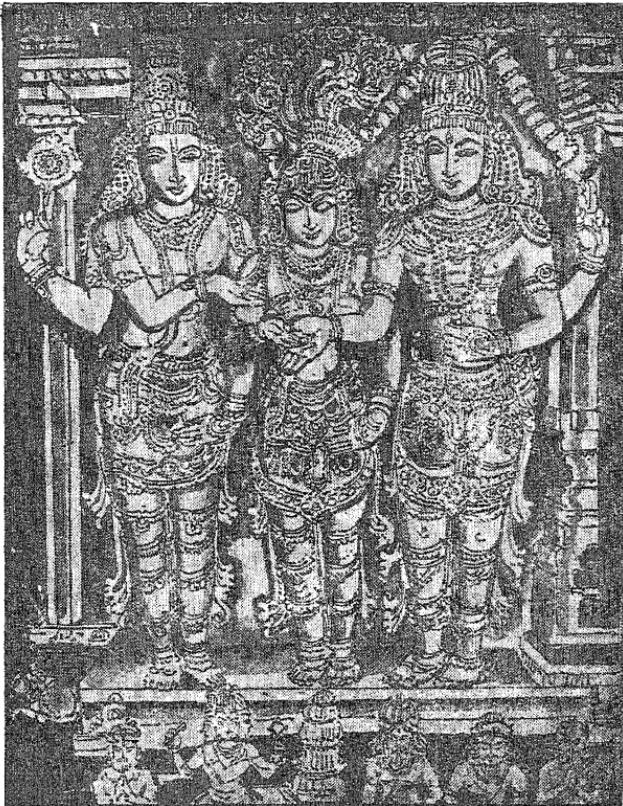
அன்றிரவே வந்த குதிரைகளெல்லாம் நரிகளாக மாறி ஊளையிட்டுப் பழைய குதிரைகளையும் கடித்துத் துல்புறுத்திக் கூடு நோக்கி ஓடின. அதனை யறிந்து வெகுண்ட பாண்டியன் மாணிக்கவாசகரை வைகைச் சுடுமணைலில் நிறுத்தி அவர் முதுகிலும் கைகளிலும் கற்களையேற்றித் தன்டித்தான். மாணிக்கவாசகரது கடுந்துயர் கண்டு திருவளமிரங்கிய ஆலவாய் இறைவர் வைகை யாற்றில் பெருவெள்ளம் பெருகச் செய்தார். அந்திலையில் மதுரை நகரமக்கள் வீட்டிற்கு ஒவ்வொரு வராக வந்து வைகைக் கரையினை விரைந்து அடைக்கும்படி பாண்டியன் கட்டளையிட்டான். பிட்டு விற்று வாழும் செம்மனச் செல்வியாராகிய வந்தியம்மையார் தமச்சுரிய பங்கினை அடைத்தற்கு ஆளின்மையால் பெரிதும் வருந் தினார். ஆலவாயிறைவரே மன்வெட்டும் கூவியாளாக வந்து பிட்டுக்கு மன் சுமந்து கரையடைக்கச் சென்றார். தாழும் கரையினையடைக்காமல் மற்றவர் அடைத்த கன்றயையும் சிதைத்து ஓடித் திருவிலையாடல் புரிந்தார். வந்தியின் பங்குமட்டும் அடைபடாமலிருந்ததைக் கண்ட பாண்டியன் வெகுண்டு அவரைப் பிரம்பால் அடித்தான். அடிபட்ட ஆள் ஒரு கூடை மன்னைக் கொட்டி மறைந்தார். கரை அடைப்பட்டது. வெள்ளமும் தனிந்தது.

அரசன் அடித்த அடி அவன் முதுகிலும் மற்றைய எல்லாவுயிர்கள் முதுகி லும் பட்டது. பாண்டியன் இறைவனது திருவிலையாடலையும் மாணிக்கவாசகரது பெருமையையும் உணர்ந்தான். தான் செய்த பிழை களைப் பொறுத்தருளும்படி மாணிக்கவாசகரை வணங்கி வேண்டினான். மாணிக்கவாசகர் பாண்டியை வாழ்த்தி அமைச்சர் பதவியைத் துறந்து திருப்பெருந்துறை, திருவுத்தரகோசமங்கை, திருவாரூர், திருவிடைமருது, திருத்தோணிபுரம், திருவண்ணமலை, திருக்கழுகுள்ளநம் முதலிய தலங்களை வணங்கிப் பாமாலைகள் பாடிப் போற்றித் தில்லைப்பதியை அடைந்தார். கூத்தப்பெரு

மாணை நானும் வழிபட்டுத் திருவாசகப்பாடல்கள் பல பாடியருளினார். ஈழத்திலிருந்து வந்த புத்தகருவை வர்தில் வென்று ஊமைப்பெண் கீணப் பேச வைத்தார் புத்தர்கள் சைவராயினார்.

இறைவன் அந்தணராய் மணிவாசகரையணுகி அவர் பாடிய திருவாசகம் முழுவதும் ஓதக் கேட்டு எழுதிக் கொண்டார். கூத்தப்பெருமாணைப் பாட்டுடைத் தலைவராகக்கொண்டு அகத்திணைக்கோவை பாடித் தருக எனக் கேட்டுத் திருச்சிற்றம்பலக்கோவையினை மணிவாசகர் பாடிவர, அதனையும் எழுதிக்கொண்டு, ‘மாணிக்க வாசகன் சொல்ல அழகிய திருச்சிற்றம்பலமுடையான் எழுதியது’ எனக் கையொப்பம் இட்டு அவ்வேட்டிஜைப் பொன்னம்பலத்தில் திருக்களிற்றுப்படியிலே வைத்து மறைந்தருளினார்.

மறுநாட்காலையில் தில்லைவாழந்தணர்கள் அப்புதிய சுவடியைக் கண்டு வியந்து மாணிக்கவாசகரை அடைந்து அப்பாடல்களுக்குப் பொருள் விரித்தருளும்படி வேண்டினர். தில்லைவாழந்தணர்களுடன் தில்லைப் பெருங்கோயிலையடைந்த திருவாதலூரடிகள் இச்திருவாசகத்திற்குப் பொருளாவார் தில்லைச்சிற்றம்பலவராகிய இவரே எனச் சுட்டிக்காட்டி அங்குள்ளார் யாவருங்காண அம்பலவாணர் திருவடிச்சோதியில் இரண்டறக் கலந்தார்.

மண்ணில் நல்லவண்ணம் வாழுமாம் வைகலும்
எண்ணின் நல்லத்திக்கு யாதுமோர் குறைவிலை
கண்ணின் நல்லதுறும் கழுமல வளங்கரப்
பெண்ணினால் லாலோடும் பெருந்தகை இருந்ததே !